

Hạnh Phúc Diệu Kỳ

Contents

Hạnh Phúc Diệu Kỳ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	26
6. Chương 6	32
7. Chương 7	36
8. Chương 8	42
9. Chương 9	46
10. Chương 10	51
11. Chương 11	60
12. Chương 12	65
13. Chương 13: Chươn 13	69
14. Chương 14	74
15. Chương 15	80
16. Chương 16	85

Hạnh Phúc Diệu Kỳ

Giới thiệu

Bin cũng trạc tuổi con bà, nhưng sao trông nó đau khổ thế kia, chẳng biết chuyện gì đã làm cho đứa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-dieu-ky>

1. Chương 1

- “Cộc... cộc... cộc... Minh ơi! Mở cửa cho tôi nhanh lên!”- tiếng gõ cửa và giọng nói gấp gáp của một người đàn ông.

Một người phụ nữ đứng tuổi bước ra: “Ông làm sao thế? Hôm nay về muộn hơn mọi ngày đấy.....”- chưa kịp nói hết câu, bà ấy nhìn thấy bộ quần áo của chồng mình đang lấm bầm không những thế ông còn đang đỡ một cậu bé khoảng 9, 10 tuổi.

- Cậu ta làm sao thế kia!- người phụ nữ hoảng hốt: “ Sao nhiều máu đến thế!...”

- Mình giúp tôi đỡ cậu ấy vào nhà cái đã, mọi chuyện tính sau- người chồng vừa nói vừa bế xốc thằng bé lên, còn bà ấy vẫn chưa thể lấy lại được tinh thần, nhìn chồng với đôi mắt ngỡ ngàng.

Sau khi làm một vài động tác sơ cứu đơn giản, ông thở dài một cái, buông lỏng cái cà vạt ở cổ ra, ông từ tốn kể cho vợ nghe: “Trên đường từ bệnh viện về, tôi gặp cậu ấy chạy băng qua đường, do bất ngờ thắng không kịp... tuy cú va chạm không mạnh nhưng hình như cậu ấy đã kiệt sức từ trước, nên ngất đi mặc dù không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng trông cậu ấy giống như đã chạy rất lâu rồi, còn những vết máu ấy ở đâu ra thì tôi cũng không biết”

- Tôi là bác sĩ, chẳng lẽ thấy chết không cứu, nên tôi đưa cậu ấy về đây, chuyện sau này mình tính sau, giờ tôi mệt quá, tôi nghỉ một lát đây, mình chăm sóc đứa bé giúp tôi nha!- ông nói xong thì vào tủ lấy ra một bộ đồ, ông bước vào nhà tắm.

Người phụ nữ thở dài: “chẳng biết con cái nhà ai mà lại ra nông nổi này”- bà chạy đi tìm cái khăn ướt lau mặt cho thằng bé: “mặt mày trông sáng sủa thế này, tội thật...”

Bà tìm mãi chẳng có bộ đồ nào thích hợp với cậu bé, bà cười: “cũng may ông chồng của mình cũng không to con lắm, thôi con mặc tạm đồ của ông ấy nha, để mai đi chợ mua cho con vài bộ”- vừa nghĩ, bà thay bộ đồ dính đầy máu của cậu bé ra. Trong đầu bà đặt ra hàng trăm câu hỏi về cậu bé bí ẩn này.

Cầm chiếc khăn lau tóc, ông vừa bảo bà: “con bé Ni đâu rồi hử mình, nãy giờ tôi không thấy nó, hôm nào tôi về nó cũng quần lầy mà”

- Ông về trễ quá đó chứ, lúc nãy nó cứ đòi chờ ông về cho bằng được, tôi bắt nó đi ngủ, nó không chịu, nhưng đợi một hồi ngủ quên luôn, tôi vừa bế nó vào phòng đấy- bà cười hiền từ: “thằng nhỏ không sao thật hả ông? tôi lo cho nó quá!”

- Mình yên tâm đi, thằng bé chỉ ngất vì mệt quá thôi, có lẽ nó cũng chưa ăn gì, mà thôi, cứ để cho nó ngủ đi, có chuyện gì mai tính tiếp, giờ nghỉ đi, tôi mệt lắm rồi mình à!

Sáng hôm sau

Người phụ nữ lay đứa con gái nhỏ dậy, từ tốn dặn dò: “Hôm qua nhà ta có khách, bây giờ mẹ đi chợ nha, con thích ăn gì, chút nữa mẹ mua cho, nhưng con nhớ là phải để ý cậu ấy ẹ, xem cậu ấy cần gì, không được ăn hiếp người ta ghen!”

- Mẹ nhớ mua bánh gấu nhân kem cho con- cô bé tròn xoe đôi mắt nhìn mẹ âu yếm: “mà khách nào vậy mẹ?”

- Một cậu bé cũng cỡ tuổi con thôi, 2 đứa ở nhà chơi vui vẻ, nhớ ngoan đấy, thôi ra đóng cổng ẹ đi nào bé cưng!

Cô bé “dạ” một tiếng rõ to rồi cười khì khì. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, cô bé rón rén bước lại gần người bạn mới, nhìn thấy người ta đang ngủ say cô ấy bẹo 2 má rồi kêu lớn: “mẹ dặn cậu ở nhà chơi với tớ đấy, sao mà cậu cứ ngủ hoài thế? Thức dậy đi, đừng ngủ nữa!”

Thằng bé cựa mình, nó mở mắt ra, nhìn xung quanh, mọi thứ lạ lẫm, còn con nhỏ lạ hoắc này là ai nữa.

Con bé đột nhiên cười to: “cậu mặc đồ của bố tớ hả? trông tức cười quá đi!”

Thằng bé không nói gì, nó chỉ im lặng, nó nhìn, trong đầu nó thoáng hiện lên gì đó, nó lấy 2 tay che mặt lại, tâm trạng hết hoảng.

Con nhỏ thấy thế cũng sợ lắm: “Này, cậu bị cái gì thế?”- nó vỗ vai người bạn mới quen, bàn tay bé xíu vừa đặt lên, thằng nhỏ đã vội tránh ra xa.

- Hi hi, cậu lạ tớ hả? À quên, tớ tên Nini, còn cậu?- thằng bé vẫn chẳng mở lời. nhưng nó không hề giận, nó lôi tay cậu ấy chỉ chỗ cho cậu đủ thứ.

- Này nhé, để tớ lấy bàn chải cho cậu đánh răng, con trai thức dậy thì phải đánh răng chứ, bố mình nói nếu không đánh răng thường xuyên là con sâu nó ăn hết răng đó, mai mốt hỏng có ăn bánh được đâu- nhìn nó ngây thơ, hình như cậu cũng bớt cảnh giác hơn, không còn nhìn nó bằng đôi mắt nghi ngờ nữa.

Rồi nó lôi toàn bộ đồ chơi của nó ra, nào là nồi niêu xong chảo bằng nhựa, rồi đến thú nhồi bông: “Cậu lại đây chơi với tớ này, vui lắm!”- nó kéo tay thằng nhỏ ngồi xuống, rồi luyên thuyên kể hết cái này đến cái nọ, trong khi cậu ấy vẫn ngồi im lặng, mắt hướng ra xa... dường như trong đôi mắt ấy dường như tuyệt vọng, điều đó quá sức chịu đựng của một đứa bé 10 tuổi.

- Mở cửa ẹ Ni ơi!- tiếng mẹ nó gọi. nó lật đật chạy ra với vẻ mặt hớn hở, trên tay nâng niu gói bánh.

- Tớ chia bánh ra mình ăn chung nghen- nó nói với thằng nhóc, mẹ Ni nhìn thấy nó vậy thì cười, xoa đầu nó: “Ni để cho bạn nghỉ đi con! Bạn còn mệt” rồi quay sang cậu bé: “con sao rồi, đi có mua mấy bộ đồ mới cho con nè, con thay ra đi!”

Thằng bé nhìn người phụ nữ với ánh mắt biết ơn, tuyệt nhiên nó vẫn không hé môi nửa lời.

- Mẹ ơi! Hình như bạn ấy không biết nói chuyện hay sao ấy? con hỏi cả buổi mà hỏng có trả lời gì hết! con cũng không có biết tên luôn- nhỏ nói mà mặt buồn buồn, tự dưng mắt nó sáng lên: “Hay mình gọi bạn ấy là Bin đi, được không mẹ!”

Bà ấy cười hiền: “sao lại hỏi mẹ, nên hỏi xem bạn ấy có chịu hay không kìa?”

Thằng bé chỉ gật đầu nhẹ rồi cầm lấy bộ đồ bước từng bước chậm rãi, người phụ nữ nhìn theo, chỉ biết thở dài.

Bin cũng trạc tuổi con bà, nhưng sao trông nó đau khổ thế kia, chẳng biết chuyện gì đã làm cho đứa bé vô tội, đáng thương kia trở nên như thế, nhìn nó lặng lẽ, đôi mắt sâu ẩn chứa nỗi cô đơn, bà lo lắng không biết rằng cho nó ở nhà mình là đúng hay sai, nhưng thấy con mình vui vẻ thế kia, bà cũng an lòng.

Ni có một chú cún nhỏ tên Bin, ông nội nó tặng, nhưng 2 tuần trước con chó bị xe tông chết, con bé thương cún, Bin chết nó buồn lắm, không chịu ăn uống gì, ít cười nói hơn trước, giờ thấy Ni đặt cho cậu bé tên Bin, chắc là nó cũng quý thằng nhóc lắm.

“Hy vọng con bé nhà mình có thể giúp cho thằng nhỏ trở nên vui tươi hơn”- bà nghĩ rồi xách đồ vào bếp, hôm nay bà sẽ nấu những món ngon để đãi Bin, có lẽ cậu bé đã đói lắm rồi.

- Mẹ làm xong đồ ăn sáng rồi, Ni ơi!Bin ơi!vào nhanh lên nào

Không như bà nghĩ, thằng bé có vẻ không muốn ăn, trong khi Ni cầm cốc, luôn miệng khen thì nó nhìn chiếc bát, cầm đôi đũa rồi thờ người ra: “Sao con không ăn hả Bin, không ngon hả con?”

Nó chỉ nhìn bà rồi lắc đầu, “hay là con còn đau ở đâu nên không muốn ăn?”- bà hỏi tiếp. Nó lại lắc đầu rồi cầm lên ăn, nó ăn chậm rãi, bà thấy thế thì quay đi, không hề để ý một giọt nước mắt vừa rơi xuống.

- Ni đang nghĩ hè, Ni có thể ở nhà suốt để chơi với Bin, Bin thích không?- con bé vừa ăn vừa nói, miệng vẫn còn nhai. Mẹ nó nhắc nhở: “Ni, ăn xong rồi hãy nói con, nghen bây giờ đó!”

- Mẹ cho con dẫn Bin vào nhà nội chơi nghe mẹ, chứ ở nhà mình buồn lắm!- nó cười tươi nhìn Bin: “Chắc hẳn Bin sẽ thích thôi, nhà nội vui lắm kìa, có nhiều trái cây để ăn nữa”

Thằng nhỏ chỉ gật đầu rồi cúi xuống ăn tiếp, mẹ Ni từ tốn bảo: “Để chờ ba về mẹ kêu ba chở Ni và Bin vô nhà nội chơi, vậy được chưa thưa tiểu thư?”- mẹ bẹo má nó âu yếm.

Nó giơ tay lên trán như cách chào của các chú công an: “Yes! Mama” rồi cười giòn giã, thằng bé chỉ dám ngược lên nhìn một lần rồi thôi, trông nó không có vẻ gì vui cả.

Tối hôm đó, khi cả hai đứa đều ngủ say, bà bảo chồng: “Mai ông tranh thủ chở Ni và Bin về nhà mẹ chơi ít hôm, tôi thấy thằng nhỏ tội quá!”

Ông chồng gật gù: “mình nói phải, có lẽ nó đã chịu cú sốc gì nặng nề lắm!”

Sáng hôm sau

- Nội ơi! Con về rồi nè- tiếng Ni lanh lảnh: “Con còn dắt bạn tới nữa nè nội”- nó hớn hở khoe.

- Hai đứa ăn gì chưa để nội nấu mì cho nhen, được không Ni?- bà nó âu yếm nói.

- Không cần nội ơi, mẹ con cho con ăn rồi, nội cho con dắt bạn ra vườn đi, ở ngoài đó có nhiều cái chơi, ở nhà chán lắm, nghe nội?- mắt nó tròn xoe.

Bà lắc đầu: “không được đâu Ni, hai đứa ra ngoài nguy hiểm lắm, bà không yên tâm, bà già rồi, đâu đủ sức lo cho tụi con nữa”

- Nội yên tâm đi, con thấy ngoài đó có gì đâu, con ra tí rồi về mà- nó nũng nịu vùi đầu vào lòng bà, bắt đắc dĩ, bà gật đầu.

Chẳng hỏi Bin một câu, nó nắm tay lôi thằng nhỏ đi một cách không thương tiếc:

“Đi theo tớ đi, tớ rành ở đây lắm”- nó lại cười toe toét.

Bin cứ như một cái máy tính được lập trình, mặt nó không cảm xúc, nó làm bất cứ điều gì mà Ni nói, không ai biết nó nghĩ gì, có lẽ nó cũng chẳng biết mình đang nghĩ gì, trong lòng nó rối bời, nó vẫn chưa chấp nhận được sự thật ấy, một sự thật khủng khiếp đối với tâm hồn một đứa trẻ 10 tuổi.

Trong khi con nhỏ lú lo với mọi thứ nó nhìn thấy: “Cậu thấy trái xoài đó to không Bin, tớ muốn trèo lên lấy lắm nhưng mà cây toàn kiến không hà, kiến mà cắn thì đau lắm”- nó cười, thằng nhóc vẫn không phản ứng gì.

Nó quay sang: “Cậu có thấy cô dâu thường được chú rể tặng bông hay không? Hay là cậu hái hoa lục bình dưới sông tặng tớ đi”- nó chán nản khi Bin vẫn không nói gì, nó bực bội gắt lên: “Bực Bin lắm rồi đó, Bin cứ để Ni nói chuyện một mình không hà!”

Thằng bé có nhìn một lát, nhưng lại quay chỗ khác, lần đầu tiên Ni gắt gỏng với nó, nó lấy làm lạ, nhưng đối với nó, thêm một người ghét nữa thì cũng đâu có nhiều.

- Cậu không hái cho tớ thì tớ tự đi hái vậy, chưa thấy con trai như cậu- nó “hứ” một tiếng rõ to, như cố tình dẫn mắt Bin rồi “hiền ngang” bước đi.

Nó chọn một cái cây dài, nó tiến gần bờ sông. Nó không thích hoa hồng, nó chỉ thích hoa lục bình thôi, cả nó cũng không biết tại sao.

Cánh tay bé xíu của nó đang cố sức lôi những đám lục bình đang trôi gần bờ về phía mình, thằng nhỏ chỉ biết nhìn theo, nó tự hỏi, tại sao con nhóc lại làm những chuyện kì quặc như thế, nhưng nó cũng chẳng muốn tìm câu trả lời, nó mệt mỏi rồi, nó không muốn suy nghĩ nữa.

Cứ lâu lâu con bé lại nhìn Bin và chề môi, Ni chưa bao giờ thấy Bin cười, có đôi lúc nó còn nghĩ là Bin bị câm nữa nhưng chẳng bao lâu nó lại nhanh chóng quay về công việc của mình. Ni mỉm cười sung sướng khi thấy đám lục bình đang từ từ tiến về phía mình, nhưng dù cố gắng thế nào nó cũng không thể nào với tay tới bông hoa kia, càng ngày nó càng tiến sát bờ sông... bất ngờ con bé trượt chân, nó không biết bơi...

Ni hoảng loạn, nó không biết phải kêu cứu thế nào, thậm chí nó không có khả năng mở miệng ra, nước tràn vào miệng nó, nó đang ngạt thở, nó cố bám lấy những cây lục bình, nhưng... nó đang chìm.

Bin vốn chẳng để ý mọi việc xung quanh, bất giác thằng bé nhận ra một sự khác lạ, không suy nghĩ thêm bất cứ điều gì, Bin lao ngay xuống nước, nó bơi rất giỏi, cứu được Ni không phải là một điều khó khăn với nó.

Từ lúc lên bờ, con bé như người mất hồn, Ni ôm chặt lấy Bin không chịu buông ra, nó đang sợ hãi, nó càng sợ Bin bỏ nó lại một mình: “Bin đừng đi nha, Ni không muốn Bin đi đâu!”- mặt nó lạnh toát, thằng nhỏ cố

gắng vỗ về con bé, Bin biết cảm giác cô đơn, Bin không muốn con bé cũng đau khổ như mình, bất chợt tim nó cảm thấy ấm áp.

Mất một lúc sau, con nhỏ mới chịu buông Bin ra, nhưng dường như nó hoàn toàn không còn sức lực, nó bắt Bin công mình về: “Ni đi không nổi nữa rồi, Bin làm ơn đi!” Chưa hết, nó nhón chân lên hôn vào má Bin: “Coi như Ni cảm ơn Bin rồi đó nha!”

Ni vẫn vô tư, nó không hay Bin bất động vài giây sau đó gương mặt bắt đầu đỏ nhưng thằng bé không nói gì, nó lặng lẽ làm theo, lần đầu tiên nó biết cảm giác che chở người khác là thế nào? Cũng không tệ lắm, nó thầm nghĩ, nhưng tim nó lại đau.

Trên lưng người bạn mới, bắt giác Ni khẽ mỉm cười, nó cảm thấy an toàn và ngủ quên lúc nào không hay.

Vào đến nhà, không thấy nhỏ phản ứng gì, Bin đặt nó xuống, lần đầu tiên, ánh mắt của thằng nhóc trở nên ấm áp lạ thường, một nụ cười rất nhẹ, có lẽ đến Bin cũng không ngờ rằng nó đang cười.

Một tuần nhanh chóng trôi qua, Bin cũng bớt lạnh lùng hơn mặc dù nó không hề hé môi bất cứ lời nào, Ni cũng đã quen với việc đó, hai đứa chơi với nhau rất vui vẻ, nó dẫn Bin đi khắp mọi góc ngách mà nó khám phá được, nhưng ngày tháng đó không được lâu.

Một buổi sáng, Ni ngủ dậy, nó không thấy Bin đâu.....

- Mẹ ơi! Bin đâu rồi!- nó méu máo. Chạy vào phòng Bin nó tìm thấy một lá thư.

- Xem này mẹ ơi! Bin... Bin... không biết đâu nữa rồi, con không chịu- một tay nó giơ mảnh giấy, một tay dụi dụi con mắt đỏ hoe.

“Con xin lỗi dì và chú, nhất là Ni vì con đã đi mà không nói tiếng nào, con cảm ơn mọi người đã chăm sóc cho con trong thời gian qua, con không thể tiếp tục làm phiền mọi người nữa, hãy tha thứ cho con, sẽ có một ngày con quay về trả ơn, nhất định như vậy”

7 năm sau

- Tao vừa đá hấn- An nói với Thu: “Ai biểu hấn sàm sỡ tao, tao ghét”

Dường như đã quá quen thuộc với những tình huống như thế này, Thu chẳng thấy có gì lạ: “Tao nói trước với mày rồi, hấn thì tốt lành gì chỉ được cái mã, nhìn chẳng thiện cảm tí nào”- nó vừa đọc sách vừa nói, chẳng thèm nhìn con bạn.

- Mày nói sao chứ tao thấy lúc trước hấn cũng được chứ bộ, quan trọng là đẹp trai, ga lăng...- chưa nói hết câu nó bị con Thu cốc một cái rõ đau: “Mày cũng biết dùng từ “lúc trước”, giờ mày thấy con người thật của hấn rồi, chừa chừa con? tao hổng hiểu sao tối ngày mày cứ dây vào mấy thằng chỉ có cái mã để làm gì ệt hả?”- Thu bó tay với con bạn mình.

- Tao thấy mày mới có vấn đề đó, con gái thích trai đẹp là chuyện bình thường, còn mày suốt ngày chỉ phim hoạt hình với toàn Harry Potter, chẳng thực tế gì cả?- An quay ngược lại nói móc Thu, nó chề môi trêu nhố bạn.

- Còn đỡ hơn mày quen tùm lum thằng, nếu người ta không đá mà mày thì mày đá nó, mày chưa chán hả?- Thu nhìn An thở dài.

- Mày biết mà, tao đang kiếm bạch mã hoàng tử của tao chứ bộ, tại mấy thằng đó hông phải, thì thôi quen chi ệt, mà chắc chắn tao sẽ sớm tìm thấy thôi, mày chờ coi- con An vênh mặt lên tự đắc.

- Câu này không biết tao nghe bao nhiêu lần rồi, mày làm ơn đi, đừng có mơ mộng nữa, quan trọng là người đó hợp với mình thôi, đâu cần đẹp trai- nhỏ Thu phân tích.

- Mày lại thành bà già rồi hả Thu, mà đừng có nói sớm vậy, mày coi chừng mai mốt mê anh nào thì...- An tự nói xong rồi cười ha hả, để nhỏ Thu tức xì khói: “Mày về chuẩn bị mai khai giảng đó, tao nghe nói trường này không phải vừa đâu, lên cấp 3 rồi làm ơn mày học hành đàng hoàng đùm tao”

- Biết rồi, khổ lắm, nói mãi- con An cười toe toét: “Tao về đây, sáng mai qua rước mày đi học”

... KênhTruyen.Pro chúc các bạn vui vẻ ^^ Buổi lễ khai giảng diễn ra long trọng đúng với tư cách của một trường trung học danh tiếng bậc nhất thành phố này, học sinh mới được chào đón nồng nhiệt nhưng điều đó không hề thu hút được An và Thu, đối với chúng nó, dường như khai giảng chỉ là một nghi thức quen thuộc và nhàm chán, hai cô nàng chẳng thêm chú ý cho đến khi...

- Thay mặt cho học sinh toàn trường, mời em Đinh Hoàng Quân, lớp 11A lên đọc diễn văn chào mừng học sinh mới.

Tràng pháo tay giòn giã bắt đầu bởi khối 11 và 12 nhanh chóng lan sang cả khối 10. Một chàng trai đứng lên tiến về sân lễ, con người ấy đang nổi bật giữa “rừng người”, với phong thái đĩnh đạc khác thường và vẻ ngoài ưa nhìn, Quân như thu tất cả mọi ánh mắt vào mình.

- Rất vui được gặp lại các bạn vào hôm nay, lễ khai giảng năm học mới tại trường Anh Khôi...- Quân nói mà không dùng đến tài liệu, các thầy cô gật gù ra chiều hài lòng lắm. Còn đám học sinh mới vẫn chưa thôi bàn tán về cậu ta, dường như điều duy nhất còn đọng lại sau buổi lễ chính là Hoàng Quân.

An cũng vậy, ngay từ ánh mắt đầu tiên, cô nàng như bị Quân hút hồn, An chẳng để ý cậu ấy đang nói gì mà chỉ nhìn chăm chú vào từng cử chỉ, động tác của Quân mà thôi: “Sao trên đời lại có người tuyệt vời như thế hả Thu?”- nó lay nhỏ bạn.

- Tao biết ngay mày lại thế, hễ cứ gặp trai đẹp là như bị bùa mê ấy- mặc dù nói thế nhưng Thu cũng không thể rời mắt khỏi anh chàng kia, cả Thu cũng không để ý mình đang hành động như thế, cô làm điều đó một cách vô thức.

“Chúc các bạn có một năm học vui vẻ, đạt nhiều thành tích tốt, xin kính chào”- Quân bước xuống trong sự tiếc nuối của tất cả mọi người.

- Tao quyết định rồi, nhất định tao phải cua được Hoàng Quân- An quay sang Thu nói với vẻ quyết tâm.

- Mày thì lúc nào chẳng vậy, tao phát chán với mấy trò của mày rồi- Thu ngán ngẩm bảo.

An lí nhí nói: “Tao không biết nữa, nhưng lần này tao thật lòng mày ạ, chắc tao gặp tình yêu sét đánh mất rồi, tìm tao nó đập nhanh lắm, từ trước giờ chưa bao giờ có cảm giác này cả”- mặt nó đỏ bừng, còn Thu chỉ biết lắc đầu trước nhỏ bạn mình, nó hy vọng Quân là người tốt và mọi chuyện sẽ ổn.

- Tao thành công rồi, Thu ơi! Yeah!- nhỏ An hét lên sung sướng, chỉ tội nghiệp tai con Thu thôi, nó chưa hiểu chuyện gì.

- Tao tỏ tình với anh Quân rồi, anh ấy chấp nhận tao, chấp nhận tao làm bạn gái...- An dùng hai tay bấu lấy vai con bạn.

“Á! Đau”- An giật mình buông ra: “Xin lỗi, tao vui quá, tao không kiềm chế được, tao vui đến sắp ngất rồi này, mày không mừng cho tao sao?”

Nhỏ Thu chỉ biết lắc đầu, nó không ngờ nhỏ An làm thật, dám đi tỏ tình với hấn ta: “Mày có biết anh ta là ai không? Tao nghĩ tốt nhất mày đừng nên dây vào”

- Mày không ủng hộ tao thì thôi, định phá vỡ hạnh phúc của tao hả?- An sa sầm nét mặt: “Tao biết, tao thấy cái hôm khai giảng mày nhìn Quân đắm đuối, mày cũng thích Quân chứ gì? Nên không cho tao quen anh ấy?”

Thu giật mình, nó chối bay biến: “Làm gì có, nhưng tao không cảm cảm mày, tao chỉ nhắc nhở mày vậy thôi, Quân không phải là một học sinh bình thường, mà là...”

- Thôi, tao không muốn nghe mày nói nữa, kệ tao, tao thích làm gì thì làm- An bỏ đi không thèm nói thêm gì nữa, Thu chỉ biết nhìn theo bạn mình: “Tại sao mày không chịu nghe tao nói nhỉ?”

An nhìn thấy Quân đang ngồi đọc sách dưới gốc cây và một người bạn nữa, nó chạy ngay lại, ngập ngừng nói: “Anh Quân chiều nay rảnh không? Em muốn... chúng ta có thể... đi chơi được không?”- tìm nó đáp thình thịch.

- Lại mấy đứa con gái ngốc nghếch- Quân vẫn nhìn chăm chú vào cuốn sách mà nói.

An bất ngờ khi nghe Quân thốt ra vậy, nó hy vọng chỉ là nghe lầm: “Chẳng phải anh đã... anh đã chấp nhận làm bạn trai của em rồi sao?”- nó đứng như trời trồng.

Quân cười khẩy: “Tôi chỉ muốn xem cô có khác gì với mấy đứa con gái kia thôi, thì ra cũng một thứ cả”- lần này Quân nhìn nó, ánh mắt như xoáy sâu vào tim, nó cảm thấy như trời đất sụp đổ.

- Đi thôi Duy, chỗ này ồn ào quá, mấy con muỗi cứ bám lấy tao- Quân kéo tay thẳng bạn.

- Mày vô lớp trước đi, tao ra canteen mua đồ- Duy đẩy Quân tới trước: “Mày nhanh lên đó”- Quân nói.

Duy bước nhanh lại phía An, thấy nhỏ đang khóc thút thít: “Này, cậu không sao đấy chứ? Thằng Quân nó là vậy mà”

Bây giờ An mới để ý người bên cạnh Quân lúc này, anh ấy thật dễ gần: “Thật ra thằng Quân không phải người bốn cột với tình cảm như cậu nghĩ đâu, chẳng qua là cậu ta đã quen với vỏ bọc lạnh lùng, nhất thời không thể bỏ mà thôi”- anh ấy vừa nói vừa chắp hai tay sau đầu, dựa hẳn vào cái cây cổ thụ.

- Nhưng chẳng phải anh ấy chấp nhận tôi rồi sao? Giờ lại...- nó bật khóc, nói không nên lời.

- Này đừng như vậy chứ, mất công người ta lại tưởng tôi làm gì cậu rồi sao?- Duy rút chiếc khăn từ trong túi áo ra đưa cho An: “Lau đi, mặt cậu giờ giống mặt mèo rồi đấy, đúng là con gái, hử chút là...”

Duy nói tiếp: “Tôi cũng không biết sao Quân lại đồng ý với cậu, vì có lẽ cậu là một người “đặc biệt”...Duy bỏ dở câu nói, mắt cậu ấy hướng ra xa.

An cũng loáng thoáng nghe được, nó hỏi vặn lại: “Đặc biệt là sao?”

Duy lúng túng: “Có gì đâu, tôi nói nhầm ấy mà, thôi gần đến giờ học rồi, cậu về lớp đi, nhớ đi rửa mặt trước nha!”- Duy cười trêu An.

- Còn cái khăn của anh?- An giơ nó lên hỏi Duy: “Cậu cứ cầm đi, tôi cũng chẳng cần đến nó đâu!”- nói xong Duy bước nhanh đi chỉ còn nhỏ nhìn theo tiếc nuối, chẳng lẽ tình cảm mới chớm nở của nó vụt tan nhanh vậy sao? Tim nó giờ đây tan nát.

2. Chương 2

An xin nghỉ học những tiết tiếp theo với lý do “bệnh” làm Thu lo lắng. Sau giờ học nó bay ngay đến nhà An xem con nhỏ thế nào?

Vừa thấy Thu, con An đã khóc thét lên, Thu hoảng quá, chẳng biết chuyện gì: “Kể cho tao nghe coi, mày bị làm sao vậy?”

- Anh Quân... hức...hức... anh ấy bỏ tao rồi, anh ấy nói tao như những đứa con gái khác- An nói trong tiếng nấc: “Tao đau quá mày ơi, tao làm sao bây giờ?”

Thu chỉ biết thở dài, có lẽ nó đã đoán được cơ sự này, chỉ tại nhỏ bạn nó không chịu nghe: “Mày nín đi, chuyện đâu còn có đó mà, hấn dứt ra sớm ày đỡ khổ”

An không còn hơi sức đâu cãi lại Thu nữa, nó đã khóc suốt buổi rồi còn gì.

- Tao nghe nói mặc dù Quân còn đi học nhưng hẳn là một trong những nhà kinh doanh trẻ tài năng nhất, có lẽ do hưởng được dòng máu tài phiệt của gia đình, trên thương trường hẳn là con người vô cùng lạnh lùng. Tao nói ày biết, con người đó không hề đơn giản, bởi vậy tao không muốn mày dấn vào, tại mày cứ... dấn đầu vô hẳn thôi.

- Sao mày biết?- An ngơ ngác hỏi.

- Ba tao từng làm ăn với hẳn, ông ấy nói cậu ta tuy còn trẻ mà tài cao, rất quyết đoán và nhạy bén trong kinh doanh.

- Mày ăn gì chưa? Tao thấy mày khóc sắp hết calo rồi đấy, để tao nấu gì ày xong tao còn về nhà nữa, mày đừng suy nghĩ lung tung đấy!- Thu ân cần quan tâm.

-

Nhỏ An lang thang trên đường, nó muốn đi đâu đó cho khuây khỏa, nó ngược nhìn, trước mặt là một quán kem không quá sang trọng nhưng lại mang cho người ta cảm giác thư thái, dễ chịu.

Mỗi lần có đi qua nó chỉ nhìn chứ không dám vô, vì nhà nó cũng không khá giả cho lắm, lui tới những nơi này, nó ngại, nhưng hôm nay nó quyết định thử, vì nó đang buồn.

Nó kêu hết ly này đến ly khác, bình thường buồn nó chỉ dám ăn kem cây thôi, nó ăn đến khi cả răng và lưỡi tê cứng lại, đến khi nó không còn cảm giác về mùi vị nữa, nó mới dừng lại, hôm nay cũng thế nhưng bất ngờ hơn nó gặp lại anh ấy...

- Anh là... là bạn của Quân, đúng không?- An tròn xoe mắt nhìn khi thấy Duy ngồi trước mặt nó.

- Chính xác! Tôi là Duy, chúng ta từng nói chuyện rồi mà.

- Anh làm gì ở đây?- nó thấy lạ khi Duy mặc bộ đồng phục của quán này.

- Cậu hỏi lạ nhì? Tôi làm gì mà cũng phải cần báo cáo sao?- Duy cười.

- Không nói thì thôi!- nó lại tiếp tục ăn ngấu nghiến.

- Không muốn biết thật hả?- Duy hỏi lại: “Vậy tôi đi đây nha, cậu cứ ngồi đây ăn tiếp”- nói rồi Duy kéo ghế đứng dậy.

An vẫn không phản ứng gì, Duy quay lại ghế ngồi xuống, nó ngược mặt lên nhìn: “Sao anh chưa đi?”

- Tôi chịu thua cậu rồi đấy, tôi làm bồi bàn ở đây, được chưa- rồi Duy nhìn nó cười.

- Thật hả? Vậy có miễn phí tiền kem cho tôi không?

- Cậu có mơ không đó! Chẳng lẽ bắt tôi trả tiền sao? Mất nửa tháng lương của tôi ấy hử?- Duy nhăn mặt.

- Nghe nói nhà Quân giàu lắm mà, anh là bạn Quân chắc cũng chẳng kém. Việc gì mà phải đi làm thêm?- An thắc mắc.

- Cậu thích Quân chỉ vì nhà cậu ta giàu thôi à?- Duy thất vọng hỏi.

Mặc dù nó nhắc đến Quân trước nhưng khi nghe Duy hỏi vậy lòng nó lại đau nhưng nó cố không để mình khóc nữa, lần nào gặp anh ta mà cũng khóc thì ngại lắm: “Không, tôi chỉ mới nghe Thu nói thôi, lúc trước tôi không hề biết, mỗi lần nhìn thấy Quân, tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cảm giác lạ lắm”- nó ngừng ăn, cúi mặt xuống không dám nhìn Duy.

Duy đẩy ly kem về phía nó, An bất ngờ ngẩng mặt lên, nó thấy Duy cười rất tươi, một nụ cười ấm áp.

An sững lại vài giây, giờ đây nó mới để ý rằng Duy quyền rũ chẳng thua gì Quân, cậu ấy cười như ánh nắng ban mai, khiến mọi ánh mắt như thu vào, không dứt ra được.

- Sao mà cậu nhìn tôi hoài thế, đừng nói là chuyển qua thích tôi rồi nha!- Duy lại cười, An bối rối, nó nhìn chằmchằm vào ly kem, Duy nói tiếp: “Nhà tôi sao giàu bằng Quân được, ba mẹ tôi làm bác sĩ thôi, mặc dù không túng thiếu nhưng tôi muốn đi làm thêm đi học hỏi kinh nghiệm, và tự trang trải cuộc sống của mình”

- Không ngờ anh còn trẻ mà đã chừng chạc như vậy? Tôi còn lâu mới được như vậy, có phải tôi trẻ con lắm không?- An thở dài hỏi Duy.

Duy giơ tay xoa đầu An: “Cô bé ngốc ơi, mỗi người đều có một cuộc sống mà, từ từ em cũng sẽ lớn thôi, nhưng lớn thì có gì hay đâu, có nhiều việc khiến mình phải suy nghĩ, phải lo toan, anh cứ ước mình được như em thì tốt biết mấy nhưng...”- Duy không hiểu sao lại xưng “anh-em” với nó, cũng hơi bất ngờ, nhưng dù gì Duy cũng hơn nó 1 tuổi mà.

- Có muốn anh giúp em theo đuổi Quân không?- Duy cười nhìn nó dò ý.

An tròn tròn mắt lên: “Anh nói cái gì? Tôi có nghe nhầm không?”

- Không! Sự thật 100%, nhưng phải có điều kiện, anh chẳng làm không cho ai bao giờ- Duy nháy mắt với nó.

- Vậy anh muốn gì?- nó ngần ngại: “miễn không làm gì có lỗi hoặc phạm pháp là được”

- Anh không biết, anh vẫn chưa nghĩ ra nhưng chắc chắn là không bắt em làm chuyện gì quá đáng đâu.

- Cho anh số điện thoại của em đi! Nếu vẫn muốn anh làm quân sư.

An có đôi chút ngần ngại, nhưng nó vẫn làm theo: 0122.....

- Yên tâm đi, chuyện này chỉ có lợi cho em thôi bé ạ, nhớ là phải làm theo tất cả những gì anh dặn nha. À quên, để anh nhá số của anh cho em, có gì thì liên lạc, bất cứ lúc nào em cần, nhất định anh sẽ có mặt.

- Nhưng tại sao lại giúp tôi?- nó không hiểu: “Tôi với anh chẳng có quan hệ gì cả?”

- Chắc tại có duyên, chỉ vậy thôi, được chưa cô bé!- Duy cười lớn rồi bỏ đi. Còn nó vẫn ngỡ ngàng vì mọi việc diễn ra hôm nay.

An đi như người mất hồn về nhà, mẹ vừa thấy nó thì giục: “Hôm nay sao con đi học về muộn thế Ni, đi tắm nhanh lên rồi vào ăn cơm, ba con đang đợi kìa!”

Nó giật mình: “Dạ! con đi ngay đây”- trông n

nó mệt mỏi.

- Con Ni hôm nay làm sao thế ông? Bình thường nó vui vẻ lắm, có khi nào thấy nó ỉu xiu vậy đâu- bà lo lắng hỏi chồng.

- Kệ nó đi mình ơi! Con gái lớn rồi nó có nhiều suy nghĩ vẫn vơ lắm, vui đó, buồn đó, mình sao mà quản được- ông chồng cười hì hì, làm bà phát bực: “Thì tại tôi lo cho nó, mà thôi, nó ra rồi, mình ăn cơm đi kéo nguội”

- Alo! Duy hả? Tao đến rồi nè, đang đợi mày ở đường XX nè, còn mày đang ở đâu đó?- Quân hỏi Duy.

- Cái gì!- Quân hét lớn vào điện thoại: “Bạn rồi à, mày đang giỡn với tao đó hả? Nặng nề bắt tao đi cho bằng được trong khi công việc tao còn chất núi kia kìa, giờ lại nói không đến, chán mày thật, vậy tao về đây, khỏi cần xin lỗi”- Quân ngán ngẩm nhìn chiếc điện thoại rồi cất nó vào túi.

- Trả túi xách lại cho tôi đi, các anh đang làm gì đó?- giọng một cô gái la lớn.

- Thôi nào bé, làm gì mà hét dữ vậy, tụi anh chỉ đùa thôi mà- khoảng 5 đứa con trai đang vây quanh nó.

Quân liếc sang một cái rồi thôi, cậu đội nón bảo hiểm vào, vặn tay ga.

- Buông tôi ra, bỏ mấy cái tay bẩn thỉu ấy ra khỏi người tôi, cứu tôi với!- tiếng người con gái thét lên khi thấy bóng người.

Quân không đành lòng bỏ đi, nhìn quanh chẳng thấy có ai qua lại: “Dây vào mấy chuyện này đúng là phiền phức thật, nhưng giờ mà mặc kệ thì lại mang tiếng ác... đường nào cũng không xong”

Quân thở dài: “Coi như tự rước họa vào thân vậy”- rồi rồ ga chạy đến chỗ cô gái đó.

Những tên kia khi thấy ánh đèn mô tô thoáng chút bối rối, chưa biết xử trí thế nào: “Mày đừng xen vào chuyện tụi tao?”

Quân cười khẩy: “Mày cướp thì cướp, tao chẳng quan tâm, nhưng đụng đến con gái nhà lành là làm mất mặt đàn ông, tao không thể coi như chẳng biết gì được”

Nói xong, chiếc xe lao tới Quân cầm chiếc nón bảo hiểm còn lại đập ngay bụng từng tên một, chưa đầy 30s chúng đã không còn sức chống trả: “Toàn lũ vô dụng vậy mà cũng đòi cướp cạ à, biến đi”

Quân quay sang cô gái, một chút sững người: “là cô sao?”

Nãy giờ An ngỡ ngàng tiếng của Quân, nhưng nó không dám chắc, anh chàng đang đội nón bảo hiểm.

- Dù sao cũng coi như có quen biết, lần này xong tôi với cô chẳng nợ nần gì nhau nữa, tránh xa tôi ra nhé- Quân cười khinh khỉnh: “Mà sao giờ này cô lại ở đây một mình?”

An định nói là đợi Duy, anh ta hẹn nó tới đây, nhưng nhớ lời Duy là không được cho Quân biết bất cứ điều gì về quan hệ giữa nó và Duy, cũng như việc Duy giúp nó, nếu không mọi giao ước coi như hủy bỏ.

- Tôi đi siêu thị mua đồ, về hơi trễ, đi ngang qua đây thì gặp bọn chúng...- mắt nó ướt ướt.

- Thôi thôi, làm ơn đừng có khóc- Quân đưa chiếc nón đang cầm trên tay cho nó: “Đội vào nhanh đi, nhà cô ở đâu, tôi đưa về, lỡ mất thời gian quý báu của tôi rồi”

Nó bèn lên đội vào và lên xe Quân, lần đầu tiên khoảng cách giữa 2 người gần như thế, lưng anh ấy to quá, vai lại rộng nữa. bất thành lỉnh Quân lên ga, nó chúi về phía trước, nón bảo hiểm đập cái cộp vào lưng, Quân la đau đớn: “Con nhỏ này, cô có biết tôi vừa cứu cô không? Trả ơn kiểu này đó hả?”

- Xin lỗi, tôi không cố ý- nó lí nhí, bây giờ mặt nó đang đỏ bừng, tay dán chặt vào thành xe nhưng ánh mắt nhìn cậu ta không thể nào dứt ra được, dù chỉ từ phía sau, Quân vẫn rất cuốn hút, tim An lại đập nhanh, trong vô thức, tự dưng một tay nó chạm đến người Quân: “Bỏ tay cô ra khỏi lưng tôi đi”- cậu ta nói như ra lệnh, An giật mình, nó cúi đầu xuống nghĩ: “Xấu hổ thật”

Chẳng biết ở đâu đó có một giọng nói: “tiền của các người đây, làm tốt lắm”- anh ta cười.

(kênh truyện chấm p rồ)

An trần trọc mãi, nó thầm cười vì chuyện ngày hôm nay, ít ra thì Quân cũng không bỏ mặc nó, cậu ấy cũng không ghét nó cho lắm, vậy là nó vẫn còn cơ hội, mắt nó như sáng lên.

“Tít...tít”- An có tin nhắn, là của Duy: (Sao hả cô bé, hôm nay vui không?)

(Sao anh hẹn tôi mà không tới?)- An bực tức.

(Anh mà tới rồi thì làm gì có được cảnh “anh hùng cứu mỹ nhân” chứ? Haha)

(Sao anh biết? chẳng lẽ mọi chuyện do anh sắp đặt sao? Cả những tên du côn đó?)- nó há hốc miệng, không thể tin nổi.

(Thông minh lắm! vì anh đã hứa giúp em rồi mà, em quên sao? Chẳng phải nhờ vậy mà em với Quân mới có một buổi tối lãng mạn à)

(Sao không nói với tôi trước, anh có biết mấy tên đó làm tôi... suýt nữa rút tim ra hay không?)- nó tự hỏi không biết Duy giúp nó vậy là đúng hay sai?

(Một vở kịch hay là ngay cả diễn viên cũng không biết mình đang diễn, nếu anh nói cho em biết trước, mọi việc liệu có tốt đẹp được thế không? Thôi em ngủ đi, chúc ngủ ngon cô bé của tôi ạ!)

An bất ngờ, thì ra mọi việc hôm nay không phải tình cờ mà là sự sắp đặt của Duy, nhưng tại sao anh ấy làm như vậy, đến giờ nó vẫn không hiểu Duy giúp nó vì lý do gì, trong khi nó chẳng làm được gì cho anh. Hàng ngàn câu hỏi đan chéo trong lòng An, nó thiếp đi lúc nào không hay, mặc dù vậy An vẫn vui vì nó có một buổi tối thực sự ý nghĩa, chính Quân là người đã cứu nó.

- Tao đã quyết rồi, tao sẽ chinh phục Quân cho bằng được, nhất định vậy, phải làm cho anh ấy thích tao- An kể cho Thu nghe mọi việc rồi đưa ra câu kết luận chắc nịch.

- Mày không hối hận chứ?- Thu lo lắng cho nó.

- Tao cũng không biết nữa, nhưng cho dù thích Quân là một sai lầm, cho dù phải đau một lần nữa, tao nghĩ vẫn xứng đáng, tao phải đối diện với tình cảm của mình Thu à, tao không muốn bỏ lỡ bất kì cơ hội nào- An trầm tư.

- Vậy nên mày nhờ đến Duy, liệu anh ta có phải là một người tốt?- Thu trấn trở, nó không biết nên khuyên nhỏ bạn thế nào, tiếp tục nắm giữ hay buông tay, nó biết dù là cách nào nhỏ bạn nó cũng phải chịu nhiều đau khổ, Thu bối rối lắm.

- Mày đừng suốt ngày nhìn người, nhìn đời với con mắt nghi ngờ hoài thế, Thu à, vậy thì chừng nào mày mới có thể tìm được “half apple” của mày chứ?- An nhéo Thu: “Mày bỏ cái tính cẩn thận thái quá ấy đi là vừa rồi, đừng có “bà cụ non” như thế hoài, vậy ai mà thèm thương”

- Tao lo ày mà mày nói vậy đó hả? Mai mốt đừng có nhờ tao cái gì nha- nhỏ Thu giả vờ giận dỗi.

- Thôi, cho tao xin lỗi mà, Thu đâu có giận dai đâu nhỉ?- An vừa cười vừa bẹo má nhỏ bạn.

- Tao hết thuốc chữa với mày rồi! Hy vọng mọi việc thuận lợi, cũng hy vọng Quân chính là “half apple” của mày- Thu chặc lưỡi, nó chẳng biết ngày mai sẽ thế nào, mọi chuyện tùy vào duyên số vậy.

Trường Anh Khôi, vì học cả 2 buổi nên học sinh được nghỉ 2 ngày thứ 6 và thứ 7.

- Ê An, mày có dự tính đi chơi ở đâu đó vào cuối tuần này không? Mai là thứ 6 rồi đó- Thu háo hức hỏi An.

- Thôi mày ơi! Nghỉ được nhiều ngày đâu, ở nhà ngủ cho khỏe, lấy lại sức sau mấy ngày học tập căng thẳng- bị nhỏ An tạt ngay gáo nước lạnh làm Thu mất hứng: “Ủ, thì ở nhà ngủ”

Nhưng ngày sáng hôm sau...

- Con chào bác gái!- tiếng An lạnh lạnh: “Con Thu còn ngủ hả bác? Để con chạy lên phòng nó chút đã”

An lôi nhỏ Thu khỏi giường, nó tròn xoe mắt nhìn: “Mày làm gì ở nhà tao giờ này?”- mặc dù vẫn chưa tỉnh hẳn.

- Đi cắm trại với tao, tao chuẩn bị sẵn rồi, chỉ còn thiếu cái thân của mày nữa thôi- An cười toe toét.

- Chẳng phải mày nói là...- Thu chưa kịp nói hết câu, nhỏ An nói ngay: “Tao đổi ý rồi, mày phải đi với tao mới được, vừa nói nó vừa đẩy con Thu vào nhà vệ sinh: “Mày chuẩn bị đi là vừa, tao đi mua đồ ăn và nước uống, xíu nữa tao ghé qua rước mày đó”

Thu vẫn còn chưa hết bất ngờ, sao nhỏ bạn mình thay đổi như chong chóng thế hả? Thu hoàn toàn không hề nghĩ tới những việc sẽ diễn ra ngay sau đó.

- Ê Duy! mày sao vậy? Tự nhiên lại muốn đi cắm trại, mày có biết mày làm phiền giấc ngủ của tao không đó?- Quân tức giận quát Duy.

- Mày làm ơn đi, hôm nay tao hẹn bạn gái đi chơi, mà mới quen thôi, tao sợ cô ấy ngại nên nhờ mày đi cùng, cô ấy cũng sẽ đi cùng với bạn tới, mày giúp tao lần này đi, thành công tao sẽ cảm kích mày nhiều lắm- Duy giả vờ ngại.

- Mày có bạn gái mà giấu tao?- Quân trừng mắt nhìn Duy.

- Thì giờ tao giới thiệu rồi đó, tha cho tao được chưa? Chắc 2 cô ấy cũng tới nhanh thôi mà- Duy nhìn đồng hồ rồi cười nói với Quân.

- An! Đi cắm trại gì mà mày chỉ mua đồ ăn thôi, còn lều trại thì sao?- Thu chở An trên một chiếc xe đạp công kênh biết bao nhiêu đồ.

- Mày đừng lo, có người chuẩn bị mấy thứ đó rồi- An nói rất nhỏ nhưng cũng đủ để Thu nghe thấy.

- Vậy là còn ai nữa sao? Tao tưởng chỉ có 2 đứa mình thôi chứ?- Thu cảm thấy nghi ngờ, nó hy vọng mọi suy đoán của nó là lầm, nhưng... điều đó không sai.

Thu trông thấy Quân, và một người nữa cạnh hắn, nó không mấy khó khăn để đoán người đó là Duy.

Người đầu tiên mà Quân nhìn thấy là An: “Chẳng lẽ con bé này là bạn gái hả

thằng Duy sao?”- Quân nghĩ: “Chắc là không phải, thằng Duy sao lại thích con nhỏ đó được, hay là...”

Chưa kịp để An nói câu nào thì Duy đã chạy tới trước, nắm tay Thu kéo về phía mình, bất ngờ trước hành động đó, Thu rút tay lại, còn Duy thì nhìn Quân cười toe toét: “Đây là Thu, bạn gái mình, còn đây là An, bạn cô ấy”

Thu chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra cả, thậm chí nó và Duy còn chưa gặp mặt, làm gì có chuyện nó là bạn gái của hắn, nhưng chưa kịp mở lời thì bị nhỏ An nhéo vào hông, nhìn với ánh mắt van xin: “Mày làm ơn giúp tao một lần thôi”

Nhìn nhỏ bạn nó bực bội, thầm nghĩ: “Mày bán đứng tao sao An?”- rồi quay qua nhìn Duy: “Hắn ta đang giở trò gì thế?”

- Cô làm ơn đi, nếu muốn giúp bạn mình thì nghe lời tôi một lần thôi, có gì chúng ta nói chuyện sau- Duy nói nhỏ vào tai Thu: “Đành chấp nhận hy sinh vì bạn một lần vậy, nhưng từ nay mày đừng mong sống yên ổn với tao An ơi!” – Thu thầm rửa con bạn mình.

Còn Quân thấy vậy thì phì cười: “Không ngờ 2 người này lại tình tứ như thế, nhưng mình cũng chẳng muốn gặp con nhỏ An kia tí nào”

Duy vỗ tay tập trung mọi người lại: “Bây giờ cũng đã xế trưa rồi, tôi đã chuẩn bị sẵn trại trên đỉnh núi, núi này cũng không cao lắm, bây giờ chúng ta sẽ chia thành 2 tổ để lên núi. Dĩ nhiên là tôi và Thu một cặp, còn Quân và An, hai người đi chung với nhau, chúng ta hẹn gặp ở đỉnh núi nhé”

- Tôi phản đối, tại sao tôi và Duy không thể đi chung, tôi không muốn đi chung với cô ta đâu- Quân chỉ tay vào An làm nhỏ hết sức bối rối: “anh ấy rất ghét mình, anh ấy không muốn đi với mình, mình đã làm gì khiến anh ấy ghét mình đến thế chứ?”

- Phản đối vô hiệu, chẳng lẽ mày muốn làm kì đà của tao và Thu sao? Còn nếu mày đi một mình, An thì sao đây? Tao quyết định rồi, không được thay đổi- Duy quả quyết, Quân đành cắn răng nghe theo, trông cậu ta bực bội thấy rõ.

Thấy Quân như vậy, nhỏ An bứt rứt, nó không biết chấp nhận lời đề nghị đi cắm trại lần này của Duy là đúng không nữa? thấy Quân khó xử như vậy, nó thật sự cảm thấy áy náy, nó muốn nói không cắm trại nữa nhưng lại ngại làm phiền Duy, anh ấy đã bỏ bao tâm sức để giúp đỡ nó, giờ nhỏ An đang trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

Dường như hiểu được những gì mà nó đang nghĩ, Duy xoa đầu nó, dịu dàng, và vẫn nụ cười ấy, tuy đã nhìn thấy không biết bao nhiêu lần, nhưng nó vẫn cảm thấy rất cuốn hút và rất ấm áp.

- Em đã tới đây rồi, sao không thử một lần nghe theo anh, em tin anh chứ?- Duy hỏi nó.

Nó gật đầu rất nhẹ và vẫn yên lặng nghe Duy nói tiếp: “Anh biết em đang bối rối, nhưng em yên tâm đi, có anh đây mọi việc sẽ ổn thôi mà, em cứ cố gắng hết sức mình, hãy cho Quân thấy tình cảm thật sự của em đi, anh tin em sẽ thành công thôi, cô bé à!”- không hiểu sao mỗi lời nói của Duy nó đều nhớ rất rõ, từng hành động, cử chỉ của Duy cũng in sâu vào tâm trí nó, mỗi lần cạnh Duy nó đều cảm thấy an toàn, nó hoàn toàn tin tưởng, giống như trong tiềm thức của nó, anh ấy đã hiện diện rất lâu rồi.

- Bắt đầu xuất phát thôi- trông Duy có vẻ rất hồ hởi: “Hai người đi hướng kia, còn tôi và Thu đi đường này, hẹn gặp lại ở đỉnh núi ngắm hoàng hôn!”- cậu ấy cười tươi.

Quân cứ tiến về phía trước bỏ mặc An leo đèo theo sau, nhưng sức con gái có hạn, làm sao có thể theo kịp Quân được, mặc dù không muốn làm phiền cậu ta nhưng bây giờ giữa rừng núi hoang vu, chỉ có hai người, nếu không Quân đi mà bỏ nó thật thì làm sao đây? Chỉ nghĩ tới đó thôi An đã cảm thấy lạnh tóc gáy, nó khê rừng mình.

- Anh có thể chờ em được không? Thật tình là em đi hết nổi rồi- An cố gắng thốt ra, mặc dù không biết Quân có chịu nghe hay không? Nhìn thấy thái độ anh ấy như vậy chắc chắn là rất ghét nó: “Chắc mình lại làm Quân khó chịu nữa rồi!”- An lẩm bẩm: “Thôi kệ, lơ leo lên lưng cạp rồi, có chết cũng phải bám, cố lên!”- nó tự nhủ bản thân.

- Con gái là chúa phiền phức, chẳng hiểu thằng Duy đi bày mấy cái trò này làm gì? Cô mệt thì cứ ngồi tạm miếng đá nào đó nghỉ đi, chút đi tiếp- Quân cau mày.

- Còn anh thì sao? Anh không đi trước chứ!- An lúng túng hỏi, nó sợ bị Quân bỏ lại.

Cơ mặt Quân có vẻ giãn ra một chút: “một câu ngớ ngẩn thế mà cũng hỏi tôi được hay sao? Để cô ở đây một mình thì tôi chẳng đáng mặt đàn ông chút nào, biết đâu lại có thú dữ xông ra ăn thịt cô cũng nên”

An khẽ rùng mình, nó liếc nhìn xung quanh với cặp mắt e dè.

Quân bật cười: “Ngốc vừa phải thôi, núi này là núi du lịch, làm gì mà có thú rừng ở đây”

Lần đầu tiên nhìn thấy Quân cười, An trơ mắt ra nhìn, tuyệt vời thật, Quân đã cười với nó rồi, tim nó đang nhảy múa trong lồng ngực: “thì ra anh ấy cũng biết đùa, anh ấy không lạnh lùng như mình vẫn tưởng tượng”- bỗng trong đầu nhỏ An thoáng hiện lên gương mặt Duy cũng với nụ cười rạng rỡ, ấm áp.

Thấy An ngây người ra, Quân khẽ giật mình: “nãy giờ mình đang quan tâm đến con nhỏ đó sao?” Thật kì lạ, hắn không còn thấy nhỏ đáng ghét như lúc đầu nữa.

- Nè, uống đi, nếu không lên đến đỉnh núi chắc cô chỉ còn bộ xương khô thôi đó- Quân rút chai nước từ trong ba lô ra đưa cho An.

Còn nó vẫn không tin vào những gì đang xảy ra, đối với An điều đó quá tuyệt vời, nó ngượng ngùng đón nhận: “Cảm ơn anh!”

An vừa cầm lấy, Quân nhanh chóng rút tay lại, quay mặt đi chỗ khác. Nhìn Quân như vậy, An khẽ nở một nụ cười hạnh phúc.

- Đi thôi!- An lại cười toe toét, nó giờ như một cái cây đang căng tràn nhựa sống: “Có Quân bên cạnh thì đi đến đâu cũng được”

Đi được thêm một đoạn: “Xoạt...”- chiếc áo sơ mi của nhỏ An vướng vào cành cây và rách đường khá dài: “Thật là xui xẻo mà...”- An đang lúng túng không biết nên xử trí thế nào, bất ngờ Quân cởi áo khoác của mình ra đưa cho nó, mặc dù chẳng nói gì thêm, nhưng hành động của Quân khiến An như người ở trên mây, nó không ngờ Quân dịu dàng đến thế, nó cũng biết quan hệ giữa hai người từ đây sẽ có một bước tiến quan trọng, ước mơ về tương lai của hai người chẳng biết có thành sự thật hay không, nhưng với An có lẽ, hôm nay là ngày hạnh phúc nhất.

3. Chương 3

Quân tuy bực mình vì thật sự con nhỏ rất phiền phức nhưng dù sao thấy cũng hay hay, ít ra An cũng làm Quân buồn cười vì cái hành động trẻ con của nó, hắn tự hỏi nó đang nghĩ cái gì mà lại bẻ khúc cây bên đường che lên đầu thế kia rồi còn nhảy tưng tưng nữa chứ, đi đường núi mà cứ như trên vỉa hè ấy. Chỉ có một sự thay đổi là lần này Quân đi phía sau nó mà thôi.

Có vẻ như Thu và Duy khá suôn sẻ, nhưng hai người dường như rất căng thẳng.

- Xin lỗi cô vì chuyện lúc sáng, mong cô bỏ qua- Duy lên tiếng trước.

- Chẳng hiểu sao tôi lại dính vào chuyện này nhỉ, lại còn trở thành bạn gái của anh lúc nào không hay, mà thôi, tôi cũng chẳng nhỏ nhen gì để chấp nhặt mấy chuyện đó- có vẻ như Thu vẫn còn giận Duy và An lừa đưa nó vào tròng.

- Cô đừng trách An, mọi chuyện là do tôi bảo cô ấy làm cả thôi, nhưng tôi vẫn hy vọng cô có thể vì An mà đóng kịch lần này- Duy vừa đi vừa nói.

- Thật tình có một việc đến giờ tôi vẫn chưa hiểu, tại sao anh lại tình nguyện giúp An? Hình như tôi nghĩ quan hệ hai người không thân thiết đến mức đó- Thu nhìn Duy với ánh mắt dò xét.

Cậu ta bật cười khanh khách: “An cũng từng hỏi tôi như vậy?”

- Thế thì lý do là gì?- Thu rất nôn nóng.

- Hình như tôi không có nghĩa vụ phải nói cho cô biết- giọng Duy có vẻ trêu đùa.

- Vậy hai người cứ tự nhiên ở lại diễn hết vở kịch, còn tôi thì về, tôi chẳng phải là một con rối để ai đặt đâu thì ngồi đấy- vừa nói xong Thu quay mặt bỏ đi.

- Đừng vậy chứ, hãy nghĩ tình bạn cô mất bao công sức mới có được cơ hội lần này, chẳng lẽ cô nỡ phá hoại hạnh phúc của An sao?- Duy như nắm được điểm yếu của Thu, cô nàng dừng lại.

- OK, được rồi để tôi nói, là vì đối với tôi An là một người “đặc biệt” tôi chỉ muốn cô ấy vui mà thôi- Duy có vẻ trầm tư.

- Có nghĩa là anh thích An, phải vậy không?- Thu hỏi một cách nghi ngờ.

- Điều đó thì không hẳn- Duy cười nửa miệng khiến Thu bất mãn nhưng chẳng còn cách nào khác, đành phải làm theo những gì hắn nói, vì bạn mà thôi.

- Tôi không tin tưởng Quân, An tuy quen nhiều bạn trai nhưng nó vẫn rất ngây thơ, tôi không muốn nó bị tổn thương thêm nữa- Thu nói với vẻ mặt lo lắng.

Duy bật cười: “Ai chứ Quân thì cô cứ yên tâm, nếu mà thật sự Quân thích An, hắn sẽ bảo vệ nhỏ tốt hơn bất cứ ai, Quân là người sống nội tâm, tuy ít nói nhưng lại biết cách quan tâm người khác, sau này An thích Quân yêu nhau, giao cô ấy cho cậu ta tôi không có gì phải nghĩ ngợi cả, vì vậy tôi mới bỏ tâm sức lên kế hoạch này đây chứ”

Thu chợt nhớ đến ánh mắt của Quân trong buổi lễ khai giảng, không hiểu sao Thu cảm thấy bình yên lạ lùng, tuy đôi mắt đó bề ngoài có vẻ lạnh lùng, nhưng lại chứa đựng sự cô đơn, tuy nghiêm nghị nhưng lại ấm áp, lại một

một lần nữa Thu cảm thấy bối rối, còn vì sao cả bản thân nó cũng chẳng trả lời được, có lẽ Duy nói đúng, Quân là người đáng tin cậy, Thu quyết định giúp An trong khả năng của nó còn mọi chuyện thành công hay không nó nghĩ tùy thuộc vào ông trời mà thôi.

Bất giác quay qua nhìn Duy: “Tôi thấy trong chuyện này anh mới chính là người không đơn giản”

- Tùy cô thôi, nghĩ tôi thế nào cũng được, nhưng cô cũng vậy mà, rất sắc sảo!- Duy vừa nói vừa ngước lên nhìn trời, cậu ấy đang cười.

Sau đó dường như hai người chẳng còn chuyện gì để nói với nhau nữa, mạnh ai nấy đi, nhưng nhiệm vụ hôm nay của họ là “một cặp tình nhân”

Một lần bên em hơi..nắng gió sân trường vui đùa..ngồi tựa vai nhau anh đưa em qua bao con phố..

Và anh nói thật dịu dàng rằng đã yêu rất lâu rồi..nụ cười e cho anh ngàn mơ ước..

Từng chiều nguyện mong ngóng..vẫn đó nơi hàng cây già.. đợi nhau vu vơ anh mang tên em trong giấc mơ.. rồi mùa thi chợt đến..bồi hồi nhìn phượng rơi..

Đợi chờ một chút mưa cho đôi mình..được đứng bên nhau thật lâu..

Tiếng hát họ giờ đây như hòa làm một...

Giờ trên từng bước chân cuộc đời anh đã có 1 người để ngóng trông..

Em đã nhìn thấy anh trong đời nhìn thấy anh và sẽ bên người mãi mãi..

Bài hát kết thúc trong sự lưu luyến của mọi người, Duy nhanh chóng đẩy cây đàn về phía Quân: “Giờ đến mày rồi đó”

- Duy, mày đúng là lắm trò thật- mặc dù nói vậy nhưng Quân vẫn cất tiếng hát, tuy không thật sự xuất sắc như một ca sĩ thực thụ nhưng lại rất tình cảm, mỗi giai điệu ngân lên đều làm mọi người phải chú ý lắng nghe, dường như từng câu, từng chữ đều in sâu trong tâm trí Thu và An.

Lần đầu tiên

biết yêu thương

biết quan tâm

biết hy vọng

biết rằng tuy có những muộn phiền vẫn không ngăn nổi những ước mơ

Và lần đầu tiên biết vu vơ

biết nhớ nhưng đến một người.

lần đầu tiên tôi nhớ về một ánh mắt luôn dõi theo ngọt ngào.

(Ước mơ của thiên thần- Nam Cường)

Cứ như vậy, một buổi tối vui vẻ nhanh chóng trôi qua với những lời ca tiếng hát, nhưng điều bất ngờ nhất là khi Duy phân công: “Tôi và Thu một lều, cái còn lại là dành cho Quân và An.

Cả núi rừng yên tĩnh đột nhiên vang vọng một chữ: “Trời”- Duy bị ba người còn lại mắng như tát nước vào mặt, Duy nói nhỏ với Thu: “Nghe tôi lần này đi mà, tôi dám đảm bảo không có chuyện gì xảy ra đâu”

An chạy lại nắm chặt tay Thu: “Hai anh ngủ chung đi, em với nhỏ Thu qua lều kia”

Tuy có cảm giác không mấy an toàn, nhưng Thu tin tưởng Duy, chắc anh ta lại có kế hoạch gì đó, thôi thì cứ phối hợp cho xong: “Em nghe lời anh, quyết định vậy đi, Quân và An về lều của hai người đi”

An không tin vào tai mình nữa, nhỏ Thu bạn nó đó sao? Bình thường nó là người cẩn thận lắm mà, hôm nay sao lại, nhỏ An đứng như bất động.

- Muốn làm gì mặc kệ mấy người, tôi đi trước- Quân bỏ đi một nước mà chẳng thêm ngoảnh mặt lại.

- Thôi em về bên đó đi, anh và Thu vào đây- Duy nói xong thì nháy mắt với Thu, nó đi theo anh ta.

Chỉ còn một mình An đứng ngoài nó sợ lắm, nhưng chẳng lẽ vào lều của Quân thật, mặc dù... trong lòng nó cũng nghĩ tới mấy cái chuyện không nên nghĩ nhưng nó gạt phắt đi, Quân không phải người như vậy, nhưng mà nó vào thì liệu Quân có nghĩ nó là loại con gái dễ dãi hay không, mọi chuyện cũng tại nhỏ Thu hết, nó bực mình nhìn xung quanh, toàn là cây với cây, tối mù mịt, nó đành phải ép mình bước vào, đi rón rén, chậm chậm.

Cũng may Quân đã ngủ trước, An thở phào nhẹ nhõm.

- Anh tính làm gì vậy? Sao lại để họ chung một lều như vậy?- Thu thắc mắc.

- Cô cứ chờ xem đi, chúng ta sẽ có phim hay để xem đấy- vừa nói Duy rút từ ba lô của mình ra một chiếc lọ màu đen... cậu ta cười.

- Trong đó có gì vậy Duy, anh định làm gì với nó- nhỏ Thu chau mày nghĩ ngợi.

- Khẽ thôi, bây giờ thì đi theo tôi, thật nhẹ nhé, đừng làm hai người kia nghi ngờ- Duy có vẻ bí mật.

Chưa bao giờ An nghĩ nó có thể ngắm Quân ngủ như lúc này, nó sợ mọi việc xảy ra của ngày hôm nay chỉ là mơ, một giấc mơ đẹp, nếu thật sự như thế thì nó không muốn tỉnh dậy nữa, cho dù sống trong mơ cả đời nó cũng chấp nhận.

Có lẽ Quân đã ngủ thật rồi, đôi lúc chỉ khẽ cựa mình rất nhẹ. Nhỏ An ngồi đó đôi mắt cứ như dán chặt vào từng đường nét trên gương mặt chàng trai bên cạnh, từ mái tóc đen bóng bênh pha chút nâu sẫm đến chiếc mũi cao cao thanh tú, tuy chẳng hoàn hảo và đẹp lộng lẫy như những ngôi sao hay ca sĩ mà nó thường thấy trên truyền hình, nhưng mọi thứ hội tụ trên khuôn mặt ấy cân xứng và hài hòa đến lạ kì, như tồn tại một ma lực vô hình nào đó có thể thu hút ánh nhìn của bất cứ ai bất gặp.

Một tình cảm mãnh liệt trào dâng trong lòng nó, An đưa tay sờ lên ngực mình, tim nó dường như đang nhảy múa, An cảm nhận rõ được điều đó, mặt nó nóng bừng lên, vội quay sang hướng khác, An sợ nếu Quân thức dậy mà nhìn thấy cảnh này chắc nó ngại đến chết mất thôi và chắc chắn cậu ấy sẽ xem thường nó.

Bất chợt, trong giây phút An cảm thấy có một vật gì đó đang chuyển động dưới chân.

- “Á! Gián... gián kia”- An hét lên rồi nhảy tung tung, nó chạy khắp cả lều.

Quân giật mình thức giấc: “Cô làm cái quái gì mà ồn ào thế hả? Chẳng để cho tôi ngủ yên một chút được à?” nhưng trông thấy nó thế kia thì cũng tức cười thật.

- Anh cứu em với, con gián nó bò lung tung hết trơn, không phải chỉ một con đâu, nhiều lắm, nó bò khắp lều rồi- An nói mà như hét lên vậy, nó chạy sang chỗ Quân cầu cứu, vì né một con gián mà An đã khiến Quân trở thành nạn nhân của một cuộc “đụng đầu” trực tiếp, hậu quả là cả hai người đều ngã sòng xoài trên sàn. Chưa kịp thu hồn về xác nhỏ An lại tiếp tục nhảy dựng lên khi một con nữa đang hiên ngang đi trước mặt nó.

Mặc dù cả người còn đang ê ẩm sau một tai nạn trời giáng mà An gây ra, chưa kịp đứng vững lại thấy cô ta đang lao về phía mình, Quân quát: “Đứng yên đó! Đừng nhúc nhích, không được đến gần tôi”

Nhưng lần này nhỏ An chẳng nghe theo: “Làm sao đứng yên được, một lũ nó đang bò lúc nhúc kia kìa”- nó vẫn chạy về phía Quân nhưng có vẻ thận trọng hơn lần trước.

Quân lục lại cái ba lô của mình kiểm xem có vật nào sử dụng được hay không? Hết cách cậu ta lượm một hòn đá to, hì hục đập chết từng con, còn An thì co rúm người lại, chờ xem Quân trở tài “dũng sĩ”.

Trông cậu ấy rượt theo lũ gián mà tội nghiệp, mồ hôi ướt đầm cả áo và lấm tẩm trên mặt.

Nhưng thật chẳng may, có một con chui vào ống quần của con nhỏ, phản xạ tự nhiên An lại nhảy lên, không chút phòng bị, nó ngã nhào và đè lên người Quân, rồi hai ánh mắt đột nhiên chạm phải nhau, ngượng ngùng, nhỏ bật dậy như chiếc lò xo, chỉ là Quân giữ dây như chẳng còn sức để đứng dậy nữa.

Dùng mọi cách, rốt cuộc con gián cũng chui ra khỏi người nó, thở phào nhẹ nhõm nhưng nó đưa ánh mắt ái ngại nhìn về phía Quân: “Em xin lỗi”

- Nhờ phước của cô mà giờ tôi thành thế này đây- vừa nói Quân vừa thả mình xuống cái túi ngủ: “Cô mà bớt gây chuyện một chút thì tôi đã cảm ơn trời phật rồi, nhưng dù sao ngày hôm nay cũng rất thú vị, được một lần thành “dũng sĩ diệt gián” có lẽ sẽ nhớ suốt đời”- nói xong Quân phì cười: “Chắc cô cũng mệt rồi, ngủ sớm đi”- cậu ấy đắp chăn đến ngang người, ngủ một giấc ngon lành, An cũng thế, chắc nó đã mệt lắm rồi.

Chỉ còn lều bên kia, có hai người đang ôm bụng cười khúc khích.

- Anh đúng là lắm chiêu thật đấy- Thu vẫn chưa nhịn được, cô ấy cười to.

- Ở bên kia chẳng dám lớn tiếng, nhờ mà lộ thì tiêu, bây giờ muốn cười thì cứ thoải mái đi- Duy cũng không kìm được.

- Cô quá khen rồi, nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc sớm thế đâu! Ngủ đi, mai còn nhiều việc phải làm nữa- Duy nói với Thu.

- Làm gì cơ?

- Chẳng lẽ lên núi chỉ để ăn uống, ngắm cảnh hoàng hôn rồi về sao? Nếu vậy thì uống công thật rồi, ít ra phải có một cái gì đó ý nghĩa hơn chứ- Duy như đang nghĩ một điều gì đó khiến Thu tò mò.

- Anh lại đã bày trò gì nữa rồi phải không?- dường như đã quen với tính cách của Duy, Thu phỏng đoán như thế.

- Mọi chuyện cứ từ từ bé à, gấp quá hỏng việc đấy.

Mặc dù vui vẻ, hòa đồng nhưng Duy lại là một con người khó đoán, Thu nghĩ vậy. không ai có thể biết được anh ấy nghĩ gì và làm gì, con người này thật chẳng đơn giản chút nào.

Sáng hôm sau

- Ủa sao hai người mặc đồ giống nhau thế?- Duy ngạc nhiên khi nhìn thấy An và Thu.

- Vì hai đứa em mua chung một tiệm mà nhưng chưa có dịp mặc cùng nhau lần nào, bây giờ có cơ hội làm vậy nhìn cho nó tỉnh cảm- An nhanh nhẩu nói, còn Thu chỉ cười.

Trông hai nhỏ lúc này cứ như chị em sinh đôi, ngoại trừ khuôn mặt thì vóc dáng của chúng nó cũng tương đương nhau, nếu nhìn phía sau thôi chưa chắc đã phân biệt được ai với ai, nhưng Duy vốn chẳng đ

để tâm đến chuyện đó, Quân thì càng không.

- Tôi đã chuẩn bị sẵn ọi người cả rồi này, mỗi người một thứ gồm có: thức ăn nhanh, nước uống, đèn pin, la bàn...

Chưa kịp để Duy nói hết Quân đã lên tiếng: “Hôm nay mày lại bày trò gì thế?”

- Nghe nói trên núi này có một con suối rất đẹp, nước trong vắt mát rượi như sương mai, hai bên còn có rất nhiều hoa thơm cỏ lạ, đã đến đây rồi mà không tham quan một lần thì đúng là uổng phí công sức- Duy cười tươi, đôi mắt ánh lên niềm hân hoan.

- Tại sao anh lại biết rõ vậy?- An cũng háo hức không kém.

- Đến điều này mà cũng không biết thì đâu phải là Duy- cậu ấy tự tin khẳng định.

- Thôi đi thằng quỷ, mày nói đủ chưa, chừng nào xuất phát đây?- Quân nói mà như ra lệnh.

- Được rồi, mày đừng nóng thế chứ? Làm tao mất mặt trước bạn gái bây giờ- Duy nhìn Thu khiến nhỏ khẽ cười.

Duy đưa ổi người một con dao bản to.

- Cái con dao này để làm gì đây? Anh lấy nó ở đâu ra thế? Mang theo người nặng lắm đó- An phàn nàn.

- Đề phòng thú dữ- Duy bình tĩnh nói trong khi Thu và An hét lên: “Cái gì!”

Quân phì cười: “Hắn trêu đấy, tôi nói rồi mà ở đây làm gì có thú dữ”

- Chỉ là dùng để chặt mấy cái dây leo trong rừng cho dễ đi mà thôi, chứ gặp thú dữ thật thì mấy con dao này đáng gì- Duy phá lên cười to: “Không ngờ hai tiểu thư của tôi lại dễ bị gạt đến vậy!”

- Xuất phát thôi! Bây giờ chúng ta sẽ đi về hướng tây, mọi người thẳng tiến nào- tiếng Duy hô hởi, nhỏ An cũng rất háo hức.

Nhỏ Thu đang suy tư không biết sắp tới Duy lại bày thêm trò gì nữa, chỉ có Quân hình như chẳng có chút cảm xúc nào mà thôi.

Sau một lúc ca hát vui vẻ, dường như ai cũng đã thấm mệt, đội hình bắt đầu dần ra hơn.

Bất ngờ Duy đi lên trước nhỏ nắm tay nó rồi rẽ sang hướng khác: “Anh biết có lối này dẫn đến suối nhanh lắm, đi theo anh. Khẽ thôi, đừng để hai người họ phát hiện”

Nó lấy làm lạ, sao Duy lại dẫn mình đi, sao lại không cho họ biết, chưa kịp mở miệng hỏi thì Duy nói rất nhỏ: “Anh biết em nghĩ gì nhưng hãy yên lặng chút nữa thôi, rời khỏi đây một lát anh sẽ nói sau”- cứ thế Duy dắt nó đi, cứ đi mà không thèm quay đầu nhìn lại lấy một lần. mặc dù trong lòng rất bối rối, nhưng ở bên Duy nó cảm thấy an tâm, mặc dù không biết là mìnhđang đi đâu.

Bất giác, nó chợt nhận ra hơi ẩm từ bàn tay Duy truyền qua, một chút ngại ngùng nhưng sâu thẳm trong tâm hồn, nó không hề muốn Duy buông tay ra.

- Chắc em mệt lắm rồi hả Thu, chắc cũng xa hai người đó lắm rồi, anh em mình nghỉ tạm ở đây đi- Duy rút tay lại, mở ba lô ra lấy chai nước đưa trước mặt nó, gương mặt cậu ấy bỗng nhiên biến sắc.

- Anh gọi em là Thu à?- An chỉ vào mặt mình, ngơ ngác hỏi: “Nhưng sao lại...”

Duy ngồi phịch xuống tảng đá bên cạnh, chẳng lẽ nhầm thật rồi sao?

Duy tự trách mình: “Thật ra anh dự định đưa Thu đi trước để em và Quân có cơ hội tiếp xúc nhiều hơn, nhưng không hiểu sao hai người nhìn từ phía sau giống hệt nhau, anh cứ tưởng người đi gần Quân là em... hóa ra không phải. ... nên mọi chuyện thành ra thế này đây- Duy thở dài.

- Không sao, đi chung với anh em cũng rất vui mà, hơn nữa em cũng muốn hiểu rõ về anh hơn- nhìn An không có vẻ gì là thất vọng cả, ngược lại nó còn cười rất tươi, kể cả bản thân nhỏ cũng không hề nhận ra điều đó.

- Em từng nghe nói ba mẹ anh làm bác sĩ phải không? Ba em cũng thế, nên từ nhỏ em chỉ mơ ước được một lần khoác chiếc áo blouse trắng trên người, cảm giác đó chắc chắn sẽ rất tuyệt- An đang chìm đắm trong giấc mơ: “Vậy anh có dự định thi vào ngành y hay không? Anh giỏi thế thì có gì làm khó được”

- Mặc dù cũng rất thích, nhưng đời mà em, mình không thể nói trước được điều gì cả, có khi đến cả tương lai của bản thân mà mình còn chẳng có quyền quyết định- Duy nói rồi thở dài.

- Chỉ cần đó là điều em thích, em muốn làm thì không ai có thể cản được- An cương quyết.

Duy lại xoa đầu nó: “Em còn nhỏ lắm, có nhiều chuyện không phải bản thân muốn là được, cũng có lúc anh muốn mình có thể thoát ra khỏi cuộc sống phức tạp đó, nhưng thôi... anh nói nữa em cũng chẳng hiểu đâu”

- Anh cũng hơn em một tuổi chứ mấy, vậy mà chê em con nít cơ đấy- An trề môi.

- Anh cũng chỉ ước mình có thể vô tư như em đấy thôi, nhưng... điều đó vốn không thể- Duy cũng chẳng hiểu bản thân mình nữa, có bao giờ cậu ta luôn là người sôi nổi, là trung tâm của sự chú ý bởi sự khéo léo và dí dỏm của mình nhưng chưa bao giờ Duy nhắc đến bất cứ điều gì về bản thân, hôm nay là ngoại lệ.

Đi được một đoạn bỗng dưng An đứng khựng lại, mắt nó nhìn dưới đất, mặt thì xanh như tàu lá chuối, Duy chưa kịp hỏi gì thì một tiếng nói rất khê thốt lên: “Con rắn...”- rồi nó ngất xỉu.

Tâm trạng Duy lúc này đã thực sự hỗn loạn, cố gắng để bình tĩnh cậu ta xăm xoi vết thương ở chân một cách kĩ càng rồi thở phào nhẹ nhõm: “Không phải là rắn độc, cũng may là mình có chuẩn bị đầy đủ thuốc”

Cầm chai nước suối cho An uống hết số thuốc trong tay, sau đó Duy xoa một thứ “thảo dược” nào đó lên vết thương: “Chắc cô ấy chỉ ngất do quá sợ hãi mà thôi”- nhưng điều đó cũng đủ khiến tim Duy thất lại.

Cõng An trên lưng, Duy lại bắt đầu hành trình của mình: “Có lẽ nên để cho em nghỉ thêm một lát nữa, em đã mệt lắm rồi, phải không?”- Duy âu yếm hỏi trong khi nhỏ An đang ngủ ngon lành.

Giật mình thức giấc vì vết thương ở chân đang đau nhói, An mở mắt ra.

Duy đang cõng nó thật sao? Nó dụi mắt thêm lần nữa để xác định nó không hề mơ.

- Em thức rồi đó hả?- Duy nhẹ nhàng hỏi.

- Em có bị sao không? Có chết không anh- mắt An ươn ướt, nó đang rất sợ.

- Cô bé ngốc ơi! Con rắn đó không có độc đâu, anh cho em uống thuốc rồi, sẽ nhanh chóng hết đau thôi- lúc nào Duy cũng rất dịu dàng, ít ra là trong mắt của nó.

- Em ngất lâu lắm rồi phải không? Anh vẫn cõng em đi thế này sao?- nó nhẹ cả người khi nghe lời Duy nói.

- Chân em đang đau mà, không cần lo cho anh đâu, nếu em mà anh cõng không nổi thì đâu đáng mặt nam nhi nữa chứ?- Duy phá lên cười, mặc dù nó cảm nhận được sự mệt nhọc trong tiếng cười ấy, nhưng điều đó nhanh chóng được lấp đầy bằng một cảm giác khác.

Cả bản thân An cũng không hình dung được thứ cảm giác ấy là gì, có một chút quen thuộc, nhưng lại quá mơ hồ, dường như từng trải qua mà không tài nào nhớ nổi, chỉ có sự ấm áp lan tỏa khắp cơ thể nó lúc này là thứ nó có thể sờ thấy mà thôi.

Vai Duy rộng quá, nhưng hai gang rưỡi tay nó cơ đấy.

- Sao em không nói gì thế? Hay là chân vẫn còn đau- Duy nói bất ngờ cắt ngang dòng suy nghĩ của An.

- Dạ không! Tại em đang suy nghĩ...- nó ngại ngùng.

- Về Quân sao?- Duy nói với vẻ trêu đùa.

- À không...- nó định nói là không phải, mà chẳng lẽ lại nói nó đang nghĩ về Duy sao? Bối rối, thà nhận cho xong: “Chắc là vậy đó anh”- An nhanh miệng.

- Chắc là vậy à, em nghĩ gì cả em cũng không biết sao? Nhưng anh thấy quan hệ hai người có vẻ tốt hơn rồi đúng không?

- Dạ! em cũng thấy vậy- nó ngượng ngùng nói: “Anh ấy có vẻ không còn ghét em như trước nữa, cảm ơn anh nhiều lắm”

- Sao lại cảm ơn anh, tất cả do sự nỗ lực của em đấy thôi!

- Em sẽ cố gắng đến cùng, em cũng hy vọng Quân chính là “half-apple” của mình.

- “Half-apple” à? Nghe lạ nhỉ?- Duy cảm thấy tò mò.

- “Half-apple” chính là “nửa trái táo” em từng nghe có một truyền thuyết, khi Adam và Êva bị đuổi khỏi vườn địa đàng, thượng đế đã biến tình yêu của họ thành một trái táo, ông ấy đem trái táo đó cắt ra làm đôi và ném xuống hạ giới. Nên chẳng ai biết được một nửa trái táo kia ở đâu, nên suốt đời người ta phải đi tìm, giống như tìm một nửa của mình vậy, chỉ khi đó hai nửa của nhau mới có thể tạo thành một trái táo hoàn hảo mà thôi.

Duy bật cười: “Con gái vẫn thường hay mơ mộng vậy sao?”

- Anh đang cười em đó hả?- An thẹn thùng.

- Không! Chỉ là anh ước mình cũng có thể vô tư như em- Duy như trầm lại.

- Chắc chắn được mà anh- An nói rồi họ cứ như thế đi trên đoạn đường của mình, mặc dù không biết phía trước còn xảy ra chuyện gì nữa hay không? Nhưng có một điều chắc chắn, trên lưng Duy, An chẳng còn sợ gì nữa.

(k ệnh truyện chấm p rồ)

Quay trở lại với Thu và Quân.

- An và Duy đâu?- Thu lên tiếng hỏi làm Quân giật mình, cậu ấy không hề chú ý đến điều đó.

- Để điện thoại cho thằng Duy xem sao đã, chẳng biết nó lại bày trò gì nữa đây?- Quân lấy điện thoại ra định gọi thì: “Chán thật, ở đây không có sóng”

- Vậy bây giờ làm sao? Hay là đi tìm họ- Thu sốt ruột, nó đang lo lắng cho nhỏ An.

- Yên tâm đi, kiểu này chắc hai người đó đi chung rồi, thằng Duy này cứ thích chơi trò đánh lể, thôi mình đi tiếp

4. Chương 4

Quân đang bức bối, thấy thế nhỏ Thu chẳng dám nói gì thêm, nếu An đi với Duy thật thì cũng yên tâm, ít ra nó cảm thấy Duy đáng tin tưởng.

Nhưng thật sự Thu không hiểu Duy làm vậy có mục đích gì, đáng lẽ phải cho An và Quân đi chung với nhau chứ sao lại là nó, rốt cuộc là anh ta đang tính gì trong đầu, vừa đi nó lại lẩm nhẩm: “Thật là khó hiểu”

- Này! Cô nói gì mà khó hiểu thế, đang lo vì An và Duy đi chung với nhau sao? Sợ mất bạn trai hả?- Quân cười rất sảng khoái, có lẽ lần đầu tiên Thu nhìn thấy nụ cười đó, ngẩn ra một lúc nó mới chợt nhớ hiện giờ trong mắt Quân nó là bạn gái của Duy, đúng thật là phiền phức, vậy là phải đóng kịch tiếp sao? Thu thở dài, thôi thì một lần nữa, giúp bạn giúp cho trót.

- Tôi tin ở Duy mà- Thu nói chắc chắn.

- Vậy thì tốt- dường như Quân đã trở lại vẻ lạnh băng thường ngày: “Theo sát tôi đi, nếu cô mà lạc nữa thì tôi biết ăn nói thế nào với thằng Duy đây...”

“RẦM!”

- Cái quái quỷ gì thế này?- nhỏ Thu chưa kịp tiến lên gần Quân thì cậu ấy đã rơi vào một cái hố. không, nói cho đúng hơn là một cái bẫy thú được nguy trang khá kĩ càng, với lớp lá cây rừng được phủ đầy trên miệng hố. rõ ràng nếu chẳng để ý thì lọt vào là chuyện hiển nhiên.

Thấy Quân như vậy, đầu óc Thu trống rỗng: “Phải làm gì đây?”- nó tự hỏi mình rồi hỏi Quân: “Anh leo lên được không đây?”

Quân sau cú rơi ngoạn mục, bây giờ mới kịp định thần lại. mặc dù cậu ta khá cao, nhưng với cái hố sâu này thì leo lên dường như là việc không thể, hơn nữa lại chẳng có gì để bám vào, Quân đành bất lực: “Tìm cách khác đi, leo tới sáng mai chắc gì đã leo được đến miệng hố”

- Sao anh nói ở đây không có thú mà, vậy cái bẫy này ở đâu ra?- Thu cuống quýt hỏi.

- Tôi làm sao biết được, nhưng giờ còn quan tâm đến việc tại sao nó có làm gì nữa, quan trọng là thoát khỏi nơi này kìa.

Bây giờ con nhỏ chẳng nghĩ được gì cả, nó lo cho Quân: “Xin lỗi anh, tại nói chuyện với tôi nên anh mới...”- Thu nghẹn lời, lần đầu tiên nó khóc thút thít trước mặt một thằng con trai, nhưng thật sự là nó không có cách nào để tìm được nước mắt của mình nữa.

- Thôi, đừng khóc, cô cứ như vậy thì tôi biết tính sao?- lòng Quân rối bời, hấn vốn không sợ vì bị rơi xuống đây mà nước mắt của nhỏ làm hấn càng lo hơn ấy chứ.

Nhỏ quẹt nhanh dòng lệ vương trên má: “Anh đợi chút, tôi có cách rồi”- nó bỏ cái ba lô xuống, chạy vụt đi không kịp để Quân nói tiếng nào.

- Con bé này tính làm gì đây?- Quân cũng thắc mắc.

Với cây dao mà Duy đã chuẩn bị sẵn, Thu đem chặt đứt những sợi dây leo trong rừng. nhưng hình như mấy cây đó quá nhỏ và quá yếu ớt, vậy là nó cứ hí hục tìm nhiều loại khác nhau, cố lấy càng nhiều càng tốt.

Mồ hôi lấm tấm trên trán, ướt cả áo, nhưng thấm thía gì với nỗi đau mà nó đang chịu, Thu tìm được một loại dây leo, thân nó có vẻ dai và chắc chắn hơn các loại khác nhưng lá của cái cây ấy lại sắc nhọn vô cùng. Cho dù có cố gắng tránh đến đâu bàn tay Thu vẫn rướm đầy máu.

Nhỏ cẩn thận đem tất cả những gì thu hoạch được chạy ngay về phía cái hố kia, lúc này Thu chỉ lo không biết Quân có bị làm sao hay không thôi, chắc anh ta chờ nó lâu lắm.

- Cô đi đâu vậy?- Quân quan tâm hỏi: “Sao mà khắp cả người đầy mồ hôi thế kia?”

- Anh xem nè, tôi cắt được rất nhiều dây rừng đây, tôi có thể bện chúng lại thành một sợi chắc chắn hơn để kéo anh lên- nó mừng rỡ khoe với Quân: “Anh yên tâm đi, tôi sẽ làm nhanh thôi”

Thu nhanh chóng bắt tay vào công việc của mình, nó khẽ nhăn mặt, những chiếc lá kia lại cứ vào tay nó, đau quá, nó phải cố chịu đựng: “Chỉ một chút nữa thôi”. Vì sợ Quân sẽ bị thương, Thu cẩn rắng bứt từng chiếc lá nhỏ ra khỏi cái dây kia, rồi dùng nhiều sợi như vậy thắt thành một cái dây thừng chắc chắn. Trời xé trưa, nó mệt nhọc với công việc nhưng chẳng hề than vãn, thỉnh thoảng Thu chỉ đưa tay quẹt những giọt mồ hôi đang chảy dài trên má.

Từ đầu cho đến giờ, Quân không sao rời mắt khỏi Thu, một nỗi niềm khó tả trào dâng trong lòng khi nhìn thấy nó đang cần mẫn giữa cái nắng oi bức trưa hè. Thỉnh thoảng trông cô ấy khẽ nhíu mày, nhưng Quân không biết tại sao, cậu ta không hề thấy đôi bàn tay thoăn thoắt kia đang rướm máu. Mặc dù vậy, hình ảnh cô gái nhỏ nhắn đó dường như nhanh chóng lấp đầy khoảng trống trong tim của Quân, chỉ có điều, cậu ấy không hề nhận ra mà thôi. Một cảm giác ấm áp lạ đang dần len lỏi vào tim.

Hoàn thành công việc của mình, Thu thở dài nhẹ nhõm, buộc một đầu vào gốc cây cổ thụ bên cạnh, đầu dây còn lại nó quăng xuống cho Quân leo lên.

Mặc dù khá thành thạo trong việc leo núi, nhưng cũng phải vất vả lắm Quân mới leo lên gần đến mặt đất.

- Năm tay tôi đi- Thu chìa tay ra để kéo Quân lên, nó dường như quên mất đôi tay ấy đang rỉ máu.

Quân đang cố sức bám víu nên không để ý gì cả, đặt tay mình vào lòng bàn tay Thu và một cái nắm chặt khiến cô ấy đau đớn.

Cảm nhận được điều gì đó rất lạ trong tay mình, Quân thấy Thu đang chảy máu: “Cô làm sao đấy”- dường như một sức mạnh vô hình nào đó bóp chặt trái tim Quân.

- Không có gì, anh lên đây trước đã- Thu dùng hết chút sức lực còn lại giúp Quân vượt lên miệng hố, rồi nó nằm dài dưới đất, mệt mỏi, cuối cùng... nó đã hoàn thành nhiệm vụ.

- Tay cô!- Quân lo lắng cầm lấy đôi bàn tay với những vết thương chằng chịt tuy rằng không sâu nhưng máu vẫn chảy, có lẽ lúc kéo Quân lại càng làm nó loét ra nhiều hơn. Quân không ngờ lại có người hi sinh vì hắn nhiều đến thế nhưng hắn thà để mình chịu những thứ này còn hơn là nhìn Thu phải đau đớn.

Mặc dù cô ấy không nói gì nhưng khi nhìn thấy rất nhiều những chiếc lá sắc lẹm bên cạnh Thu, Quân cũng hiểu ra được phần nào. Hắn lại càng cảm kích hơn.

Không biết đó có phải chỉ là sự biết ơn thông thường hay đã có một tình cảm nào khác nảy sinh giữa hai con người ấy?

-

Cũng may, để dự phòng Quân có mang theo bên mình những dụng cụ y tế cần thiết, không ngờ cũng có lúc phải dùng đến. Cậu ấy cẩn thận sát trùng từng vết thương, rất nhẹ nhàng.

- Cảm ơn cô nhiều lắm!- Quân nói thật lòng: “Từ trước đến giờ chỉ có tôi giúp người khác thôi, lần này đúng là...”- cậu ấy cười.

Một lần nữa, Thu lại đỏ mặt, bất ngờ khi thấy Quân lại dịu dàng như vậy, tim nhỏ rung lên nhẹ nhàng: “Quân là người An thích, mình không thể...”- tự trấn tĩnh lại, Thu cố gắng nghĩ rằng nó chẳng hề thích Quân, chỉ tại trời nắng quá mà thôi.

Bữa trưa diễn ra khá nhanh gọn với hai phần thức ăn mà họ chuẩn bị từ trước, còn một đoạn đường khá dài nữa, có lẽ phải đi sớm để đến kịp trước khi trời tối. một hành trình mới lại bắt đầu nhưng có lẽ sẽ ấm áp hơn bởi tiếng cười nói rộn rã của những người vừa mới trải qua hoạn nạn và cũng để họ tìm thấy sự tin tưởng vào người bạn đồng hành của mình.

Có vẻ đã cẩn thận hơn, nhưng có một điều Quân và Thu vẫn chưa hiểu, tại sao trên đường lại có nhiều bẫy đến thế, cho dù không gặp cái hố trước đó, chắc chắn họ cũng sẽ rơi vào một bẫy khác. Chỉ còn một điều mà cả hai người vẫn chưa biết, mọi chuyện đều là sự sắp đặt của Duy, nếu mà sự thật này bị phanh phui, chắc Quân không để Duy sống hết ngày hôm nay.

Ở một nơi nào đó

- Hy vọng rằng hai người đó vẫn ổn- Duy thở dài: “Lần này mình có làm hơi quá không nhỉ?”

các bạn có thắc mắc rằng tại sao một mình Duy có thể làm được tất cả mọi việc như vậy, chắc chắn phải có sự giúp đỡ của một thế lực nào đó. Duy là người thế nào? đúng như lời Thu nói, cậu ta hoàn toàn không đơn giản. Vậy Duy là ai?

- Tuyệt vời quá!- nhỏ An hét lên sung sướng: “Cuối cùng cũng đến nơi rồi”

Duy cười: “Ai mà chẳng biết nó đẹp, nhưng em có cần phấn khích đến thế hay không?”

Chưa bao giờ nhỏ An thấy thiên nhiên lại tuyệt diệu đến dường này. khung cảnh ở đây như một bức tranh sống động, với đầy màu sắc, âm thanh, làm kích thích tất cả mọi giác quan của con người. Tiếng suối chảy róc rách có lúc trầm, khi lại bổng, rồi ngân nga và đôi chút dữ dội như giọng hát ngọt ngào của một người con gái đang yêu, dịu dàng, đắm đuối nhưng cũng có lúc mạnh mẽ, giận hờn hòa quyện vào cái lạnh lốt, cao vút của những chú chim nhỏ đang cố gắng thể hiện bản thân mình làm nên một bản giao hưởng giữa rừng xanh, một tuyệt tác của tạo hóa.

Những đóa hoa đường như cũng đang tự phô sắc trong khung cảnh bạt ngàn cây cối, chúng cố làm mình nổi bật trên nền xanh của lá, nâu của đất và trắng xám của đá nhưng không hiểu sao vẫn hài hòa một cách lạ

kì, đẹp và lung linh hơn cả những tác phẩm nghệ thuật. Có tận mắt chứng kiến, người ta mới có thể hình dung được cái vẻ diễm lệ và thanh thoát ấy. Một sự cuốn hút tự nhiên nhưng lại không kém phần mãnh liệt.

Có lẽ nhỏ An sẽ ngăn người ra mãi nếu Duy không nhắc: “Đến nơi rồi chẳng lẽ em cứ thích anh công thế này hoài sao?”

sao?”

Như tỉnh cơn mê, An cuống quýt nói: “Xin lỗi anh, tại em... chắc anh mệt lắm rồi hả? ngồi nghỉ tạm đây một chút, mình đợi hai người họ đến”- chắc lúc này nó mới nhớ đến nhỏ bạn của mình và Quân: “Không biết họ sao rồi”

Duy cũng đang lo lắng, nhưng cậu ấy lại rất tin tưởng vào khả năng ứng xử nhạy bén của Quân và Thu, chắc họ sẽ không có vấn đề gì đâu.

Đúng là chỉ khoảng hơn một tiếng sau thì bóng dáng của hai con người ấy đã xuất hiện. nhưng Thu với bàn tay không lành lặn khiến An hoảng hốt. Cũng may chỉ là vết thương nhẹ và không còn chảy máu nữa.

- Tao giao bạn gái lại ày đó, nhớ chăm sóc cô ấy cẩn thận, chúc mừng mày tìm được một người con gái tốt...- Quân nói với Duy và cố gắng cười, nhưng có vẻ nụ cười đó không thật, một nỗi buồn man mác dâng lên.

- Nhưng tao phải hỏi tội mày, cái tội dám tách nhóm mà không nói một tiếng nào- Quân bóp cổ Duy và hét lớn khiến hai cô gái bên cạnh chỉ biết nhìn nhau cười.

- Mày lo cho tao hả? Mới thấy nha!- Duy trêu Quân.

- Tao mà thêm cái thằng quỷ sứ như mày sao? Chỉ là Thu lo ày thôi- Quân nói giọng có đôi chút gắt gỏng, rồi liếc nhìn Thu.

Còn Duy thì chỉ ậm ờ cho qua chuyện.

- Thôi giờ ta dựng lều trước nha các bạn, để xem có mang đầy đủ dụng cụ đây rồi- Duy tự nói tự trả lời luôn, đến cả Quân còn bó tay với thằng bạn.

Mặc dù nói vậy nhưng hai cô nàng vẫn được ưu tiên ngồi tâm sự với nhau để các chàng kia đỡ mệt mỏi. nhưng với bàn tay có thể gọi là khá tháo vát đấy thì một cái lều nhỏ nhỏ nhanh chóng được hoàn thành.

Sau khi sắp xếp lại một số dụng cụ, Duy chợt phát hiện: “Hình như thức ăn mà mình dự trữ không đủ dùng đến ngày mai, có lẽ chiều nay phải làm cái gì để ăn thay thế thôi”

- Cá nướng đi- An nhanh nhẩu nói: “Mình có thể bắt dưới suối mà”- nó cười khì, tự khen thưởng mình vì một sáng kiến thông minh.

Dĩ nhiên rằng công việc này vẫn do hai chàng trai “đảm đang” ấy chịu trách nhiệm thi hành.

Duy và Quân vào rừng tìm chặt một số cây nhỏ, dùng dao chuốt đầu khá nhọn đủ để giúp họ quay lại thời “tiền sử” với công cụ thủ công phải nói là thô sơ nhất.

Suối ở đây thích thật, nước chỉ cao ngang ngực người, lại trong vắt và ngọt lịm như sương mai, có thể nhìn thấy rõ tận đáy nước với những hòn đá to có, nhỏ có, đủ các kích cỡ nằm ngổn ngang, cho dù bất cứ một con cá nào bơi ngang cũng có thể nhìn thấy mồn một.

- Em cũng muốn xuống bắt cá nữa- An reo lên thích thú: “Cắm giác đứng giữa dòng nước chắc chắn sẽ rất tuyệt vời”

- Nhưng em đâu có biết bơi- Duy lên tiếng.

- Sao anh biết?- An thắc mắc.

Duy cười xòa: “Anh chỉ đoán thế thôi, chẳng biết đúng hay sai?”

- Ồ! Thì ra vậy- nhỏ An gật gù như đã hiểu: “Nhưng mà nước ở đây đâu có sâu? Em đứng thôi cũng được mà”- nó năn nỉ: “Mà anh không cho em cũng vẫn xuống”

- Thua em luôn, nhưng phải cẩn thận đấy!- Duy nhắc nhở, trong giọng nói có một chút quan tâm xen lẫn sự lo lắng.

- Thu ơi! Xuống đây đi, nước mát lắm cơ- nhỏ An thích thú reo lên.

Còn Quân và Duy thì đang vật lộn với mấy chú cá “đáng yêu”. Sau những luống cuống và bờ ngỡ ban đầu, bây giờ có lẽ họ đã quen dần với cái công cụ “không phải ai cũng có thể dùng được” đó. Tuy không bắt được nhiều cá nhưng có vẻ cũng đủ để tụi nó no nê trong buổi tối nay, vậy là thở phào nhẹ nhõm.

Còn An từ đầu đến giờ chỉ đứng một chỗ mà nghịch nước, bản thân nó khi ra giữa dòng suối thì cũng sợ lắm chứ, nước có vẻ chảy xiết hơn nó tưởng, vì vậy nó chẳng dám cất bước đi, cho đến khi Duy gọi: “Được rồi, lên bờ đi An, đừng nghịch nữa”

Một chút căng thẳng, nó cố gắng đi nhanh về phía bờ bên kia, nhưng hình như càng đi nhanh nó cảm thấy cơ thể càng khó kiểm soát, dòng chảy tưởng chừng êm đềm kia đang đập từng hồi vào ngực nó, mồ hôi bắt đầu chảy dài. Một viên đá chắn ngang đường, vô tình dẫm lên, An trượt chân rồi cả thân mình nó ngập chìm trong nước, chỉ có nước, nó sặc, không thở được nữa...

- Hoa lục bình kia- An đang cầm trên tay loài hoa mà nó thích nhất, phía xa xa thấp thoáng hình bóng của một người con trai trạc tuổi nó, mặc dù cố gắng tiến gần hơn nhưng vẫn không thể nhìn rõ được mặt người đó, có một cảm giác lạ kì, tuy rất quen thuộc, nhưng lại không thể nào với tới, xa... xa lắm. cái cảm giác ghệt thở như lại xâm chiếm lấy toàn cơ thể nó.

Tại sao lại ở dưới nước? nó cũng không biết nhưng không nghĩ được nhiều như thế, nó cố gắng với tay lên khỏi mặt nước, luôn miệng cầu cứu, và có một bàn tay đã nắm chặt lấy An một cách yên bình, nó choàng tỉnh.

Thì ra chỉ là mơ... một giấc mơ kì lạ.

- Là anh sao Duy? Em đã ngủ lâu chưa?- An tròn mắt hỏi.

- Thì em nhìn xem, trời tối rồi đấy, thôi anh em mình ra ăn đi. Thu và Quân đang nướng cá ngoài lều đó- Duy nói xong thì đỡ An ngồi dậy.

- Ai đã cứu em? Là anh phải không? Em không nhớ gì cả- nó thắc mắc.

- Không phải anh, mà là Quân đó- Duy xoa đầu nó cười tươi: “Đúng như mong ước của em rồi còn gì?”

- Ồ, chắc vậy..., mà anh ấy có bị thương ở đâu không?- nhỏ An đang lo cho Quân.

- Em yên tâm, thằng Quân bơi giỏi lắm, cứu em chỉ là chuyện nhỏ thôi, đâu làm khó được nó chứ. Thôi, anh em mình ra ngoài đi, kéo họ lo đấy- Duy dìu An ra ngoài.

Không khí trong lành hân lên, từng làn gió mát rượi nhẹ nhàng thổi qua như “ôm” lấy gương mặt, đùa giỡn với từng lọn tóc, khiến cả người tràn đầy sức sống, nhỏ An đứng thẳng dậy, hít một hơi dài rồi vươn vai như người vừa thức giấc.

- Nếu được ở đây mãi thì thích thật- nó đột nhiên nói thế làm Duy phì cười: “Cô bé ngốc à, một ngày thì được, chứ hôm sau em chán ngay ấy mà, không có điện, không có truyền hình, Internet cũng không nốt, vậy em nghĩ mình chịu được bao lâu?”

- Em chỉ nói thế thôi, cho người ta mơ mộng một chút chứ, anh thực tế quá làm mất hứng hà- bây giờ nhỏ An đã thực sự trở lại, một cô bé nhí nhảnh, đáng yêu, ít ra trong mắt Duy là như thế.

Mùi thơm cá nướng bay ngào ngạt khiến bất cứ ai cũng không thể cưỡng lại được.

- Wow! Ngon thế? Cho tao một con với- An đánh một cái rồ đau vào vai Thu.

- Con nhỏ này, thật tình... Mà thôi kệ, thấy mày vậy là biết không sao rồi- Thu cười chau mày rồi lại cười tươi, trong lòng nó nhẹ nhõm khi thấy An đã khỏe rồi.

Nhỏ An quay sang Quân: “Cám ơn anh đã cứu em!”

Còn cậu ta nhìn sang Duy ngỡ ngác như chưa hiểu chuyện gì. Bị ngay một cái thụi nhẹ vào hông mình, Quân hiểu thì ra đó lại là trò của thằng bạn thân, mặc dù không biết nó có ý gì, nhưng dù sao cũng không thể phản bội Duy được.

- Ồ, có gì đâu mà cảm ơn, cô không sao là tốt rồi- vẫn với cái giọng lạnh băng thường ngày, vừa nói Quân vừa liếc Duy một cách không thương tiếc: “Mày làm vậy là có ý gì? Sao lại nói là tao cứu nó trong khi người đó là mày”

- Con bé thích mày mà, nó mới khỏi bệnh, mày coi như giúp đỡ người ta một lần đi- Duy và Quân nói chỉ đủ để hai người nghe thấy.

An tuy thấy thái độ của Quân có chút lạ, nhưng cũng không hề nghi ngờ gì cả, trong lòng nó tràn ngập niềm vui vì thật sự cậu ấy đã cứu mạng nó hai lần rồi, nó nghĩ chỉ cần cố gắng thêm, chắc hẳn hai người có thể tiến tới xa hơn nữa.

Còn Thu vừa nhìn là có thể đoán ngay ra được Duy lại bày trò rồi, cô ấy chỉ mỉm cười, thầm nghĩ nhỏ bạn của mình quả thật rất may mắn khi quen được anh ta.

Đêm nay bầu trời nhiều sao lạ, những hạt nhỏ li ti còn lấp lánh hơn cả kim cương ấy đang “chen lấn” nhau tỏa sáng trên cái nền đen tối của vũ trụ. Có lẽ nó cũng giống như con người chúng ta vậy thôi, có ngôi sao thì sáng chói, tựa như hào quang như thu mọi ánh nhìn vào nó, cũng có ngôi lại rất mờ nhạt và dường như bị quên lãng ngay lập tức. Nhưng chúng nó vẫn “mọc chi chít” cùng nhau trên bầu trời đầy thôi, bởi một điều rất đơn giản, đó là cuộc sống. Cuộc sống không lúc nào cũng hoàn hảo cả, nếu không có sao mờ, ta làm sao biết những sao kia là sáng, cũng biết đâu một ngôi sao mờ hôm nay, ngày mai lại sáng nhất trên bầu trời kì vĩ kia. Vì thế, đừng bao giờ từ bỏ ước mơ! Chính mơ ước đưa con người ta đến bến bờ của hạnh phúc, của tình yêu thương và của sự thành công.

... KênhTruyen.Pro chúc các bạn vui vẻ ^^Về đến nhà, An và Thu vẫn còn nhớ như in buổi cắm trại ấy, tuy có nhiều chuyện bất ngờ đã xảy ra, nhưng có lẽ đó là phần kí ức khó quên nhất của hai đứa nó, một hồi ức đẹp đáng được gìn giữ cẩn thận. Nhưng tương lai... không biết có phải là những chuỗi ngày bình yên hay không?

- Ba mẹ ơi! Con đi học về rồi đây- nhỏ An hớn hỏ: “Bài kiểm tra hôm nay làm tốt lắm, yeah, ăn mừng thôi...”- chưa nói hết câu nó sững lại vài giây rồi bay với “vận tốc ánh sáng” ôm chầm lấy một người con trai.

- Anh về nước hồi nào vậy? Anh cao lên rất nhi

ều nha, còn đẹp trai hơn trước nữa- chưa bao giờ thấy nhỏ An hớn hỏ như thế, miệng cười toe toét, mắt thì long lanh.

- Từ từ để anh thở chứ, cái con nhỏ này thật là, cái tính trẻ con không bao giờ bỏ- mẹ nó trách yêu.

- Xí, mẹ làm gì mà bênh anh ấy thế? Con chỉ quan tâm thôi mà, thấy ghét quá...- An vờ làm mặt giận đối để anh nó dỗ.

- Bé yêu của anh hay hờn từ bao giờ thế? Nếu anh ở đây luôn thì em có chịu không?

- Thật hả anh? Đừng gạt em nha- nó tròn mắt nhìn.

- Anh nói thế thôi chứ cũng chưa biết sao nữa, nếu không có gì đặc biệt thì vài tuần sau anh lại về bên ấy thôi- anh chàng đó bẹo má An.

- Anh lại thế rồi, suốt ngày trêu em, không thêm nói nữa, em đi thay đồ đây- nó “hứ” một tiếng rõ to như để dẫn mặt ông anh đáng ghét của mình rồi đi lên phòng, trước khi rời khỏi còn không quên để lại cho anh ta một cái nhìn sắc lẹm.

- Alo Thu hả? Tao An nè, qua nhà tao liền đi, có chuyện gấp!

- Tự dưng mày gọi giật ngược thế, bộ có chuyện gì sao?- nhỏ Thu lo lắng.

- Thì mày qua nhanh lên, không thôi tao giận- nó cố tình nói thế.

- Được rồi, đợi tao thay đồ rồi qua liền, mới đi học về mà mày cũng không tha cho tao nữa, chán thật- Thu uể oải nhắc mình khỏi giường.

- Tao biết mày luôn là tốt nhất mà, bởi vậy tao mới iu mày, chụt...- An hôn Thu trong điện thoại.

- Mày thì chỉ biết hành tao xong rồi nói ngọt là giỏi thôi, mà tao chẳng dám để mày yêu, mất công mai mối “ổng chè” tao đổ thừa ày thì ráng chịu nha- nói xong thì cả Thu và An đều cười sảng sặc.

Khoảng 10 phút sau

- Con chào hai bác, nhỏ An gọi con sang không biết có chuyện gì nữa?- Thu lễ phép chào.

- Ủ, con vào nhà đi, con bé Ni nó ở trên phòng đó- mẹ An cười hiền.

“cộc...cộc...”

- Tao nè An ơi!- vừa nghe tiếng gõ cửa nhỏ An bật dậy như cái lò xo: “Ra liền đây”

- Có chuyện gì mà bắt đích thân bốn cô nương phải sang nhà hầu thế hở?- Thu trêu An mà chưa kịp quan sát xung quanh.

Còn nhỏ thì cười toe toét, kéo tay ông anh mình ra trước mặt Thu: “Anh họ tao đó, ở nước ngoài mới về, hơn mình 2 tuổi hà”

- Chào em, anh tên là Nam, hân hạnh được làm quen, từ lúc anh về đến giờ toàn nghe bé Ni nói về em không hà, bây giờ mới được diện kiến- Nam cười rất tươi và chìa bàn tay của mình ra.

- Em cũng rất vui được gặp anh- Thu đáp lại cái bắt tay như cách mà người ta vẫn thường chào hỏi nhau.

- Hi, sao mà khách sáo thế, nhìn chương cả mắt, cứ yên tâm đi, chắc chắn hai người sẽ có nhiều cơ hội tiếp xúc thôi- An nói rồi quay sang Thu: “Tao giao ông anh yêu quý ày 2 tuần đó, dẫn ông ấy đi chơi giùm tao.

- Mày nói thật hả? Sao lại là tao?- nhỏ Thu không hiểu nhưng không dám phản ứng mạnh, vì ít ra người ta cũng đang đứng ở đây mà.

- Tao bận công việc rồi, nếu biết anh ấy về sớm hơn thì đã khác... nhưng lỡ rồi, tao không thể thất hứa, mày giúp tao đi- nhỏ An năn nỉ.

- Nếu em cảm thấy bất tiện thì thôi vậy, anh tự đi cũng được mà- Nam nhìn Thu với nụ cười hiền làm nó không nỡ từ chối.

- À không... không phải em thấy phiền gì, mà tại An nói bất ngờ quá nên... anh đừng có nghĩ nhiều, em chẳng có ý gì đâu- Thu lúng túng.

- Vậy là mày đồng ý phải không?- An reo lên vui sướng.

- Ai biểu tao là bạn của mày, tao không giúp mày thì mày có tha cho tao không?- Thu nói đùa: “Mà mày bận cái gì, tao thấy mày suốt ngày đi chơi thôi!”

- Trước khác, giờ khác, nhưng tao không thêm ày biết, bí mật mà- nhỏ An tự nói rồi tự cười một mình làm cho Thu cảm thấy khó hiểu. Giờ nó còn có nhiệm vụ với ông anh của An nữa, thật là rước họa vào thân.

- Anh Nam xong chưa? Mình xuất phát nhé- nhỏ Thu đã lên kế hoạch cho chuyến đi hôm nay.

- Em định đưa anh đi đâu?- Nam thắc mắc.

- Anh đoán thử xem, mà để em gợi ý nha, theo anh thì cái gì là một nét văn hóa đặc trưng của đồng bằng sông Cửu Long?- Thu cười.

- Anh chịu, không tài nào đoán nổi- Nam lắc đầu nhận thua, vì cậu ấy vốn ở nước ngoài lâu nay mà, không biết cũng phải thôi.

- Yên tâm giao sinh mạng anh cho em đi, đảm bảo không mất mát gì đâu!

5. Chương 5

Bây giờ Nam đã hiểu tại sao cô em mình lại quý Thu đến thế, nó hồn nhiên, vui tươi, lại hòa đồng với mọi người nữa, bỗng dưng anh chàng thấy có cảm tình với nhỏ.

- Anh đang ở nước nào thế? Định cư bên đó luôn à?- Thu hỏi han quan tâm.

- Anh đi du học ở Pháp, gia đình đều ở bên đó cả, nhưng chỉ mới vài năm gần đây thôi, nhưng anh vẫn là người Việt Nam mà.

Thu khá cởi mở, nó luôn là người bắt đầu câu chuyện, mặc dù ước mơ của nó là muốn khám phá nhiều nơi nhưng không có cơ hội, vì thế nó càng tò mò về cuộc sống ở nước ngoài của người Việt, hỏi anh rất nhiều thứ mà nó còn thắc mắc, cứ như thế đoạn đường như ngắn lại rất nhiều.

Vốn là người thích yên tĩnh và ít nói, ngay cả Nam cũng không hiểu sao mình lại kể cho nhỏ nghe nhiều chuyện như vậy. Từ cái ánh mắt long lanh háo hức chờ đợi, cho đến cái giọng lãnh lút, êm tai của Thu khiến Nam cứ cảm thấy thích thú và thoải mái, cậu ta không giấu nó bất cứ điều gì cả, nhưng thật sự hai người mới chỉ gặp nhau có vài lần mà thôi.

- Đến nơi rồi, mình xuống xe thôi anh- Thu kéo anh Nam khiến anh chàng khẽ giật mình: “Con bé này ngây thơ thật, nắm tay con trai mà...”

- Đây là đâu?- Nam hỏi Thu, chợt nhỏ cười toe toét.

- Hihi, anh không thấy gì sao? Người ta vẫn hay gọi cái này là chợ “nổi” đấy...

- Hầu hết mọi người ở đây đều họp chợ trên sông. Anh nhìn xem, những hàng hóa chất đầy trên ghe kia kìa- Thu vừa nói vừa chỉ tay về phía xa xa rồi kéo Nam đi: “Trái cây thường rất tươi ngon, anh biết tại sao không?”- nó nhìn Nam cười tươi, có vẻ rất háo hức.

Nam lắc đầu, hình như cậu ấy không biết phải nói gì: “Em cứ thích đồ anh ấy nhỉ?”

- Anh cứ trêu em thôi- nụ cười dịu dàng của Thu thoảng trong ánh nắng ban mai như càng tô thêm cái vẻ dịu dàng, duyên dáng đúng như cái chất con gái Nam bộ mà người ta vẫn thường nhắc đến. khiến Nam lúng túng, có vẻ như càng ngày cậu ấy càng nhận ra sự cuốn hút kì diệu từ người con gái đối diện. Nghĩ lại, Nam thấy càng không uống chuyến về thăm quê lần này.

- Thôi, mình xuống ghe ra chợ mua đồ đi, chẳng lẽ đến đây rồi mà cứ đứng nhìn mãi thế này hay sao?- Thu như khá thông thạo nơi này, từ cách di chuyển hết sức điệu nghệ lúc bước xuống chiếc xuống, đến sự hiểu biết sâu sắc đời sống người dân nơi đây, điều đó càng khiến Nam nể phục hơn.

- Nếu đến vào lúc trời chưa sáng, anh sẽ thấy ở đây còn nhộn nhịp hơn nhiều cơ, vì chợ nổi là một trong những nơi cung cấp nông sản tươi ngon nhất nên các thương lái thường tìm đến đây lấy mỗi đưa về các chợ trong thành phố để bán- Thu cứ như một hướng dẫn viên chuyên nghiệp, còn Nam chăm chú nghe và chụp ảnh, cậu ấy có vẻ thích thú với một nét văn hóa đặc thù của người dân miền sông nước này.

- Đa số thực phẩm ở đây đều do người dân trồng rồi đem ra bán nên rất rẻ, lại còn tươi nữa, chừng nào về em với anh mua một ít biếu ọ người nhé!- Thu nói xong thì thả bàn tay xuống nước cho xuôi theo mái chèo của người lái.

Chợ nổi có rất nhiều khách du lịch nước ngoài, họ cũng như Nam muốn chứng kiến tận mắt đời sống sinh hoạt đậm chất nhân văn của con người miền Tây với sự háo hức, trong ánh mắt bộc lộ rõ sự ngạc nhiên, xen lẫn thích thú.

Khác với những khu chợ bình thường, chợ nổi trên sông không lanh lảnh những tiếng rao hàng hay trả giá của kẻ bán người mua. Chỉ cần một chiếc ghe nhỏ bạn có thể mua bất cứ gì mình thích ở đây. những con người hiền hậu, chất phác với nụ cười luôn hiện hữu trên môi luôn làm vui lòng bất kì một người khách khó tính nào.

- Cô ơi! Bán cho con 2 trái dừa đi ạ! Cô chặt sẵn giùm con luôn nha cô- Thu nói khi xuống tiến sát ghe của một phụ nữ với hai đứa con nhỏ đang ngồi khép nép bên trong.

Nó đưa cho Nam một trái dừa, cười và nói: “Anh uống nước trước đi, mệt lắm rồi phải không?”- ngưng lại một lát Thu nói tiếp: “Chắc anh không biết, có một số gia đình không có nhà trên đất liền, đối với họ ghe chở hàng là tài sản lớn nhất, vừa là công cụ mưu sinh, lại như một căn nhà tạm bợ để sống qua ngày, đời sống dân cư ở đây còn nhiều khó khăn lắm”- Thu thở dài, Nam không ngờ nó còn nhỏ tuổi mà đã biết lo ọi người xung quanh rồi, càng ngày Nam càng phát hiện ra nhiều điểm đáng yêu của con nhỏ, Thu cứ mua vô tư mà không để ý rằng từ đầu đến giờ có một người đang chăm chú nhìn mình.

Đạo hết một vòng nó mua nào là chuối, cam, ổi, xoài... toàn là những thứ mà con gái thích.

- Em mua nhiều thế này làm sao mang về hết- Nam cười nhưng đáng vẻ đau khổ.

- Thì em dẫn anh đi để làm gì? Anh phải cầm giúp, chứ mình em sao khiêng nổi

nổi- Thu ra chiều năn nỉ: “Con trai mà không ga lăng miếng nào hết vậy?”- rồi nó cười tươi: “Em mua về biếu hai bác đó, chứ chẳng lẽ đi chơi mà về tay không sao? Không cảm ơn em thì thôi”- hai má nó phụng phịu.

- Thì anh có nói gì đâu, tí chuyện nhỏ này sao làm khó được Nam- hẳn ta nói với vẻ tự tin nhưng sự thật không phải vậy.

Mặc dù chỉ xách một đoạn từ chợ ra xe nhưng cũng khiến tay cậu ta rã rời, vì mỗi loại Thu đều mua từ một đến hai kg, cho dù có ba đầu sáu tay Nam cũng không thể nào chịu nổi, hướng chỉ đã đi chơi cả ngày, giờ đầu cậu ấy đầu còn sức nữa. Nhưng bù lại, Nam cảm thấy hôm nay thật là một ngày ý nghĩa.

- Anh muốn hỏi một điều này, em không ngại chứ?

- Anh khách sáo với em từ bao giờ thế?- Thu cười nhìn Nam.

- Ồ, anh chỉ thắc mắc tại sao em lại hiểu rõ cuộc sống của người dân ở đây vậy thôi?- cậu ấy gãi đầu.

- Vì em là dân “quê” chính gốc mà anh- trong lời nói của nhỏ Thu có chút hóm hỉnh.

- Là sao? Anh chưa hiểu?- Nam chau mày nghĩ ngợi.

- Em chỉ mới lên thành phố vài năm nay thôi, lúc trước em sống ở đây mà, thỉnh thoảng em cũng thường ghé lại chơi, nhiều khi tạm gạt bỏ không khí tắc nghẽn, xô bồ của thành thành thị để cảm thấy lòng nhẹ nhõm hơn cũng tốt mà anh- Thu trầm tư lại, Nam cũng không nói gì, cậu ấy muốn cảm nhận thêm một chút nữa cái không khí trong lành, mát dịu này trước khi phải lên xe về. một hơi thở thật dài, thật sâu như giúp con người ta khoan khoái hẳn ra.

Chiếc xe lăn bánh, chạy bon bon trên con đường dài, cảnh vật như lùi dần về phía sau, Nam mãi mê nhìn ngắm những cánh đồng lúa xanh mướt, thấp thoáng bóng người nông dân cặm cụi làm việc. Những con người lam lũ đó đang từng ngày vất vả một nắng hai sương làm nên những hạt “ngọc trời” và cả những chú trâu đang khoan thai gặm cỏ. Ánh nắng đang “ngồi” vắt vẻo trên cành cây ven đường, xuyên qua tán lá và khiến những giọt mồ hôi trở nên lấp lánh...

Trẻ con tùm tùm năm tụm bảy với những con diều bay vút trên bầu trời hòa cùng tiếng cười trong trẻo, ngây thơ, một bức tranh đồng quê mộc mạc, đơn sơ nhưng thấm đẫm tình người.

Dòng suy nghĩ của Nam bị cắt ngang khi cảm thấy vai mình đang trở nên nặng dần: “Có lẽ ngày hôm nay con bé đã mệt lắm rồi, trông nó ngủ ngon lành chưa kia?”- đầu nhỏ Thu tựa vào vai Nam một cách yên bình. Còn cậu ấy chỉ khẽ mỉm cười, lòng xôn xang lạ kì, phải chăng lại có một phép màu xuất hiện để sưởi ấm trái tim?

-

Nhà An

- Con với anh Nam có mua chút quà biếu hai bác ạ- nhỏ Thu líu lo.

- Hai đứa này, con cháu trong nhà mà cũng bày vẽ ra quà cáp, chỉ lần này thôi đó nha- mẹ An cười.

- Dạ, tại chỗ đó bán rẻ bác ạ, không sao đâu! À, mà An đâu rồi bác?- Thu hỏi.

- Chẳng biết nó nữa, hôm nay là thứ 7 mà đi suốt từ sáng tới giờ, con nhỏ dạo này giờ giấc khác thường lắm, hồi cũng chẳng nói- mẹ An thở dài.

Nam lên tiếng: “Dì an tâm đi, bé Ni lớn rồi, nó biết suy nghĩ chứ, mình quản nó quá cũng không tốt. Việt Nam thường chăm con quá chứ nước ngoài bằng tuổi Ni là người ta biết tự lập cả rồi ạ”

Thu kéo Nam lại nói nhỏ: “Anh chuẩn bị đi, sáng mai đi với em, có công việc”- nó nháy mắt.

Nam không biết nó muốn gì nhưng thấy con nhỏ háo hức như thế thì cũng gật đầu.

Sáng hôm sau...

- Chào cả nhà, con lại dẫn anh Nam đi chơi đây ạ!- Thu cố tình nói lớn để An nghe thấy.

- Hai người đi vui vẻ nha- nhỏ An vỗ tay.

Thu kéo Nam ra trước cổng rồi đẩy cậu ấy nép vào một góc, bất ngờ, Nam hỏi: “Ừa, sao lại đứng đây, hôm nay không phải đi chơi sao?”

Thu cười gượng: “Anh đợi chút, mình làm xong việc này sẽ đi sau”

Nam tò mò: “Em muốn làm gì? Sao lại đứng trước cổng thế này?”

- Em muốn biết nhỏ An thời gian này làm gì? Nó có vẻ bí mật lắm anh ạ!

- Đến cả em cũng không tin An à?- Nam dò hỏi, ánh mắt có một chút nghi ngờ.

- Không phải vậy, em chỉ lo cho nó thôi, ít ra có thể giúp được gì cho An cũng tốt hơn đúng không?- chưa kịp nói hết câu nó đã thấy An dắt chiếc xe đạp ra khỏi cổng.

- Anh đi đi! Nhanh lên!- nhỏ Thu giục Nam lên xe mình chạy theo phía sau An. Thu nhìn theo khi An bước vào một quán kem khá sang trọng và bắt mắt, điều lạ hơn là nó còn trông thấy một người con trai khác nữa...

- Duy... Duy sao?- Thu chợt thốt lên: “Chuyện này là thế nào?”

- Sao giờ này em mới đến thế! Trễ rồi kìa, thay đồ nhanh lên- Duy giục An.

- Xin lỗi anh, đợi Thu với anh Nam đi em mới ra khỏi nhà được- An cười đáp lại rồi nhanh chóng chạy vào phía trong.

Nó dừng lại khi gặp một người phụ nữ khá đứng tuổi: “Chào bà chủ”- An nói với giọng hóm hỉnh.

- Dì tha cho lần này thôi đó, hôm sau mà tới trễ là trừ lương nghe- bà ấy cười, rồi mắng yêu: “Còn không mau thay đồ đi, đứng đó lát nữa trừ lương thật thì đừng trách dì ác”

- Con đi liền nè- nhỏ An cười toe toét rồi vụt chạy biến đi.

Một lúc sau nó xuất hiện cùng chiếc váy xanh dương rất đáng yêu và cái nơ nhỏ xinh cài trên mái tóc. Đây là bộ đồng phục đẹp nhất mà nó từng mặc, nhỏ An cứ xuýt xoa mãi. Giờ đây nó có thêm được một thói quen là thích ngấm mình trong gương rồi tự cười, quả thật nhỏ An rất dễ thương.

- Mấy hôm rồi, em đã quen công việc ở đây chưa?- Duy ân cần hỏi han.

- Dạ, thật ra thì đi học cả ngày rồi đi làm thêm thì cũng mệt lắm anh ạ, nhưng thời gian này em lại thấy mình sống có ích hơn và quý trọng đồng tiền hơn nữa- nó cười rất tươi.

- Anh không nghĩ em thiếu tiền đến mức phải đi làm như vậy?- Duy thắc mắc.

- Em tính...- chưa đợi An nói hết câu Duy đã vụt chạy đi: “Có khách rồi, chút nữa anh em mình nói chuyện tiếp”

Nhỏ cười rồi thu dọn hết những cái ly còn sót lại trên bàn sau khi khách đã ra về. Công việc bồi bàn tuy không nặng nhọc gì nhưng phải đi lại khá nhiều. An còn nhớ ngày đầu tiên đi làm, chân nó phồng hết lên và các cơ mỗi nhừ như muốn rã ra. Lúc đầu cứ tưởng nhẹ nhàng lắm, sau này mới biết muốn kiếm được

đồng tiền phải bỏ mồ hôi và công sức thế nào. Bao năm qua An chỉ biết dùng tiền của cha mẹ như một điều hiển nhiên, giờ nghĩ lại, nó thở dài. Đúng là có khôn lớn mới hiểu lòng phụ mẫu.

Quan sát tất cả những gì đã diễn ra, Thu cảm thấy khó hiểu: “Sao nhỏ An lại đi giúp việc ở đây nhỉ?”- nó không nghĩ là bạn nó thiếu thốn về tiền bạc, vậy thì lý do gì?

- Chắc đứa em gái của anh bắt đầu nhận thức được cuộc sống rồi, em đừng lo- Nam giải thích, xong cậu ấy quay sang Thu cười: “Biết được An làm gì rồi, bây giờ đến em thực hiện lời hứa đấy. Hôm nay mình đi đâu?”- Nam háo hức.

- Đến nơi anh sẽ biết- nhỏ Thu cười tươi rồi không quên kèm theo cái nháy mắt với Nam khiến anh chàng sững lại vài giây: “Con bé này, càng lúc nó càng làm mình không thể rời bỏ nơi đây được”

-

Nam không ngờ Thu dẫn mình về nhà ngoại nó. Một vùng quê đúng như những gì mà văn thơ vẫn thường hay tả, có lũy tre xào xạc với giếng nước trong veo, cùng bờ đê với cánh đồng bát ngát lúa thơm. Nam không ngờ có một ngày được tận mắt chứng kiến cảnh đẹp như tranh vẽ, ở đây đến cả gió cũng trong lành hơn hẳn, không ồn ào, nhộn nhịp, không phở xá trắng tấp, xe cộ tấp nập mà tất cả chỉ là màu xanh của lá, của cây cỏ, của bầu trời, lác đác những ngôi nhà mái đỏ rêu phong và sắc màu lấp lánh của hoa dại bên đường.

- Bà ơi, đây là Nam, anh trai nhỏ An đó bà, mới từ nước ngoài về, bởi vậy hôm nay con dẫn anh ấy về đây chơi- nhỏ Thu lại líu lo rồi ôm chầm lấy bà một cách thân mật: “Ông đi đâu rồi hả bà?”

- Ông mày đi sang cậu Tư rồi, trưa mới về, hai đứa ở đây ăn cơm chứ hả? để bà chuẩn bị- giọng bà trầm trầm, hiền hậu và chan chứa tình yêu thương, Nam cảm nhận rõ được điều đó, có thể vì gia đình của mình vốn không hạnh phúc, từ nhỏ Nam đã luôn khát khao một mái ấm. Nhưng theo thời gian, ước mơ ấy đã bị phai mờ dần. Nam vốn quen với một cuộc sống tẻ nhạt, chỉ có học hành và công việc, thứ tình cảm gia đình được cho là quá “xa xỉ” ấy đã bị chôn vùi rất lâu, rất lâu rồi. Khơi lại nó chỉ làm Nam cảm thấy đau thêm mà thôi...

- Chúng con ra vườn chơi nha bà- câu nói của Thu làm cắt dòng suy nghĩ, Nam trở về với thực tại, đây đâu phải lúc để nhớ những chuyện không vui, một nụ cười như để tự trấn tĩnh lại bản thân, Nam cùng Thu rảo bước trên con đường đất dẫn lối ra sau nhà.

- Anh đợi em chút, đi lấy con dao mình đào giun- mắt Thu tròn xoe nhìn Nam cười.

- Để làm gì?- cậu ấy hỏi lại.

- Anh với em đi câu cá, vui lắm- Thu hớn hở.

Vốn không thích những trò này, nhưng thấy Thu thích thú như thế, Nam không nỡ từ chối, thôi thì nhập gia tùy tục, cô ấy bảo sao thì nghe vậy.

Để em chỉ cho anh nha, giun thường sống ở những nơi đất xốp và màu mỡ. Anh có thấy những viên tròn nhỏ nhỏ màu nâu giống nh

như đất chồng lên nhau đó không? Đồ anh biết là cái gì?- nhỏ Thu tự tin: “Anh đoán ra thua gì em cũng chịu”

Không nằm ngoài dự đoán của nó, người từ nước ngoài về như Nam sao biết được mấy thứ này: “Là phân của con giun đó, cứ nhắm chỗ ấy mà đào, thế nào cũng bắt được mấy con cho xem”- nhỏ Thu vừa cầm cây dao xuống đất vừa cười thái độ ngô nghê của Nam.

Thấy con nhỏ như vậy Nam cũng rất vui. Đúng là có những điều sách vở vốn không hề dạy, muốn biết người ta phải học hỏi thêm nhiều kiến thức thực tế từ cuộc sống xung quanh. Nam bắt đầu cảm thấy hứng thú hơn: “Để anh tiếp cho”- cậu ấy lấy con dao từ tay Thu hì hục tách từng lớp đất nhỏ.

Thu bỏ con giun mới bắt được vào chiếc hộp nhỏ đã chuẩn bị sẵn, thấy nó đang ngoe nguẩy thoát đầu Nam không khỏi rùng mình, chẳng dám đụng vào.

Thu bật cười vì hành động ngốc nghếch ấy: “Không ngờ anh Nam lại sợ giun ấy nhỉ? Em mà nói cho nhỏ An biết thì...”- nó lại cười như chưa bao giờ cười.

- Ai bảo thế! Một tí nữa anh bắt nó cho em xem- Nam nói cứng: “Không tin à?”

- Tin...tin chứ- Thu nói trong khi những tràng cười vẫn không dứt làm Nam ngại đỏ cả mặt.

- Em rất thích câu cá ở đây, gió thổi nhẹ nhẹ giúp đầu óc thư thái hơn. Vào cấp 3 bài cũng nhiều, em ít có thời gian rảnh về ngoại chơi- Thu và Nam ngồi cạnh nhau, hai chiếc cần câu buông thõng xuống nước, cái phao nhỏ thỉnh thoảng nhấp nhô theo con nước.

- Yên bình thật- Nam khẽ thốt lên khiến Thu nhìn cậu ấy mỉm cười rồi chăm chú nhìn chiếc phao đang nổi bồng bênh trên mặt nước, bản thân nó cũng thấy thế.

- Mai là thứ 2 em phải đi học rồi, hôm nay em dẫn anh đi chơi thoải mái rồi tối mình mới về ghen.

Nam gật đầu rồi mỉm cười, Thu cảm thấy như cậu ta đang suy nghĩ gì đó, nhưng nó không để tâm nữa vì dây câu đang bị giật mạnh bởi một con cá khá to.

- Giúp em với- Thu cần sự trợ giúp của Nam, anh chàng mỉm cười: “Em may thật đấy”

- Cá ở đây là cá đồng thôi, nên thịt chắc và ngọt lắm, mình đem con này về trưa nay ăn, còn bây giờ anh với em đi hái bưởi!- nhỏ Thu lại lôi Nam đi xông xộc.

- Nhưng anh chưa câu được con nào mà- Nam nhăn nhó.

- Chờ anh thì chắc tới tối cũng không đi chơi được quá- nhỏ cười chọc quê.

- Ông em chăm vườn lắm đấy, anh có thấy nhiều trái cây không? Loại nào cũng có vài cây, nhưng nhiều nhất là bưởi và dứa.

Thu đưa Nam qua nhiều mảnh vườn nhỏ, mỗi mảnh chỉ trồng một loại cây ăn quả và ngăn cách nhau bởi những cái ao nhỏ cho tiện việc tưới tiêu hàng ngày.

Điều đáng nói ở đây là muốn qua được ao phải đi qua những chiếc cầu khỉ làm bằng cây tre, quả thật việc này không dễ đối với một người chỉ quen với sắt, thép và bê tông như Nam.

- Anh không đi có được không?- Cậu ấy nhăn mặt: “Anh không chắc mình có thể dễ dàng để vượt qua nó”

Trong khi Thu hết sức nhanh nhẹn thì với Nam lại là một chuyện vô cùng khó khăn.

- Lúc đi anh để lòng bàn chân nằm ngang thì sẽ vững hơn, ít bị trượt- Thu đứng bờ bên kia nhắc nhở.

- Nhưng...anh có đi bao giờ mà biết phải làm thế nào?- Nam thật sự lúng túng.

- Ráng đi, qua được 1 lần là mấy cái còn lại rất dễ thôi, chẳng lẽ con trai mà thua em sao?- Thu cố tình nói khích Nam: “Có mấy cái cọc cắm ở giữa ao đó, anh vịn vào đó mà qua, à, mà anh cởi giày ra đi, ném sang đây em giữ cho, chứ đi cầu khỉ ai lại mang giày, trơn lắm, té là cái chắc”

Đi được một phần ba đoạn đường, mồ hôi Nam bắt đầu túa ra như tắm, đến cậu ta cũng không ngờ có ngày mình lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan thế này, dù sao cũng không thể mất mặt trước con gái được, chết thì cũng phải bò qua cho bằng được, nghĩ là làm, Nam cố nhích từng bước chậm chậm và cầu nguyện ỉnh may mắn, an toàn để vượt qua.

Cũng may cây cầu chỉ dài khoảng 4m chứ hơn nữa chắc Nam xỉu vì yếu tim, thở phào nhẹ nhõm, quay lại nhìn cái ao mà Nam lạnh cả xương sống, lát nữa còn về, không biết sao đây? Theo Thu kiểu này Nam không biết quyết định của mình đúng hay sai, nhưng thấy con nhỏ khoái chí vì “xỏ” được mình thế kia cậu ta không những chẳng giận mà còn cảm thấy vui, ít ra hẳn biết nhỏ không buồn chán khi ở cạnh mình.

- Thu, trái bưởi này vàng rồi nè, hái được chưa?- Nam chỉ vào một trái đang treo lủng lẳng trên đầu.

- Ông em từng nói, thường thì bưởi chín phải vàng 2 lần cơ- Thu nói: “Vàng lần đầu da nó trông sần sùi, lần thứ 2 thì bóng và nhẵn, trái bưởi đó mới nhiều nước. anh cao hơn nhón lên xem da trái đó có láng hay chưa?”

- Trông nó có vẻ chưa chín?- Nam thất vọng.
 - Có gì đâu, mình tìm trái khác, cả vườn kìa, anh lo gì không được trái ngon"- Thu an ủi.
 - Kìa, chắc nó có vẻ ỏn hơn- Thu chỉ tay vào một trái khác cách đó không xa: "Anh leo lên hái đi, em ở dưới chụp, coi chừng kiến vàng nha"
 - Có kiến sao bắt anh leo- Nam hỏi nó: "Bị cắn đau lắm đó"
 - Bưởi có kiến mới nhiều nước chứ, hơn nữa trái đó cũng đâu cao lắm, chắc không sao đâu- Thu nhìn Nam cười trêu: "Anh cố gắng vậy"
- Bất đắc dĩ, Nam lại phải vì Thu mà hy sinh, nhưng may mắn là khi trái bưởi đáp xuống tay nhỏ an toàn thì Nam chỉ phải chịu 2 mũi chích mà thôi, cũng còn may, nhờ cười xòa khi thấy vết cắn sưng lên một chút: "Đau không?"
- Mấy chuyện nhỏ này sao làm khó được anh- cậu ta tự tin, nhưng Thu vừa quay đi thì lè lưỡi rồi rùng mình.
 - Về thôi! Để em dẫn anh đi đường khác, không cần qua cầu khỉ nữa- nhỏ cười toe toét.
 - Vậy sao từ đầu...- Nam tính nói tiếp nhưng không thể để mắt như vậy được.
 - Tại em thích...- Thu lại càng cười to hơn, còn Nam thì lắc đầu bó tay với nhỏ, nhưng ít ra hẳn cũng đỡ phào vì không cần phải qua cầu nữa, nghĩ lại đến giờ còn run.
 - Em làm gì vậy? Bắt anh mặc thế này sao dám nhìn ai- Nam ngượng ngịu.
 - Em thấy dễ thương lắm chứ bộ- nhỏ Thu vừa nói vừa cười sặc sụa: "Tính ra thì đồ của ông em cũng vừa với anh đó chứ"- nó xoay Nam nhìn hết bên này đến bên kia.
 - Có cần thiết phải thế này không?- Nam nhăn mặt khó chịu: "Anh không quen! Cứ thấy kì kì sao đó"
- Thu cứ nhìn Nam mãi, đôi mắt như chẳng rời ra được với tiếng cười rúc rích không ngớt, cậu ấy chẳng khác gì người nông dân thứ thiệt với bộ quần áo màu nâu đất và đôi dép lê.
- Không lẽ anh định khoác bộ cánh rườm rà đó đi bắt cua sao?- Thu chỉ vào chiếc áo sơ mi và cái quần bò đang treo trên tường.
 - Nhưng mà mặc thế này...- Nam vẫn lúng túng.
 - Chẳng ai để ý đâu mà anh lo, ở đây ai chẳng mặc thế- tuy Thu vẫn buồn cười, nhưng nó cố gắng kìm nén lại để không làm Nam phật ý: "Giờ ra ruộng thôi!"
 - Chẳng lẽ phải lội xuống sông thật à? Bẩn lắm đó- Nam ái ngại.
 - Mặc kệ anh, con trai gì mà lười thôi quá, chẳng lẽ con của nó leo lên bờ cho bắt sao?- Thu nói xong thì nhảy xuống nước bỏ Nam đứng trên bờ một mình, bất đắc dĩ cậu ta cũng phải ráng "bò" theo cho kịp nó.
- Nhưng mà cảm giác đi dưới sông cũng thích đấy chứ, đi tới đâu lún tới đó, khó lắm mới rút được chân ra để bước tiếp. Lâu rồi Nam mới có cảm giác thú vị thế này.
- "Ui da!"- nhỏ Thu la lên.
- Em sao vậy?- Nam bước nhanh lại gần nhỏ.
 - Bị con cua nó kẹp, đau quá- Thu đang xoa xoa ngón tay mình thì Nam giật nhẹ lấy: "Đưa anh xem nào!"- cậu ấy có vẻ rất lo lắng.
 - Em phải cẩn thận một chút chứ, cũng may là không sao. thôi không bắt cua nữa, bên kia nước lớn hơn, lội qua đó đi, dù sao lâu rồi anh cũng không tập bơi- Nam đưa ra ý kiến.
 - Vậy cũng được, chơi một lát nữa rồi mình về nhà, nếu không trời tối.
 - Mai em phải đi học rồi, chắc không dẫn anh đi chơi được nữa đâu- Thu nói với Nam.
 - Còn nhiều cơ hội mà, em yên tâm đi- Nam nháy mắt: "Em ngủ ngon nhé! Anh về đây"- cậu ấy lấy hai tay vịn đôi vai rồi đẩy nhẹ Thu vào cổng nhà rồi sau đó bước đi, miệng vẫn còn vương nụ cười tươi rói.

- Anh ấy nói vậy là có ý gì?- Thu cảm thấy khó hiểu.

Giờ ra chơi.

- Mày đi căn tin với tao không?- An rủ Thu: “Tao đói bụng quá, từ sáng tới giờ chưa có cái gì vô bụng cả”

- Cứ ăn uống thất thường kiểu đó có ngày đau bao tử rồi mày đừng có than nha- nhỏ Thu trách.

- Biết rồi, tao sẽ nhớ lời mày- An lôi nhỏ bạn mình đi.

Hai đứa chọn một cái bàn dưới gốc cây, Thu ngồi uống nước nhìn nhỏ bạn mình đang ăn ngấu nghiến.

- Từ từ thôi, mắc nghẹn bây giờ.

An cười hì hì rồi tiếp tục “sự nghiệp” của nó, nghe loáng thoáng bàn bên cạnh có mấy đứa con gái đang bàn tán: “Lớp tao bữa nay có một thằng mới vô, cũng đẹp trai lắm, nghe đâu mới từ nước ngoài về, nhìn có vẻ còn “nai” lắm”

- Mày lại giở thói cũ ra hả? gặp trai đẹp là không chịu buông- mấy nhỏ kia cùng phá lên cười.

An và Thu thấy

6. Chương 6

thấy kinh tởm, chúng nó nhìn nhau rồi lè lưỡi, không biết thằng nào lại xấu số đến vậy.

Bỗng nhiên tiếng cười lác đác dần rồi im bặt: “Nó kìa tui mày”- một con nhỏ chỉ cho cả đám, tui nó đều đưa mắt nhìn theo: “Ê! Hình như đi về phía mình đây”- một con nhỏ khác reo lên: “Công nhận đẹp trai thiệt!”- mắt con nhỏ mơ màng, đứa nào cũng vuốt lại tóc, xếp quần áo lại cho ngay ngắn, anh chàng đó ngày càng tiến lại gần, gần hơn nữa. Rồi hần nỡ một nụ cười quyến rũ, vừa tính mở lời chào đáp lại thì người con trai ấy đi vụt qua bàn của chúng nó, bước đến một cái bàn bên cạnh. Nụ cười tắt ngấm, chẳng cần hẹn, cả đám cùng liếc sang nhìn An và Thu với con mắt tóe lửa.

- Sao anh lại ở đây?- hai nhỏ đồng thanh hét lên, còn Nam chỉ cười.

- Anh quyết định rồi, không về Pháp nữa, bây giờ chuyển sang trường này học, không hoan nghênh anh sao?

- Tới cả em gái mà cũng giấu nữa là sao?- An giận dữ.

- Bé yêu của anh ơi, anh ở lại đây em không vui à- Nam cười tươi xoa đầu nó.

- Vui chứ!- nó reo lên sung sướng: “Nhưng sao thay đổi quyết định nhanh thế”

- Việt Nam đẹp quá, về nước thì uống lắm, anh muốn ở đây để được đi chơi thêm nữa.

- Giờ coi tui như người vô hình ấy nhĩ?- Thu nói rồi quay mặt đi.

- Thu của anh giận hả? Tối qua ngủ có ngon không?- Nam quan tâm.

- Cái gì “Thu của anh”, hai người...hai người...- An lắp bắp.

- Xin lỗi, anh lỡ lời, không có gì đâu. An! Em đừng nghĩ bậy- Nam lúng túng.

- Anh có tật giật mình hả? Em có nói gì đâu mà thanh minh lắm thế- nó nói xong thì cười khà khà, còn mặt nhỏ Thu đỏ lên như trái gấc.

Câu chuyện bị cắt ngang bởi một giọng nói quen thuộc: “Hi, mấy hôm rồi không gặp, hai em khỏe chứ?”- là Duy, còn có cả Quân nữa.

- Đây là...- Quân hỏi, nhưng ánh mắt nhìn về phía Thu.

Nam đứng lên giơ tay ra: “Tôi là anh họ của An, rất vui được làm quen, các cậu là bạn của nó à”

- Chào, tôi là Quân- cậu ta bắt tay lại.

- Còn cậu là Duy, tôi biết rồi- Nam bắt tay với Duy, cậu ấy lấy làm khó hiểu: “sao anh biết?”

Nam cười: “Không có gì, chỉ là tình cờ thôi”

Năm con người trên một chiếc bàn ấy như thu hút mọi ánh nhìn, tốt có, xấu có, và còn cả những tia lửa điện của bàn bên cạnh đổ dồn vào. Như cảm nhận được những điều không bình thường, An và Thu nghĩ tốt nhất nên rời khỏi: “Các anh làm quen đi, tụi em vào lớp đây”

Nam thấy vậy cũng chào tạm biệt: “Hai cậu cứ tự nhiên, tôi cũng đi trước đây”

- Mà có cảm thấy cách nhìn Thu có gì khác lạ không?- Quân nói với thằng bạn.

- Tao có thấy gì đâu, mà để ý mấy chuyện này từ bao giờ thế?- Duy thấy thắc mắc.

- À, có gì đâu, tại Thu là bạn gái mà...- Quân bỏ dở câu nói làm Duy sực nhớ ra quan hệ của mình và Thu, vì thế cậu ta ậm ừ cho qua chuyện: “Ồ, biết rồi, tao sẽ cẩn thận”- nhưng trong lòng của Duy rất rối rắm: “Có vẻ như Quân quan tâm Thu, nếu thật vậy, mọi chuyện sẽ phức tạp lắm đây, còn anh chàng kia nữa, càng ngày sự việc càng vượt khỏi tầm kiểm soát của mình”- Duy thở dài.

- Mà nói thật cho tao nghe, tại sao mà đi làm thêm- Thu hỏi An một cách nghiêm túc.

- Sao mà biết...- An lúng túng hỏi.

- Đó là chuyện của tao, còn mà? Mà đang túng thiếu lắm hay gì mà làm như thế, nó ảnh hưởng không nhỏ đến việc học của mà, vì thế tao phải quan tâm- Thu nói chậm rãi, phân tích cho nhỏ bạn mình nghe.

- Tháng sau là... là sinh nhật Quân, nên... nên tao muốn...- An lắp bắp.

Như đã hiểu được vấn đề, Thu thở dài: “Muốn tự mình kiếm tiền để mua quà sinh nhật cho hần à, thế có đáng không?”

- Đáng lắm chứ, khi nào mà có tình cảm với một người con trai nào đó thì mới hiểu được giờ tao đang làm gì- An cãi lại.

- Mà thích hần nhiều đến thế sao An, tao chưa thấy mà nghiêm túc như thế này bao giờ?- Thu nhìn thẳng vào bạn mình, nó hỏi.

Nhỏ An chỉ gật đầu mà không nói, dường như Thu hiểu ý nó, còn Thu phải làm gì để giúp đỡ bạn mình đây: “Nhỏ yêu thật rồi sao?”. Mặc dù trong lòng nó thoáng hiện ra hình ảnh Quân đang cười rất tươi, điều đó khiến trái tim nó rung lên nhẹ nhẹ, nhưng nhanh chóng nhỏ lại bảo bản thân mình rằng đó chỉ là tưởng tượng mà thôi, nó không hề có cảm giác gì với Quân cả, và cũng không được có cảm giác gì hơn tình bạn. Thu khẽ nhìn sang An rồi thở dài.

- Mình phải làm cái gì đó để Quân biết được tình cảm An dành cho hần, có lẽ như thế sẽ giúp được cho An, nhưng điều ấy là gì? Chẳng lẽ... như vậy có được không? Liệu anh ta có nghe mình nói, thôi cứ liều một lần vậy- nhỏ Thu đang vật lộn với mớ suy nghĩ của mình và phải đưa ra một quyết định.

... KênhTruyen.Pro chúc các bạn vui vẻ ^^ (Anh có rảnh không? 6h tối nay gặp nhau ở trường được chứ, tôi muốn đưa anh đến một nơi)- Thu nhắn tin cho Quân.

Bất ngờ, Quân không nghĩ rằng Thu hẹn gặp mình: (Có chuyện gì sao?)

(Gặp nhau anh sẽ biết, cảm ơn anh vì không từ chối)- Thu cố lấy hết can đảm, nó sợ Quân nghĩ xấu ình, nhưng vì bạn thì thôi cũng nên liều vậy.

(Được, tôi sẽ đến, tạm biệt)- Quân không hiểu sao lòng mình vui lạ, một điều gì đó hân hoan đến ngọt ngào len lỏi vào trái tim bằng giá ấy, thổi tràn luồng gió mới: “Sao nhỏ lại chủ động nhắn tin hẹn mình? Định đưa mình đi đâu”- hần cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu, nhưng hần lại nhớ đến lần cùng Thu đi trong rừng, nhớ khi được nó quan tâm, nhớ cả ánh mắt dịu dàng, giọng nói ấm áp. Tất cả... tất cả... đều như in vào tâm trí, liệu đây có phải là mơ?

- Tại sao cô lại hẹn tôi ra đây?- Quân vẫn giữ thái độ lạnh lùng, mặc dù hắn chờ mong giờ phút này đến thế nào.
- Anh theo tôi đến một nơi- Thu vừa đi vừa nói.
- Chỗ nào?
- Quán kem- Thu chậm rãi: “Nơi An và Duy đi làm thêm”
- Tại sao lại...- Quân vẫn thấy rất khó hiểu, hôm nay Thu có điều gì đó gấp gáp, vội vàng và xen chút lo lắng, dường như Quân đã thay đổi, từ trước giờ hắn có quan tâm đến ai ngoài thằng bạn thân nhất của mình đâu, nhưng sao giờ mọi hành động và cử chỉ của Thu hắn lại quan sát rất kĩ, hắn muốn hiểu con nhỏ. Nhưng Thu lúc gần, lúc xa, có lúc ấm áp, bây giờ lại quá xa lạ.
- Anh có biết An vì anh mà đi làm thêm, phải chịu cực khổ thế nào không? Anh vốn biết con nhỏ thích anh mà- Thu bức xúc.
- An thích tôi, điều đó tôi biết, nhưng tại sao lại vì tôi mà đi làm, tôi đâu có yêu cầu cô ta làm bất cứ điều gì- Quân nhận ra Thu chỉ quan tâm An chứ không phải hẹn hắn, và cũng chẳng hiểu sao lại cảm thấy thấy thất vọng, mặc dù gương mặt vẫn lạnh tanh như bình thường.
- Tôi nghe An nói tháng sau sinh nhật anh, nên cô ấy mới làm thế...
- Quân không nói gì, cậu ta chỉ thở dài: “Nhỏ An này, ai bảo cô ta làm thế, chỉ khiến mình áy náy thêm thôi, giờ biết phải giải quyết thế nào”
- Mấy anh uống gì ạ!- An niềm nở tiếp khách.
- Ở đây có gì ngon thế bé, giới thiệu cho tụi anh nào- một đám con trai chừng 5, 6 đứa với dáng vẻ ngông nghênh, đầu chải dựng lên như tổ chim, thằng thì nhuộm vàng đầu thì nhuộm đỏ, trông như một lũ lưu manh. Mấy tên đó cười nửa miệng, nháy mắt với An.
- Menu đây ạ- An giơ bảng thực đơn ra cho cậu ta chọn.
- Nó bất ngờ rụt lại khi có 1 tên cầm tay nó thay vì lấy menu, rồi cả đám cười khà lên: “Em làm gì mà sợ bọn anh thế, ngồi đây uống nước nào, một bữa làm của em được bao nhiêu, tụi anh trả gấp đôi”
- Mặc dù sợ đến phát khóc nhỏ An vẫn cắn chặt môi: “Sao phải hầu hạ cái bọn này chứ”- nó toan bỏ đi thì bị một tên khác nắm tay kéo lại: “Cái gì mà vội vậy em gái, bọn anh đã làm gì đâu nào”
- Duy bất ngờ xuất hiện, giật tay gã kia khỏi người nó, An nhanh chóng nép sau lưng Duy.
- Em vào trong đi, để mấy vị khách này anh tiếp cho- Duy nhẹ nhàng bảo An.
- Tụi kia cũng không vừa, chẳng để cho An bước được 2 bước: “Bộ tưởng thoát khỏi mấy thằng này dễ lắm sao”- một tên trong số đó cười ha hả.
- Còn mày đừng có anh hùng rơm ở đây nữa, để em ấy ngồi với tụi tao rồi biến đi- tên kia nhếch mép.
- Đây là chỗ chúng tôi buôn bán, nên mong quý khách tự trọng- Duy vẫn khách sáo.
- Nếu không thì sao?- hắn vẫn tiếp tục, một tay bẹo má của An rồi cười xòa.
- An khóc thút thít, Duy không còn chịu đựng được nữa, cậu ta nắm cho tên kia một cú.
- Mày dám thách tao à- một tên ra lệnh cho đám còn lại: “Mày giữ con nhỏ đó lại không cho nó chạy, còn tụi mày đánh nó cho tao”
- Duy vốn không giỏi võ cho lắm. cậu ấy chỉ có một vài chiêu để phòng thân thôi, nên đối phó với cả một lũ lưu manh là một điều khó khăn, Duy bị “ăn” khá nhiều những cú thụi vào bụng và lưng, còn lũ kia thì lại cười hết sức nham nhở.
- Dám đụng vào bạn tao, chúng mày tới số- Quân đột ngột xuất hiện
- hiện.

- Lại thêm một thăng tới nộp mạng kìa tội mày, hôm nay sao hên thế nhỉ?

Đối với Quân xử lý bọn này không có gì là khó, vì bọn kia chỉ có mấy ngón võ “cua bò”, chẳng tốn nhiều công sức cậu ấy đã làm bọn kia lăn quay dưới đất, cũng may bà chủ ra kịp lúc: “Dừng lại ngay”- tiếng hét đó ngay lập tức có hiệu quả.

- Các người đuổi khách của tôi đi hết rồi- rồi bà ta quay sang đám người kia: “Quý khách thông cảm, tôi sẽ quản lý lại nhân viên của mình”- ánh mắt nghiêm nghị nhìn An và Duy.

Được dịp, lũ đó thừa cơ bỏ đi, không quên để lại ánh mắt sắc lẹm như muốn ăn tươi nuốt sống.

Quân đang cười khẩy thì An từ đâu chạy đến ôm chầm lấy cậu ta trong sự ngỡ ngàng của Thu và Duy: “Cũng may anh đến kịp, nếu không em không biết tính sao, bọn họ... em sợ lắm”

- Đừng lo nữa, không có gì đâu- Quân vỗ vai an ủi.

- Anh lại cứu em lần nữa- An khóc thút thít.

Trong khi Thu lại chỗ Duy: “Anh không sao chứ, có đau không?”- Duy đang nhăn mặt với những vết thương do lũ kia để lại, nhưng có thứ khác quan trọng hơn, một sự hụt hẫng khi thấy An trong vòng tay Quân, thật ra chính Duy mới là người bảo vệ cho An nhưng nhỏ không nhận ra điều đó, Thu cũng khẽ thở dài nhìn hai người bạn mình, có lẽ như vậy sẽ tốt hơn.

- À, chỉ là chuyện nhỏ thôi- Duy nhanh chóng trở về chính mình, cậu ấy nháy mắt với Thu khiến cô nàng bật cười: “Vậy mới là Duy mà tôi quen”- câu chuyện của họ bị cắt đứt khi nghe tiếng quát của Quân.

- Cô nghĩ sao mà lại đến đây làm, vì tôi à... tôi đâu có cần, cô nghĩ thế là mình tài giỏi, mình vĩ đại lắm sao? Một việc ngu ngốc- thật ra Quân không có ý trách nhỏ, chỉ vì thấy nó vì mình mà bị hiếp đáp như thế, cậu ta thấy có lỗi, nhưng lời nói đã phản bội lại hấn.

Nhỏ An đã sợ đến chết khiếp, giờ lại còn bị Quân mắng, nó khóc thét lên rồi chạy vào nhà vệ sinh.

Thu thấy thế thì theo nhỏ bạn mình, bỏ lại hai người kia đối mặt nhau.

- Mày làm gì thế hả? Mày có biết điều đó xúc phạm An thế nào không?- Duy đâm vào mặt Quân.

- Sao mày đánh tao? Mày trở nên như thế từ hồi nào vậy Duy?- Quân khó hiểu khi ăn một cú trời giáng vô cớ từ thẳng bạn thân.

- Hai người thôi, phá quán tôi đấy à- tiếng bà chủ lại một lần nữa cứu nguy.

Quân dùng dùng bỏ ra về.

- Chi phí hôm nay em xin chịu, chị cứ trừ vào lương em là được- Duy lễ phép cúi đầu nói với bà chủ.

- Mấy người trẻ lúc nào cũng nông nổi cả- bà ấy thở dài rồi bỏ đi.

Trời bắt đầu đổ mưa, trong ánh đèn đường nhạt nhòa, những hạt nước li ti trở nên lung linh hơn, chúng thay nhau lùa vào cửa kính đọng lại rồi rớt xuống nhường chỗ cho những hạt khác, cứ thế, cơn mưa trở nên “nặng” dần, đường phố vắng hơn.

- Mình chẳng còn nhiều thời gian nữa, nhưng chuyện Quân và An có vẻ không đơn giản, phải làm sao đây?- Duy trở nên trầm tư, khẽ thở dài nhìn ra cửa sổ.

Trời đã tối, khách cũng thưa dần, nhưng mưa vẫn không ngớt.

- Hai em cầm dù của anh mà về đi- Duy ân cần bảo.

Cậu ấy nhìn An với đôi mắt sưng húp mà lòng như thắt lại.

Bước một mình trên vỉa hè, lặng lẽ như một cái bóng, gió quạt từng cơn vào người, cảm giác gương mặt đang rát bỏng, đôi mắt cay xè còn cả thân thể lạnh run liên hồi. Nhưng Duy vẫn đi vô hồn, giờ đến cả cậu ta còn không hiểu nổi bản thân mình nữa, rốt cuộc mọi chuyện đang xảy ra là như thế nào? Liệu điều Duy đã làm là đúng hay sai? Bây giờ ngay cả cậu ấy cũng đã bị cuốn theo kế hoạch của mình? Đó là việc mà Duy chưa bao giờ nghĩ tới.

Hôm nay không thấy Duy đi làm, điện thoại cũng không liên lạc được, nhỏ An cứ bồn chồn không yên, đêm qua về nhà nó không còn khóc nữa, khóc cũng có ích gì đâu, nhưng điều nó không ngờ Quân lại phản ứng như vậy, nó đâu có làm gì sai. Còn bây giờ nó chỉ lo lắng cho Duy thôi, làm việc mà tinh thần An cứ ở đâu đâu.

Hôm sau An lại lên đến lớp Duy nhưng hình như cậu ấy cũng không đi học, bất ngờ có một bàn tay đặt lên vai nó.

- Xin lỗi cô vì việc hôm trước- Quân đã dịu dàng hơn rất nhiều khiến nó bối rối.

- Không có gì đâu, chỉ mong anh đừng giận em- An lí nhí chỉ đủ để nó và Quân nghe: “Anh có biết Duy ở đâu không ạ, mấy ngày nay em tìm anh ấy mà chẳng gặp...”- tuy An sợ Quân hiểu lầm mối quan hệ giữa mình và Duy lắm nhưng nó nhất định phải hỏi, nỗi lo lắng cho Duy còn hơn cả lòng tự trọng lúc này nữa. Có vẻ Quân không quan tâm điều đó cho lắm, cậu ấy cầm lấy một mảnh giấy viết địa chỉ nhà Duy rồi đưa cho An.

- Nó bị cảm lạnh rồi, đang ở nhà dưỡng sức, cô có thời gian thì đến thăm nó cũng được- nói rồi Quân bỏ đi.

An thở dài, có lẽ hôm trời mưa vì đưa dù cho nó và Thu mà Duy bệnh, lỗi là tại nó cả thôi. Từ trước đến giờ nó đã nhận quá nhiều từ Duy như điều đương nhiên, có thể Duy trong cuộc đời nó giờ đây giống với một thói quen, bình thường vốn không để ý đến nhưng khi mất đi thì lại thấy trống trải, thiếu vắng đến khó tả.

Không chần chừ thêm phút nào, vừa tan học An nhờ Thu báo với gia đình rồi chẳng nói lời nào mà “bay” với tốc độ ánh sáng đến địa chỉ mà Quân ghi.

An không ngờ trước mắt mình chính là nơi Duy sống, chỉ có một căn phòng trọ nhỏ với bức tường sơn cũng đã phai màu, cánh cửa gỗ không mấy chắc chắn, lại còn không khóa nữa chứ, nếu mà lỡ có trộm thì chết chắc. nhưng có vẻ đến trộm cũng không thèm ngó ngang nơi này nữa, khẽ bước vào, An nhìn Duy đang nằm ngủ trên giường, gương mặt đỏ bừng lên.

Nhỏ khẽ lấy tay sờ lên trán, đã 2 ngày rồi vẫn sốt cao thế ư? Lòng An như lửa đốt khi nhìn thấy tô mì gói bên cạnh chiếc bàn còn bỏ dở.

Giật mình khi thoáng cảm nhận bóng An, Duy mở mắt: “Em... sao lại ở đây?”- Duy thì thào, giọng nói yếu ớt, nó cảm nhận được hơi thở gấp gáp nóng hổi phả ra từ mặt cậu ấy.

- Anh làm gì mà để mình ra nông nổi này thế? Để em đi nấu cháo- nhưng nó nhìn quanh, cả tủ lạnh cũng không, cả nhà chỉ lục được một ít mì gói: “Anh sống thế này sao?”

Duy không còn đủ sức trả lời câu hỏi của nó nữa. Cậu ta thiếp đi rồi. Cũng may lúc lên đây An quan sát thấy dưới nhà Duy có một cái chợ nhỏ. Đã nghĩ là làm nó đi mua những vật dụng cần thiết.

Nhìn bóng An khuất sau cánh cửa, Duy từ từ mở mắt: “Không thể để mọi chuyện thế này được, nếu đã chẳng bao giờ có bắt đầu thì tốt nhất nên kết thúc vào lúc này đi, ít ra còn kịp”- Duy nở một nụ cười, nhưng là nụ cười chứa đầy nỗi xót xa và cay đắng: “Đối với mình chưa bao giờ có cái gì gọi là ngọt ngào cả”

7. Chương 7

- Anh dậy ăn một chút đi- nhỏ An bê tô cháo nóng hổi còn nghi ngút khói lại gần giường.

- Đừng đến làm phiền tôi nữa, tôi không muốn gặp cô- giọng Duy thì thào một cách yếu ớt.

- Anh sao vậy, bệnh đến khờ lun rồi sao?- nhỏ An cười: “Thôi, em không giận nữa đâu”

- Tôi chẳng hề đùa, nếu cô thích Quân thì đến tìm cậu ta đi, việc gì phải lãng phí thời gian cho tôi, từ nay tôi không muốn dính dáng gì đến cô nữa, cũng vì cô mà tôi trở nên thế này đây, từ nay trở đi coi như không còn quan hệ gì nữa, mọi giao kèo của chúng ta chấm dứt từ giờ phút này- Duy cố dùng hết sức lực còn lại để hét lên.

Nhỏ An như không tin vào tai của mình nữa, những gì Duy nói là thật à, sao tim nó lại đau nhói thế này. Nước mắt trên mi chực tuôn nhưng nó cố cắn thật chặt môi: “Em xin lỗi vì làm phiền anh bấy lâu nay, từ bây giờ sẽ không có chuyện đó xảy ra nữa đâu”

Gì thế này, đó có phải là Duy mà An đã quen biết, tại sao chỉ 2 ngày thôi mà khác thế? Chính nó cũng chẳng dám nghĩ là mọi chuyện đang xảy ra hoàn toàn có thật, phải chăng đây chỉ là một giấc mơ, An đứng bên vệ đường khóc nức lên. Cảm giác này là gì, kể cả nó cũng không hình dung ra nổi, như một sức mạnh vô hình nào đó bóp nghẹt lấy trái tim, đau...đau lắm, muốn kìm lại nhưng không thể, nước mắt cứ lăn dài trên gò má. Ngồi phịch xuống lề mặc kệ cho xung quanh trời có sập giờ có lẽ nó cũng chẳng quan tâm vì chính bầu trời trong lòng nó đang đổ vỡ. Chẳng phải là nó thích Quân à, mà sao một lời nói của Duy lại khiến trái tim nó thất lên từng hồi như vậy, rốt cuộc, ngay cả bản thân mình muốn gì nó cũng không rõ nữa. Phải làm sao đây?

Duy bưng tô cháo còn nóng hổi, múc từng thìa cho vào miệng như người vô hồn, cho dù lưỡi đã buốt rát vì phỏng, cháo đi đến đâu ruột gan đều như nóng rực lên như lửa, nhưng có như vậy cậu ta mới cảm thấy bớt dằn vặt hơn: “Xin lỗi em An à, nhưng anh biết làm như vậy sẽ tốt hơn cho cả hai chúng ta hơn, anh không bao giờ muốn em vì anh mà đau khổ, vì thế hãy sống tốt em nhé!”

- Em cho anh biết quan hệ giữa An, Duy và Quân là thế nào? Anh cảm nhận có điều gì đó không bình thường- Nam nhìn Thu với ánh mắt nghiêm nghị.

- Em...em không biết phải nói với anh thế nào- Thu lúng túng rõ.

- Cứ nói sự thật, tất cả những gì mà em biết, chẳng lẽ đến cả anh em cũng không tin tưởng sao?- giọng cậu ấy rất cương quyết.

- Nhỏ An thích Quân, nên Duy giúp đỡ nó, lập ra kế hoạch để... để hai người đó tiến xa hơn, nhưng đến giờ em vẫn không hiểu vì sao cậu ta giúp An vô điều kiện như thế- Thu tránh ánh mắt Nam đang nhìn mình, liệu nó nói ra điều này là đúng hay sai?

Chưa kịp để Nam có bất kì phản ứng nào, Quân đã từ phía sau xồng xộc đi tới: “Thì ra từ đầu các người đã lừa nhau lừa gạt tôi, xem tôi như một thằng ngốc mà sắp đặt mọi việc, không ngờ thằng bạn thân lại bán đứng tôi, cả cô cũng vậy...có lúc tôi đã tin tưởng cô tuyệt đối, cái lúc mà cô cứu tôi. Thì ra tất cả chỉ là kế hoạch của mấy người thôi, còn tôi là một con cờ không hơn không kém”

Quân trừng mắt lên, gằn từng tiếng một, còn nhỏ chỉ biết đứng như trời trồng, cái gì thế này, nó vốn chẳng hề biết tí gì kế hoạch của Duy cả, mọi việc nó làm đều xuất phát từ chính tình cảm của bản thân nó mà. Giờ Quân đã hiểu lắm rồi, nhưng giải thích cậu ta có tin không? Ngay cả nó cũng chưa chắc việc mình làm là đúng thì nói gì với Quân bây giờ. Thu vốn mạnh mẽ, nhưng lần này nó đã thật sự bật khóc, cảm giác bị người ta lừa dối đau đến vậy sao, hay vì người nói những điều đó với nó là Quân, nó chỉ biết là cho dù cố gắng thế nào cũng không kìm được nước mắt, lồng ngực như bị đè nặng, nặng đến nghẹt thở, một cảm giác khó chịu tột cùng.

Chứng kiến từ đầu đến cuối câu chuyện, Nam ngỡ ngàng, mạnh dạn bước tới ôm Thu vào lòng, để nhỏ gục khóc trên vai, cậu ấy không khỏi chạnh lòng: “Em vì hấn mà đau khổ thế này ư? Thu của anh đâu mất rồi, nhưng em yên tâm, anh tin chính mình sẽ mang lại nụ cười lúc xưa quay về bên em thôi”

-

Còn Quân giờ đây ở trong tâm trạng thất vọng cực độ, hấn tự cười bản thân mình, nhớ đến hình ảnh Thu càng khiến lòng thêm thất vọng, một tình cảm mới chớm nở nhanh chóng tan như khói mây. Cậu ta ngược mặt lên trời cười lớn mong có thể xua tan bớt sự giận dữ trong lòng, mặc dù lí trí đã khẳng định mọi chuyện quá rõ ràng, nhưng tận sâu trong trái tim, Quân vẫn tin tưởng vào một điều gì đó rất mơ hồ, không định hình được. mặc dù niềm tin ấy không đủ lấn át lý trí, nhưng nó khiến Quân muốn biết rõ sự thật này, chỉ có một người có thể cho cậu ta đáp án mà thôi.

- Ba mẹ cho con đi du lịch mấy ngày được không ạ, con muốn nghỉ ngơi ít hôm- An lễ phép nói.

- Con tính đi đâu?- Ba nó ân cần hỏi.

- Dạ, con định ra Nha Trang, ba mẹ đồng ý nha!
- Đi một mình sao? Không rủ thằng Nam hay nhỏ Thu đi chung- mẹ nó quan tâm.
- Có một chút chuyện nên con cần yên tĩnh mẹ à- An buồn bã trả lời.

Mẹ nói vừa định hỏi thì nhận được cái nháy mắt từ chồng, bà hiểu con bà đã lớn rồi, đôi lúc cũng nên để nó tự do, có thể nó sẽ trưởng thành hơn.

Khác với khung cảnh nhộn nhịp buổi chiều, khi màn đêm buông xuống, bãi biển Nha Trang thật tĩnh lặng, chỉ nghe được tiếng sóng rì rào đập vào bãi cát, tiếng gió xào xạc thổi qua những rặng dừa và thỉnh thoảng là tiếng còi tin tin của xe cộ bên đường. không gian trước mặt An giờ chỉ toàn một màu đen le lói một vài thứ ánh sáng li ti từ chiếc đèn đường vàng len lỏi trong cái nền tối của đêm cũng như chính tâm trạng bế tắc của nó lúc này.

Ngồi phịch xuống bãi cát, nơi con nước cứ nhấp nhô, dâng lên rồi hạ xuống, nó muốn biến xóa đi hết những muộn phiền trong lòng. Nó muốn nhớ về Quân nhưng trong đầu hiện lên hình ảnh của Duy đang tươi cười và lần nào cũng vậy, nhiều khi nó muốn xác định lại tình cảm của mình một lần nữa nhưng lại không đủ can đảm. Mà thật sự là nó đâu có cái quyền để được lựa chọn, hai người con trai ấy, chẳng ai thuộc về nó cả.

Mỗi lần sóng ập đến, An đưa tay mình ra hứng lấy, nhưng khi nước rút, trong tay nó chỉ còn lại những hạt cát nhỏ li ti hay đôi lúc là những mảnh sò đã vỡ vụn. Không biết đối mặt thế nào, điều duy nhất An làm được lúc này là trốn tránh, nó cần một nơi để suy nghĩ lại tất cả những gì đã xảy ra. Nhanh quá, bất ngờ quá, giờ ngẫm nghĩ lại nó thấy mình thay đổi rất nhiều. Không còn là nhỏ An vui vẻ hoạt bát nữa, cứ như lột xác thành một con người khác vậy. Đã đến lúc phải để mọi thứ vào vị trí cũ rồi. Có những chuyện cần quên thì phải quên, nó mỉm cười, cảm thấy lòng nhẹ nhõm hơn, mặc dù biết việc đó là khó khăn, nhưng nó tự nhủ mình phải cố gắng. An phải trở về với chính bản thân nó, đó là cách giải quyết tốt nhất.

An quyết định trở về khách sạn ngủ một giấc thật ngon, coi mọi chuyện như một giấc mơ, trong cơn mơ ấy, hạnh phúc nhiều mà đau khổ cũng không ít, nhưng khi tỉnh dậy mọi thứ sẽ tan biến cả thôi.

“Két”- An ngã phịch xuống đất. Có lẽ vì vẫn mãi mê với những suy nghĩ nhỏ bé qua đường lúc nào không hay.

Cũng may chiếc honda thắng lại kịp lúc, nếu không chắc giờ này nó đã ở trong bệnh viện rồi.

- Con không sao chứ?- sau cú va chạm một phụ nữ đứng tuổi, dựng xe bên vệ đường lại đỡ nó.
- Dạ không sao, cũng tại con không nhìn đường trước, con xin lỗi- nó rối rít.

An toan đứng dậy thì: “Á!”- có vẻ chân nó đã bị thương sau cú ngã đó, cảm giác đau buốt khiến An không thể đứng lên và một lần nữa nó lại “tiếp” đất.

- Con ở đâu để cô đưa về, chứ chân thế này...- bà ấy ái ngại nhìn nó.
- Dạ, cái khách sạn đối diện đây ạ, nhưng có làm phiền cô quá không, con ngại lắm- nhỏ An nói khách sáo.

Sau khi gọi xe ột quán cà phê bên đường, người phụ nữ ấy dìu An về khách sạn. Nhỏ thở phào nhẹ nhõm, trên đời này đúng là có rất nhiều người tốt, đôi khi không nhất thiết chỉ sống ỉn, hạnh phúc chính là cho đi chứ chẳng phải nắm giữ thật chặt trong tay. An chìm vào giấc ngủ một cách yên bình.

Chẳng bao lâu, nhỏ cảm thấy sống mũi cay cay, khói...rất nhiều khói, An bắt đầu ho sặc sụa, những cơn ho không dứt, ở bên ngoài dậy lên những tiếng hét: “Cháy! Cháy rồi, chạy đi...”

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Nó bước xuống giường: “Á!”- không phải xui thế chứ, chân của nó... giờ sao đây, ngay cả đi cũng không nổi, nó đang ở tầng 3 đấy. Mồ hôi bắt đầu túa ra như mưa, một phần vì sức nóng của căn phòng, một phần vì nó lo sợ. Nó phải làm sao, dù cố gắng cách mấy nó cũng chẳng lết nổi, nhưng cũng sẽ chẳng ai cứu nó cả.

Căn phòng của An giờ đây chỉ toàn là khói và khói, nó kiệt sức thật rồi, không thở được nữa, cảm giác ý thức đang mất dần, cả cơ thể tê liệt, An chẳng còn đủ tỉnh táo để điều khiển bản thân mình, nó gục xuống bên thành giường. Chẳng hiểu sao lúc này An lại nhớ nụ cười tươi của Duy, nhớ những cử chỉ quan tâm,

chăm sóc của cậu ấy, nó nhớ, nhớ lắm. Trong chút ý thức còn sót lại, An đã thấy Duy, thực sự thấy... đó không phải là mơ.

(k ệnh truyện chấm p rồ)

Bỗng chốc lòng nó nhẹ tênh, An chìm vào giấc ngủ, bên tai nó văng vẳng tiếng gọi của Duy, cậu ấy bảo nó cố lên, cảm giác hơi ấm còn đọng lại trong từng nhịp thở.

Rồi trong tiềm thức, Duy lại xuất hiện lần nữa, vẫn gương mặt ấy vẫn nụ cười ấy, nó nhìn thấy rõ mồn một nhưng sao tay với không tới, hình bóng quen thuộc ấy cứ xa dần, xa dần đến khi chỉ còn một chấm sáng nhỏ le lói, nó cảm thấy toàn thân bất lực, nước mắt chảy đầm đìa, mồ hôi toát ra. Giật mình tỉnh dậy...tim An vẫn đập thình thịch, tất cả mọi chuyện là mơ sao?

Nó nhìn quanh căn phòng toàn màu trắng và mùi thuốc nồng nặc sộc vào mũi, không khó để nhận ra đây là bệnh viện, An đã được cứu, nhưng ai đưa nó vào đây? Một người xa lạ nào đã làm điều đó? Hay là Duy, anh ấy tới cứu nó? An lắc đầu nguầy nguậy như xưa đi ý nghĩ vừa rồi: “Không thể... đó là mơ, chỉ là mơ thôi, Duy đâu có xuất hiện ở đây” nhưng cũng chính nó lại phủ nhận: “Rõ ràng mình cảm nhận được sự có mặt của anh ấy, chắc chắn chỉ có thể là anh ấy, hình dáng đó...”

An nhận ra dường như trong những phút nguy hiểm nhất, nó chỉ nghĩ tới Duy, tới Duy mà thôi. Sờ lên trái tim đang loạn từng nhịp đập, bây giờ nó đã biết tình cảm của mình thực sự thuộc về ai?

“Két”- cánh cửa phòng từ từ hé mở, còn An như không tin vào mắt mình nữa. Duy đến trước mặt nó, một con người bằng xương bằng thịt? Vậy những điều nó nhìn thấy đâu là thật, đâu là mơ? Mặc kệ câu trả lời là gì, bây giờ có Duy bên cạnh đã đủ khiến nó hạnh phúc đến tột cùng rồi.

- Em có muốn ra ngoài hít thở không khí không? Anh nghĩ ở đây không thích hợp với em lắm, hơn nữa em cũng chỉ ngất do hít nhiều khí độc quá thôi, sẽ khỏi rất nhanh- nó lại nhìn thấy một Duy ân cần, chu đáo như mọi ngày, vậy tại sao ngày hôm đó... nó ngập ngừng không dám nhìn thẳng vào mặt cậu ấy, rốt cuộc thì đâu mới là Duy?

Như đoán được phản ứng của nó, Duy nhẹ nhàng nói: “Em đừng bận tâm đến chuyện hôm trước, chỉ là anh bệnh quá nên lỡ lời thôi, chẳng lẽ vì thế mà không thèm nhìn mặt anh sao?”

An lắc đầu, tuy không nói gì nhưng trong lòng nó giờ đây hạnh phúc ngập tràn, Duy đâu có ghét nó, anh ấy vẫn chăm sóc nó đầy thôi: “Anh lại cố em nhé, em thích thế!

thế!”- nó nói với Duy xong thì lại chỉ vào cái chân đau của mình.

- Hôm qua công em từ lâu 3 chạy xuống, mệt lắm rồi, giờ còn bắt anh công nữa sao?- Duy giả vờ thở dài nhìn nó.

- Chứ chân em sao ra ngoài được- An nũng nịu.

- Được rồi, thua em luôn, cô bé!- nó lại được thấy nụ cười hiền của Duy, nụ cười mà mấy ngày qua lúc nào An cũng nhớ tới, hạnh phúc lại quay về với nó, nhưng liệu hạnh phúc đó tồn tại được bao lâu? Sao càng ngày lòng nó càng cảm thấy bồn chồn và bất an, chắc chắn đã có chuyện gì xảy ra, nhưng nó không tài nào hình dung ra được.

Duy vẫn như thế, không có gì thay đổi, nhưng sâu trong tiềm thức, An cảm thấy nụ cười có vương chút muộn phiền, không được tươi tắn như trước nữa, lời nói cậu ấy cũng có vẻ gượng gạo hơn và điều quan trọng là dường như cậu ta đang tránh nhìn thẳng vào mắt nó, nhưng nhanh chóng nó đã gạt bỏ suy nghĩ đó trong đầu, có lẽ vì vừa mới tỉnh dậy nên nó nghĩ lung tung thôi.

Duy ra bờ biển, nơi tối qua nó đã ngồi một mình.

- Hôm nay anh không cho em xuống nước nữa, đang bệnh mà- giọng Duy vẫn ánh lên sự dịu dàng, quan tâm làm tim nó như ấm lại.

- Vậy anh đã đến lâu rồi, nhưng sao...- An thắc mắc.

- Anh muốn để em yên tĩnh, nếu không có đám cháy đó, chưa chắc anh đã đứng trước mặt em như thế này- Duy quay qua bắt gặp ánh mắt của nó thì vội nhìn sang nơi khác.

- Sao biết em ở đây và anh đến đây làm gì?
 - Thu gọi cho anh, cô ấy nói em bỏ đi và cho anh địa chỉ khách sạn, anh không yên tâm lắm nên đi theo em thôi định sẽ không cho em biết, nhưng... đúng là khó cãi mệnh trời- Duy cười nhưng có vẻ gì đau khổ, lần này không phải An nhạy cảm nữa, nó quan sát được điều đó.
 - Sao em có vẻ buồn thế, hay tại người ra đây là anh mà không phải Quân?- câu nói của Duy khiến An giật mình.
 - Em...em...- chưa kịp để An nói hết câu Duy lại cười: “Em không cần nói, anh hiểu mà”- vẫn cười nhiều như bình thường, nhưng sao lần này nụ cười của Duy lại khiến An nhói lòng. Nó nửa muốn nói mình đã thích Duy rồi, nhưng lại sợ khi nói ra liệu quan hệ của hai người sẽ đi đến đâu...nó đã mất Duy một lần, cảnh đó có tái diễn lần nữa hay không?
 - Có một chuyện đến giờ em vẫn chưa hiểu, tại sao anh luôn giúp đỡ em, chuyện gì anh cũng lo cho em, trong khi em chẳng làm được gì cho anh cả- An buồn bã nói.
 - Cũng đã đến lúc phải nói sự thật rồi em nhỉ? Để anh kể cho em một câu chuyện, nghe xong em sẽ hiểu- Duy trở nên trầm lại.
 - Có một cậu bé tuy còn nhỏ tuổi nhưng lại phải chịu một cú sốc nặng nề về tinh thần, nó dường như vô cảm với mọi thứ xung quanh, kể cả bản thân nó đang sống nhưng đối với nó điều đó dường như cũng trở nên vô nghĩa. Có một cô bé khác xuất hiện như một phép màu cứu vớt đời nó, để nó tiếp tục sống, và cậu bé đó là anh.
- Duy nhìn sang An nói: “Em chính là cô bé trong câu chuyện đó”
- An như không tin nổi vào tai mình nữa, sao lại có chuyện như vậy được, nó chẳng hề nhớ gì cả.
- Có thể đối với em, phần kí ức 1 tuần nhỏ nhoi đó không đáng kể gì, và đã biến mất khỏi tâm trí em rất lâu rồi, nhưng đối với cậu bé kia là cả một thế giới.
 - Nên anh làm vậy để trả ơn em à- giọng An như chùng lại.
 - Còn vì một lý do khác- Duy vẫn tiếp tục: “Anh coi em như em gái mình nên có nhiệm vụ phải chăm sóc cho em chu đáo”
- Thì ra Duy chỉ vì trả ơn mới quan tâm mình, giúp đỡ mình mà thôi, anh ấy nói gì kia, xem mình là em gái à? Đúng là chỉ có thế, tại mình tự vọng tưởng nhiều điều mà thôi, tim nhỏ thất lại. Từ trước đến giờ Duy luôn tìm cách để nó gần gũi Quân, nếu thật sự thích nó chắc chắn cậu ấy không làm vậy đâu.
- Thôi thì cứ giữ quan hệ anh em có lẽ sẽ tốt hơn cho cả nó và Duy. Chỉ cần mỗi ngày được nhìn thấy Duy, nghe cậu ấy cười, cùng làm việc chung, với nó thế là đủ.
- Mình về đi anh nhé! Em không muốn mọi người lo lắng- nhỏ An mở lời đề nghị.
 - Nếu em muốn thế!- Duy gật đầu đồng ý.
 -
- Nhỏ An đã khỏe hẳn, chỉ có điều Thu và anh Nam cứ càu nhàu bên tai khiến nó khó chịu: “Thấy chưa! Tao mà không kêu Duy ra thì giờ này mày thành heo quay rồi”- Thu trách móc.
- Cám ơn mày nhiều lắm, được chưa? Giờ mày để tao nghỉ ngơi, tao là bệnh nhân mà- An năn nỉ.
 - Thu nói đúng đó, em nên thấp nhanh cám ơn ông bà phù hộ đi- Nam xen vào.
 - Anh thì giờ lúc nào cũng Thu... Thu, đến em gái cũng chẳng màng- câu nói của An khiến hai người họ trở nên lúng túng, thấy vậy nó trùm chán kín khỏi đầu rồi cười rúc rích, Thu cũng về nhà mình luôn.
- Sau khi hai người họ đi, An lại thở dài, có quá nhiều chuyện xảy ra, thật tình nó muốn nói cho Duy nghe tình cảm của mình nhưng liệu rằng cậu ấy có chấp nhận, trước đó nó đã hùng hổ thế nào khi nói thích Quân thì giờ đây nó lại nhút nhát bấy nhiêu, vì nó hiểu Duy vốn không thuộc về nó. Nhưng có một điều chắc chắn, mai nó sẽ lại được nhìn thấy Duy.

An háo hức đi làm sớm hơn thường ngày, làm việc mất lúc nào cũng trông ra phía cửa chờ Duy đến, nhưng 1 tiếng, 2 tiếng cậu ấy vẫn chưa xuất hiện... An cảm thấy lo lắng, đứng ngồi không yên.

Bà chủ hỏi: “Con chờ Duy sao?”- làm cắt dòng suy nghĩ của nó, nó khẽ gật đầu.

- Cậu ấy không tới đâu, sáng nay đã đến đây xin nghỉ làm rồi...

Chỉ nghe thấy thế, ly kem trên tay nó rơi xuống đất vỡ tan tành: “Anh ấy chưa bao giờ nói mình nghe việc này cả”

- Cô nghĩ con mệt rồi, về nghỉ sớm đi- người phụ nữ ấy thở dài.

Quên cả câu cảm ơn, An thay đồ rồi chạy như bay đến nhà Duy, căn nhà trống trơn, bàn ghế vẫn còn, chiếc giường vẫn ở đấy, nhưng tủ quần áo không còn lại gì, nó ngồi phịch xuống giường, lại có chuyện gì nữa đây?

An nghĩ ra, chắc chắn Quân sẽ biết chuyện này, nó phải tìm Quân...

- Các cô không nên kiếm nó nữa, chẳng có kết quả đâu- Quân nói mà mặt vẫn lạnh băng.

- Tại sao? Ít ra anh phải cho chúng tôi một lý do- Thu lên tiếng, còn nhỏ An dường như bất động trước cái tin ấy.

- Vì Duy đã quay về với thân phận thật sự của cậu ta rồi...

Có một chiếc xe đỗ lại trước mặt.

- Lên đi, tới một nơi để biết tất cả- Quân vẫn lạnh lùng hơn lúc nào hết.

Còn nhỏ An, nó không còn đủ can đảm để khóc, chỉ hành động như một con rối, ai bảo gì làm nấy, nó leo lên xe trong sự ái ngại của Thu và Nam, An chỉ cần biết sự thật, sự thật mà thôi.

Mấy giây suy nghĩ, Thu cũng bước theo nhỏ bạn mình, còn Nam bất buộc phải đi với hai cô em gái.

Quân cho xe dừng trước cửa một tiệm salon.

- Chào cậu chủ- một anh bảo vệ cúi đầu chào lễ phép, Quân không nói gì chỉ bước thẳng vào trong với con mắt ngơ ngàng của ba người còn lại.

- Vào đây làm gì? Chẳng phải... tôi tưởng anh dẫn chúng tôi đi tìm Duy chứ?- Thu lên tiếng.

- Đúng, nhưng không thể ăn mặc thế này mà đi được- Quân nhìn Thu, ánh mắt đã dịu hơn.

- Các người có 30 phút, hãy biến họ thành thiên nga cho tôi, nhanh lên, tôi không có nhiều thời gian để đợi- cậu ta nhìn đám nhân viên ra lệnh rồi chỉ vào An và Thu.

Chưa hết bất ngờ, hai cô nàng bị “tấn công” túi bụi, trong cùng một lúc người thì trang điểm, người khác làm tóc, số còn lại đang đổ mồ hôi tìm trang phục phù hợp.

Trong lúc đó, Quân và Nam cũng đang thử bộ vest của mình, hình như Quân rất nóng lòng, thật ra cậu ta đang tính cái gì trong đầu, định đưa chúng nó đi đâu và tại sao phải ăn mặc sang trọng như thế này.

Điều khác biệt là lần này bốn người họ đang ở trên hai chiếc xe khác nhau, Quân với An đi chung, còn lại là Thu và Nam.

Tuy cảm thấy khó hiểu với hành động của Quân lúc này, nhưng không ai hỏi gì thêm, vì biết có hỏi, cậu ta cũng chẳng giải thích.

- Khi đến nơi, hãy khoác lấy tay tôi, còn bây giờ thì dừng hỏi và đừng nói bất cứ điều gì thêm nữa- Quân dặn dò An cẩn thận.

Mọi chuyện cứ rối tung lên khiến An hoa cả mắt, nhưng dường như sau nhiều biến cố liên tục xảy đến, bây giờ nó vẫn bình tĩnh hơn lúc nào hết. Một cái gật đầu để đáp lại lời Quân, giờ phút này đây An nhận ra rằng khi ở bên cạnh Quân tìm nó không còn đập nhanh nữa, cũng không hồi hộp nữa, mà trong lòng nó chỉ có hình bóng của Duy. Nó một lần nữa khẳng định lại cái tình cảm bông bột, non nớt ấy không phải là tình yêu thật sự, nhưng An không nghĩ nhiều được đến thế nữa, nó đưa mắt nhìn ra xa nơi cửa sổ lặng lẽ thở dài.

Nam và Thu cũng trong tình trạng tương tự, không ai nói với ai câu nào, mỗi người theo đuổi những suy nghĩ riêng và điểm chung duy nhất chỉ là những ánh mắt nhìn nhau ái ngại vì lo lắng cho An mà thôi, không cần nói Thu cũng hiểu chính sự xuất hiện của Duy mới là nguyên nhân chính khiến An thay đổi, mặc dù An không hề hé môi với nó nửa lời, nhưng bao nhiêu năm chơi thân với nhau chẳng lẽ Thu không hiểu rõ nó sao.

8. Chương 8

Nhìn hai người yêu thương nháy nhắt buồn bã thì liệu Nam có vui nổi không, Nam cũng không ngờ đến chuyến về nước lần này mang lại cho cậu ta quá nhiều thay đổi như vậy. Đã từng vui vẻ, hạnh phúc bao nhiêu thì lúc này đây, không khí nặng nề, ngột ngạt lại càng khiến Nam căng thẳng bấy nhiêu.

Dừng lại trước một nhà hàng lớn có tiếng bậc nhất của thành phố, Thu chưa bao giờ nghĩ mình có thể đến đây, nơi này vượt quá khả năng của những gia đình hạng trung như nó và nhỏ bạn.

Nhìn thấy An và Quân bước xuống xe và khoác tay nhau đi vào, Thu biết mình cũng phải làm theo họ. Nhận một cái mời hết sức lịch sự từ Nam, Thu mỉm cười, rồi hành động đúng theo những gì mà nó bắt chước được từ những người xung quanh, nó tự tin vì mình chẳng thua kém bất cứ ai ở nơi này. Nhưng thật sự nó đã bị choáng ngợp bởi ở đây chẳng khác gì cung điện với những mái vòm cao vút được cách điệu tinh tế, có những đường nét, hoa văn độc đáo, sắc sảo và hàng trăm chiếc đèn đủ loại chiếu sáng rực cả một không gian.

Bây giờ An đã hiểu tại sao Quân lại bắt chúng nó phải trang phục, quả thật đây là một buổi dạ tiệc vô cùng hoành tráng, nhưng liên quan gì tới chuyện nó muốn biết về Duy, chẳng lẽ...

“Cám ơn mọi người đã dành thời gian quý báu của mình để đến đây, hôm nay ông Ngô Gia Huy, chủ tịch tập đoàn ACT mở buổi dạ tiệc này vì muốn công bố hai việc quan trọng: Đầu tiên là cậu Ngô Thành Duy, con trai độc nhất của ông sẽ chính thức tiếp quản toàn bộ các chi nhánh và thị phần của tập đoàn ở Việt Nam. Thứ hai là lễ đính hôn giữa cậu Duy với cô Trần Nguyễn Thiên Dung, cháu gái của ông vua khách sạn, và chúng ta hãy hy vọng về sự hợp tác tốt đẹp của hai dòng họ trong một tương lai không xa”- tiếng của người dẫn chương trình vang lên.

Từ trong bức màn, có hai người bước ra cúi đầu chào quan khách. An sững sờ, đó đúng là Duy nhưng sao lạ quá, một vẻ nghiêm nghị và cứng chặc khác hẳn ngày thường. dường như ai khoác lên mình bộ cánh cũng trở nên thay đổi cả. Nhỏ An không khóc, nó hiểu rằng từ trước đến giờ Duy cũng chỉ xem nó như em gái mà thôi, vậy anh trai đính hôn, em gái sao lại phải khóc, nó cố rặn ra một nụ cười gượng gạo nhất có thể.

Thu và Nam cũng khá bất ngờ với chuyện đang xảy ra. Quân giục mọi người ra về sớm, cậu ta biết họ không còn kiên nhẫn để xem tiếp nữa, đã đến lúc mọi sự thật phải được phơi bày.

-

Tại một nhà hàng khác, có bốn người ngồi cùng nhau với một bàn thức ăn nhưng chẳng ai nói gì, mọi người đều cầm đũa cho có lệ, mặc dù không ai nuốt nổi.

- Anh biết việc này từ đầu- Nam lên tiếng trước, cậu ta nhìn chằm chằm Quân.

- Duy vốn là một cậu ấm nhưng từ trước đến giờ sự thật này vẫn được giấu kín. Mặc dù vẫn sống trong một căn biệt thự sang trọng nhưng hồ sơ nhập học, thông tin cá nhân và gia đình đều là giả, vì cậu ấy muốn sống như một người bình thường. Chỉ khác là hằng ngày sau khi đi học về Duy phải giải quyết hàng tá công việc của một doanh nhân thật sự, mặc dù chưa hề lộ diện mà thông qua một cộng sự khác nhưng tiếng tăm của Duy trong giới thương nhân vô cùng lớn. Có một điều tôi vẫn không hiểu là hơn một tháng trước đây cậu ta đột nhiên rời khỏi nhà và bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn tự lập, gác lại mọi kế hoạch kinh doanh đang dang dở cho dù nó đáng giá hàng triệu đô la. Đó là ngày mà An xuất hiện...

- Sau khi tôi biết được sự thật bị mọi người gài bẫy từ Thu, tôi quyết định tìm Duy hỏi cho ra lẽ và cậu ấy kể cho tôi nghe tất cả.

- Duy nói đã từng nợ An một việc rất quan trọng nên cậu ta quyết định bỏ dở mọi công việc của mình trong vòng một tháng chỉ để giúp cho An tìm thấy hạnh phúc. Đổi lại là tự do của cậu ấy, Duy bắt buộc phải tham gia vào tất cả công việc làm ăn mà cha cậu ta giao phó cùng việc đính hôn với Thiên Dung. Cô ấy còn trẻ nhưng cũng là một tài năng hiếm thấy, từng học chung trường với chúng tôi những năm cấp 2, Dung nhỏ hơn tôi và Duy một tuổi, cũng là một trong số rất ít những cô gái có được chút địa vị trong lòng của cậu ấy. Còn tình cảm của Dung giành cho Duy thì đã quá rõ ràng chỉ chờ cậu ta chấp nhận mà thôi.

An lại là nguyên nhân của chuyện này, tại sao Duy cứ vì nó mà hy sinh nhiều đến thế, nó vẫn không thể nào trả lời được câu hỏi đó, sao lúc nào Duy cũng để nó cảm thấy ân hận và bất lực thế này. Tất cả cũng vì nó mà cuộc sống Duy thay đổi hoàn toàn. Nó giận bản thân mình lắm, phải chi cậu ấy cứ bỏ mặc nó, có lẽ An còn nhẹ nhõm hơn lúc này. Cái cảm giác dồn người mình quý mến vào chân tường thật là khó chịu. Cả người An run lên bần bật, mắt đã nhòe đi vì lệ... nó cũng không còn sức để nghĩ nhiều hơn nữa. Một mỗi quá, bắt đầu từ bao giờ cuộc sống của nó lại phức tạp và đau khổ đến nhường này cơ chứ, bây giờ nó muốn quên Duy đi cho lòng thanh thản nhưng liệu một con người vì nó mà đánh đổi tất cả, nó có thể quên được không?

Đến bây giờ thật sự nó không hiểu sự quan tâm Duy dành cho nó là thế nào, chỉ là anh em đơn giản như Duy từng nói... có thật chỉ vậy. An phải đối mặt với Duy thế nào đây, đó không phải Duy của ngày trước nữa, nhưng giờ cố gắng giữ lấy tình cảm của mình và thổ lộ cho cậu ấy biết, phải chăng đó có phải cách giải quyết tốt khi giờ bên cạnh Duy còn có một người con gái khác?

Những câu hỏi cứ lặp đi lặp lại như thế cho đến khi chiếc xe đưa nó về tận nhà. Chỉ trong một ngày, một ngày thôi, sao lại có nhiều chuyện xảy ra đến vậy, nó không đủ sức để cứng rắn nữa rồi. Thả mình xuống chiếc giường quen thuộc, hình ảnh Duy lại xuất hiện, cậu ấy cười với nó, nhưng giờ liệu nó có thể đáp lại bằng một nụ cười hồn nhiên như trước nữa không?

- Thưa cậu mới về, ông bà chủ đang chờ trong nhà- bác quản gia đã ngoài 60 nói nhỏ nhẹ, ông làm cho nhà Duy gần 30 năm rồi, mọi chuyện lớn nhỏ trong gia đình này ông đều hiểu rõ. Một cái lắc đầu rồi thở dài, lại sắp có chuyện nữa rồi đây?

- Dự án nhà ở khu chung cư cao cấp Tân Phú thế nào rồi?- ba Duy lên tiếng khi cậu vừa đến cửa.

- Ông yên tâm, tôi đã thảo xong bản kế hoạch, vài hôm nữa sẽ fax qua bên đó ngay, sau đó kí hợp đồng- Duy nói với gương mặt lạnh lùng nhất mà cậu ấy từng có, không chút cảm xúc, trở ra đến vô hồn, Duy luôn luôn như thế khi bước vào căn nhà này.

- Hãy làm cho tốt nhiệm vụ của mình đi- ông ấy nói rồi đứng dậy bước đi.

Theo sau ông còn một người phụ nữ đã đứng tuổi, trông bà ta vô cùng quý phái, đằng sau nét lạnh lùng quyết đoán của một nhà kinh doanh, đôi mắt ấy vẫn ẩn chứa chút gì đó xót xa khi nhìn chồng mình và Duy.

- Bác quản gia đã sai người chuẩn bị xe chưa? Đưa tôi ra sân bay, sáng mai ở Luân Đôn phải kí một hợp đồng quan trọng- giọng ông ấy dịu lại nhiều hơn so với lúc nói chuyện với Duy.

- Dạ rồi, ông đi cẩn thận!- bác quản gia vẫn từ tốn.

Chiếc xe chưa khuất xa, ông ấy đã nghe tiếng loảng xoảng phát ra từ trong phòng Duy, tội nghiệp cậu ấy, lúc nào sau khi gặp mặt ông chủ xong, Duy như không còn là chính mình nữa.

- Một năm ông về căn nhà này được bao nhiêu lần?- Duy cười khẩy rồi đá chiếc ghế đứng cạnh mình.

- Trong đầu ông chỉ có công việc, công việc mà thôi, còn tôi chẳng là cái quái gì với ông cả- viên thủy tinh dùng để dẫn giấy trên bàn làm việc cũng bị cậu ấy quăng đi một cách không thương tiếc, nó vỡ tan thành những mảnh vụn và lòng Duy cũng thế.

- Ông và người đàn bà đó biến cho khuất khỏi mắt tôi, các người chương mắt lắm- rồi tất cả, tất cả những gì nằm trên chiếc bàn kia đã yên vị dưới đất, Duy quơ sạch chúng, trong lòng trào dâng niềm uất hận, mỗi lần nhìn thấy ông ta thì hấn lại nhớ... nhớ rồi lại khóc... cũng không phải lần đầu hấn khóc, nhưng chỉ có

ông quản gia biết được điều này. Có lẽ nếu không vì ông ấy, Duy cũng chẳng muốn về căn nhà lạnh lẽo này đâu.

Một bàn tay từ phía sau đặt lên vai hắn như mọi lần, Duy thì thào những câu mà chỉ hai người hiểu: “Bà ơi... mẹ ơi... con phải làm sao?”- môi hắn đang chảy máu, hắn tự cắn mình, càng đau sẽ càng nhẹ nhõm...

- Ê mày nghe gì chưa? Anh Duy là công tử của tập đoàn ACT đó, sáng nay tao mới đọc báo!- một con nhỏ tíu tít với một đứa khác.

- Tao không biết anh ta giàu đến thế, chắc cả trường này cũng chẳng ai để ý đâu, dù sao thì hắn cũng vui vẻ, hòa đồng, phải chi hồi trước của thì giờ ảm rồi mày nhỉ?- nhỏ đó tỏ vẻ tiếc nuối.

- Mày đừng có mơ, tao nghe nói hắn mới đính hôn tới qua- bạn nó phản đối.

- Ồ, tao cũng biết vụ đó rồi, hai tập đoàn lớn kết giao với nhau mà, báo chí đang làm ầm ĩ lên kia kìa.

- Tao còn nghe nói nội trong tuần này con nhỏ kia sẽ chuyển về trường mình học luôn để gần gũi Duy đó mày, công nhận con đó ghê thiệt!

Nhỏ An nghe tất cả, vậy là bây giờ, nó có muốn gặp Duy trong trường cũng không có cơ hội nữa.

Rồi một chiếc xe chạy thẳng vào trường đã thu hút ánh nhìn của nó và của phần lớn học sinh. Người bước xuống không ai xa lạ, vẫn hình dáng quen thuộc đó, tim nó khẽ rung lên từng nhịp

nhịp, bắt gặp ánh mắt Duy hướng về mình, nó định vẫy tay chào kèm với một nụ cười tươi đúng chất của An, nhưng từ phía bên kia, cánh cửa xe lại mở ra, tay nó giật lại, trở mắt ra nhìn, quả nhiên không ngoài dự đoán của nó... người đó không phải ai khác mà chính là Thiên Dung.

Nhưng điều An càng không thể ngờ là Dung lại chuyển vào lớp nó học, chẳng những thế, cô còn sắp nó và Thu ngồi chung với cô ta nữa.

- Chào bạn, mình tên Dung, rất hân hạnh làm quen, mình là ma mới nên có gì không phải mong các bạn bỏ qua cho- nhỏ mỉm cười rất tươi nhìn An và Thu.

Hai đứa nó hoàn toàn bất ngờ trước thái độ của Dung, một cô tiểu thư danh giá lại cư xử thân thiện như thế sao?

Trong khi An vẫn chưa hết ngỡ ngàng thì Thu cũng đáp lại bằng một nụ cười tươi không kém: “Chỉ sợ bạn chê tụi này không xứng để làm bạn thôi”- rồi nhỏ nhéo nhẹ vào hông An như nhắc nhở.

- Không có đâu, mấy bạn đừng có gán ỉnh cái mác “quý tộc” để rồi phân biệt đối xử, thật ra đâu ai có quyền chọn lựa nơi mình sinh ra, nhưng sống theo cách nào là quyền của mỗi người mà- Dung vẫn cứ tíu tít.

Có lẽ An đọc quá nhiều truyện hoặc xem phim nên cũng bị ảnh hưởng, cứ nghĩ Dung là con gái của một gia tộc lớn sẽ rất kiêu kì, điệu đà hoặc ít ra là không bao giờ chủ động làm quen người khác, nhưng sau lần gặp gỡ hôm nay ý nghĩ ấy hoàn toàn thay đổi.

- Nếu bạn không ngại thì tụi này cũng rất sẵn lòng thôi- nghe An nói vậy Thu như trút được gánh nặng, thật ra thì Dung cũng đâu đến nỗi nào.

Trong giờ học, thỉnh thoảng An liếc nhìn Dung, cô ấy đang rất chăm chú nghe giảng bài, và hăng say phát biểu hẳn là rất thông minh. Bây giờ nó mới nhận ra Duy không chọn sai đối tượng chút nào, trông Dung xinh như một thiên thần nhỏ, giọng nói ngọt ngào, êm dịu như suối chảy, cộng thêm tính tình vui vẻ và thân thiện nữa chứ, An là con gái mà còn bị thu hút ngay bởi ánh nhìn đầu tiên, chứ đừng nói đến con trai, ai mà không mến cho được. Hơn nữa, qua lời kể của Quân, cô ấy thích Duy như vậy, điều đó quá tốt rồi còn gì, người như thế mới xứng đáng ở bên cạnh quan tâm cậu ấy, còn nó, đành chấp nhận thân phận một đứa em gái không hơn không kém, bây giờ nó rút lui sớm vẫn còn kịp.

-Tan học

- Mình đi ăn kem nào, xem như chúc mừng cho buổi gặp mặt đầu tiên- Dung lấy hai cánh tay mình khoác vào vai An và Thu, cô ấy tự nhiên thế nhưng hai người bên cạnh lại rất ngại: “Các bạn sao vậy? Chẳng lẽ

không muốn làm bạn với mình à? Mình mới vào lớp, còn nhiều bờ ngõ, nên cần các bạn giúp đỡ, nếu không thích mình hai bạn có thể nói thẳng ra, mình không buồn đâu”- Dung xịu mặt xuống.

- Làm gì có, chỉ tại tụi này hơi ngại thôi, ngày đầu quen nhau đã bắt bạn đãi như thế- Thu cố nói tránh cho An, nó biết nhỏ cũng rất bối rối khi Dung xử sự như vậy.

- Đừng khách sáo với mình nữa, đi thôi!

Thu nhìn An ái ngại, nhưng nhỏ đáp lại bằng một nụ cười rất tươi tỏ ý nói mình không sao đâu.

Có lẽ An cũng dần gỡ được cái “nút thắt” trong lòng để cởi mở hơn với Dung, Thu cũng vì thế mà thở phào nhẹ nhõm, cả ba đứa nói chuyện với nhau rất vui vẻ, An tuy cảm thấy buồn vì mất đi tình yêu, nhưng mặt khác lại có thêm một tình bạn mới nảy sinh, dù sao chẳng nữa, ông trời cũng không đối xử tệ với nó lắm. Nhưng mọi việc liệu có suôn sẻ thế mãi không? An cảm thấy trần trở nhiều lắm, số phận không bao giờ ngừng trêu đùa con người cả.

Thu đến lớp tìm Quân để xin cậu ta giúp một việc mặc dù nó không biết điều đó là đúng hay sai.

- Anh có thể tìm cớ nào để An và Duy gặp nhau được không? Đôi khi có những chuyện cần phải giải quyết sớm, nếu không chỉ gây đau khổ cho nhiều người mà thôi- Thu buồn bã nói.

- Điều này có vẻ khó khi bây giờ cậu ta lại bận rộn với công việc, thêm Dung cứ luôn kè kè bên cạnh, muốn dứt hai người đó ra cũng khó- Quân cũng thở dài.

- Chúng ta lại đi chơi có được không? Như lần trước...- nhắc đến chuyện đó Thu lại nhớ cảnh nó và Quân ở trong rừng, bất giác nó khẽ đỏ mặt.

Quân cũng vậy nhưng có lẽ vì quen với việc giấu cảm xúc trong lòng, nên gương mặt cậu ta vẫn lạnh tanh như bình thường.

- Lần trước đi chơi là sự sắp đặt của Duy cho tôi và An... nhưng giờ lại là tôi sắp xếp cho Duy và An gặp nhau, chuyện đời thật nhiều điều lạ- Quân cười, Thu nhìn nhưng không hiểu có ý gì, có lẽ theo cảm nhận của nó có chút gì mỉa mai, chua xót, và cũng không hẳn thế... một ít hạnh phúc. Không hiểu sao nó lại quan tâm đến thế nhỉ? Liệu nó thích Quân chăng? Chỉ nghĩ tới đó là tìm nó lại đập rộn ràng.

Liệu có thể hay không khi giờ An không còn thích Quân nữa? Người tiếp theo là nó à...nhưng có phải tình cảm đó là thật, hay chỉ giống như nhỏ An, một chút rung động chưa hẳn đã là tình yêu mà, Thu cứ tự trấn tĩnh mình như thế, nó không dám nhìn thẳng vào mặt Quân nữa vì nó sợ mình sẽ không đủ bình tĩnh.

- Vậy cứ hẹn An đi, tôi có một căn biệt thự ở Vũng tàu, cuối tuần này chúng ta sẽ ra đó.

- Anh Nam đi có được không?- Thu hỏi lại.

Hơi bất ngờ trước lời nói của Thu nhưng Quân vẫn giữ thái độ như thế: “Tùy cô thôi! Còn thằng Duy cứ để tôi lo, nhất định sẽ bắt nó phải đi cho bằng được”

- Cám ơn anh nhiều lắm, coi như tôi nợ anh ân huệ lần này- Thu nói nhỏ nhẹ.

- Không cần, tôi chỉ giúp bạn thôi, không phải vì cô đâu- Quân nói xong thì bước đi lạnh lùng.

Hắn cố tỏ ra thế thôi, chứ mỗi lần đối diện với Thu tim hắn lại rung lên từng nhịp, nhưng không thể gỡ bỏ ngay cái vẻ ngoài vô tâm ấy đi được, cái bộ mặt mà hắn đã bỏ bao nhiêu công sức để tạo dựng bấy nhiêu năm nay, một sát thủ trên thương trường. còn trong chuyện tình cảm, có vẻ như hắn vẫn là một kẻ ngốc. Cho dù nhiều lần hắn muốn mình nói dịu dàng hơn, nhưng cái “tôi” quá lớn đã không cho phép điều đó, và hắn đã đau...nỗi đau chưa từng có khi nghĩ Thu lừa gạt mình và giờ lại thêm một lần nữa khi cô ấy vừa nhắc đến Nam. Tuy hiểu lòng mình đã thích nhỏ lâu rồi, nhưng mở miệng sao khó quá. Lần nào với Thu hắn cũng chỉ nói được dăm ba câu lại nổi giận, nhưng thực sự Quân đâu có muốn. Mà chắc hẳn là Thu chẳng bao giờ thích hắn, một con người cộc cằn, không bao giờ nói được một điều tử tế trong đầu hắn luôn nghĩ như thế.

- Tao không đi đâu, mày biết còn núi việc đang chờ tao mà, tranh thủ mấy ngày nghỉ giải quyết cho xong- Duy cầu nhàu vì Quân cứ ép cậu ta.

- Công việc thì lúc nào chẳng có, nhưng đôi khi cũng nên thư giãn một chút, mà cứ để đó, về tao giúp cho Quân cương quyết.

- Mà đã nói vậy rồi không lẽ tao bỏ mặc bạn bè không lo- Duy lại cười rồi vỗ vai Quân một cái thật mạnh: “Cái thằng này, tao mà không đi chắc mày hành tao suốt đấy hả? Đôi khi tao cũng thấy mày thay đổi thật rồi”

- Làm gì có, mày nghĩ nhiều quá đấy- tuy trong lòng lúng túng với câu nói của Duy nhưng Quân vẫn tỏ vẻ rất bình thường.

- Hai anh đi đâu thế? Cho em theo với!- Dung từ đâu xuất hiện, cô ấy nghe loáng thoáng được hai người tính toán gì đó.

Quân vừa định từ chối nhưng vẫn thua cái miệng nhanh nhạy của Duy: “Ừ! Tụi anh tính ra nhà thằng Quân nghỉ ngơi ít bữa, em thích thì đi chung”

Nhỏ Dung hơn hỏ là cái chắc, Duy cũng không nghĩ gì thêm, chỉ có Quân là thở dài, biết thế hẳn đã nói sớm với Duy là có An và Thu đi cùng cho rồi, định tạo sự bất ngờ cho cậu ta, nhưng lúc này đây, mọi chuyện có vẻ không được ổn cho lắm... vì cả Dung cũng tham gia vào rồi. Hy vọng rằng mọi chuyện không đến nỗi nào.

- Còn đợi ai sao mà giờ này chưa đi vậy anh?- Dung hỏi Duy, còn cậu ta chỉ biết lắc đầu nhìn sang Quân.

- Một vài người bạn nữa, hai người vui lòng đợi thêm một lát, họ sắp tới rồi- Quân ậm ừ.

Không khó để Duy đoán được đó là ai, vì ngoại trừ An và Thu ra thì cậu ta làm gì có quan hệ với ai nữa, nhưng Dung thì hoàn toàn không biết điều đó cho đến khi.

- A! Là các cậu sao? Mấy người quen nhau trước hả?- Dung chạy đến cầm tay An và Thu khiến ba người con trai nhìn nhau rồi khó hiểu.

Chuyện gì xảy ra thế này, không ai lường trước được sự việc đang diễn ra trước mắt, có 5 người cảm thấy ngột ngạt, chỉ mình Dung là vô tư và vui vẻ nhất.

- Đây là...- Dung nói rồi chỉ vào Nam.

- Anh họ của mình- An nhanh nhẩu nói, miệng cười tươi, bây giờ thì nó có thể cười nói tự nhiên trước mặt Duy và cả Dung nữa. Nó nghĩ như thế sẽ không làm mọi người mất vui, mặc dù sự xuất hiện của cô ấy khiến nó bất ngờ.

Còn Thu lại nhìn Quân với ánh mắt nửa trách móc, nửa khó hiểu. Ngay lúc này đây, cậu ta không thể nào giải thích nhiều hơn. Còn trong lúc này Duy nghĩ gì không ai biết, hẳn chỉ im lặng... im lặng, cuối cùng là một nụ cười, không thật...không giả...và không cảm xúc.

Chiếc xe lăn bánh đưa mọi người rời khỏi khung cảnh tấp nập nơi phố thị xa hoa, băng qua những bãi cát dài trắng xóa bên cạnh màu xanh biếc dịu dàng, đầm thắm của biển khơi

9. Chương 9

Kể từ sau cái ngày mà Duy trở về, mọi thứ dường như thay đổi hoàn toàn, cậu ta không còn là người bày trò chọc vui mọi người nữa, không khí trở nên ngột ngạt đến đáng sợ. Nhưng đã có người làm thay nhiệm vụ ấy rồi. Cả đoạn đường đi, người vui vẻ nhất là Dung, kể đủ loại truyện cười mà cô ấy từng đọc trên mạng, hay đôi khi chỉ là một câu nói vu vơ, ngây đến mức khiến mọi người bật cười. Cũng từ đó, trên chiếc xe 6 người ấy bớt căng thẳng hơn. An và Thu cũng bắt đầu nói nhiều hơn, cởi mở hơn. Không những thế, với tài hài hước lém lỉnh của mình, Dung còn lôi kéo cả Quân, Nam và Duy vào những câu chuyện tưởng chừng không đầu không đuôi ấy. Khoảng cách giữa mọi người như được kéo gần lại. Đường đi cũng bớt xa hơn. Nam cũng từ từ thay đổi cách nhìn về cô bé này. Và cũng hiểu tại sao, haidứa em của mình lại có thể tự nhiên như thế khi đối diện với cô ấy, trong lòng Nam cũng nhẹ nhõm hơn phần nào.

Xe dừng lại nơi căn biệt thự sang trọng bên cạnh bờ biển, từng làn gió mang vị mặn mặn của muối tràn vào sống mũi, cảm giác cay cay nhưng lại rất thú vị.

Căn nhà dư để mỗi người một phòng, nhưng Dung lại cứ nằng nặc đòi được ở chung phòng với Thu và An với lý do hết sức đơn giản vì sợ ma, khiến cả bọn bật cười khanh khách vì thế ba đứa nó được chọn căn phòng lớn nhất của biệt thự.

Còn Duy, Quân và Nam mỗi người một phòng.

An nhìn từ cửa sổ căn phòng hướng ra biển, mở toang cánh cửa, đưa mắt về phía trời xa, biển luôn luôn vô tận, đó là điều con người không bao giờ nắm bắt được lắm lúc nó dịu dàng êm ả, gợn sóng li ti mang lại cảm giác an toàn và thanh bình cho lòng người. Đôi khi lại dữ dội, mạnh mẽ, mang bão táp phong ba cuốn lấy hàng chục chiếc tàu đang vi vu trên mặt nước kia. Không gì có thể lường trước được.

- Ngồi trên xe máy tiếng đồng hồ mà đau cả lưng- Dung thả mình xuống giường để tận hưởng cảm giác thoải mái: “Có các cậu đi cùng mình vui lắm! À, mà mọi người đã quen với Quân và Duy rồi sao? Thế mà mình định có dịp nào sẽ giới thiệu mọi người với nhau đấy?”

- Chỉ là bạn bình thường thôi- Thu và An cùng cười.

- Thật vui khi làm bạn với các cậu đấy- Dung lại cười rất tươi, nhỏ đứng dậy kéo cả An với Thu cùng nằm xuống giường giống nhỏ, một cái giường lớn đến nỗi cả ba đứa có thể chụm đầu vào nhau: “Mới gặp mà như có cảm giác đã thân rất lâu rồi, mình nói thật đấy”

Một bữa tiệc ngoài trời diễn ra trong không khí ấm áp, vui vẻ khi tất cả mọi người giờ đây đều có thể đối xử với nhau bằng tình cảm chân thật.

- Anh Nam gấp cho em miếng thịt ở đằng kia đi- nhỏ Thu cười tươi, bây giờ nó đã trở nên nhí nhảnh hơn rồi, An nhận xét như vậy, chứ trước kia trông nó giống bà cụ non vô cùng.

Khỏi nói cũng biết, Nam hơn hở đến mức nào, quan hệ giữa hai người này có vẻ tiến triển khá tốt, dường như lúc nào cũng kè kè cạnh nhau. Cũng có thể vì Nam mà Thu nói nhiều hơn, cười nhiều hơn. Cậu ấy lúc nào cũng quan tâm Thu. Nhỏ An nhìn hai người như vậy thì không nén được nụ cười, ông anh của nó rất cuộc cũng biết yêu rồi, còn nhỏ Thu thì sao? Liệu nhỏ có hiểu được tình cảm của Nam không, người trong cuộc lúc nào cũng mờ mắt mà. Và nó cũng ngậm ngùi khi nghĩ về bản thân, phải chi nó nhận ra nhịp đập trái tim mình sớm hơn thì có lẽ bây giờ đã không bế tắc như thế này, một ánh nhìn buồn bã hướng về phía Duy mà chỉ mình nó biết.

“Em có biết tôi đang đau... đau lắm không?”- Quân tự trách mình: “Không ngờ cũng có lúc Hoàng Quân này là kẻ đứng sau cuộc tình, nụ cười của em như từng mũi dao cứa vào trái tim đang rỉ máu của tôi lúc này, có lẽ tôi chưa và cũng sẽ không bao giờ được em dành bất cứ tình cảm nào, tôi cũng không đủ cam đảm để nói điều đó với em”- một cái chặc lưỡi như cắt đi dòng suy nghĩ của mình, cậu ấy trở lại với câu chuyện còn đang dang dở.

- Chẳng lẽ chỉ ở đây thôi sao? Tìm chỗ nào đi chơi chứ- Dung lại đưa ra ý kiến kịp thời trong khi cả bọn cũng đang cảm thấy buồn chán.

- Sở thú đi- An lại trở về cái vẻ hồn nhiên bình thường, nó nghĩ chỉ có thế mới khiến mọi người cùng vui vẻ, hơn nữa Dung thích hợp với Duy hơn nó, cái suy nghĩ đó luôn tồn tại trong đầu An, và nó cũng không biết mình đã nghĩ đến vấn đề đó bao nhiêu lần mỗi ngày, chỉ biết rằng rất nhiều, rất nhiều mà thôi, càng ngày nó lại càng tin tưởng như vậy, mặc dù hàng trăm lần nó đã tự nhủ mình nên rút lui, nhưng... mỗi lần nhìn thấy Duy nó lại không thể nào kìm được ánh mắt thôi hướng về cậu ấy.

- Hay mình đi tắm biển- Thu lên tiếng.

- Em thấy đến công viên trò chơi hay hơn- Dung chờ ý kiến của mọi người nhưng đôi mắt lại nhìn Duy âu yếm.

- Dù sao cũng lâu rồi không đi công viên, em đồng ý- An cố cười như để che giấu sự tổn thương trong lòng mình.

Thế rồi cả nhóm quyết định “di tản” đến một khu vui chơi gần đó. Có vẻ như những trò con nít như cưỡi ngựa hay xe điện đung đưa khiến các nàng cảm thấy rất thích thú, tiếng cười không ngớt vang lên.

- Mọi người ăn kem đi- Thu và Nam tay cầm linh kính những que kem tươi mát lạnh đủ sắc hương vị và đưa cho từng người.

- Yeah! Bởi vậy tao yêu mày nhất Thu à!- An reo lên thích thú, Dung cũng không kém hứng khởi.

Riêng mấy anh chàng có vẻ không được hảo những món này lắm hay ít ra vì một lý do khác.

- Ăn ở đây có kì quá không?- Quân ngượng ngùng nói với Thu khi cô ấy chìa que kem trước mặt.

- Anh xem, tất cả mọi người có ai ngại đâu chuyện bình thường ở huyện ấy mà- Thu nở nụ cười tươi, có vẻ như lúc này nhỏ cảm thấy Quân đáng yêu hơn, không còn giữ cái vỏ bọc thường ngày: “Người lạnh lùng mà cũng có lúc biết xấu hổ sao?”- nghe câu nói nửa thật, nửa đùa ấy, không hiểu sao lòng Quân trở nên ấm áp lạ, cậu ấy khẽ nở một nụ cười tự nhiên nhất và cái gật đầu để đáp lại

Bất giác Thu lại cảm nhận được tim mình đang đập nhanh. Chẳng lẽ lại là vì Quân sao? Thật ra cậu ấy cũng không phải vô tình như nó đã từng tưởng tượng, chỉ có điều cách quan tâm của cậu ấy đặc biệt hơn những người khác, chỉ thích làm mà không nói, cũng đáng yêu lắm chứ? Mặt nó bắt đầu nóng ran, nhanh chóng quay đi chỗ khác để giấu đi sự ngại ngùng. Càng ngày Thu càng khó lý giải tình cảm mình dành cho Quân, tình yêu hay chỉ đơn thuần là sự rung động nhất thời mà thôi? Câu hỏi đó cứ quẩn lầy nó cho đến khi...

- Hay mình chơi đu quay đi, ở trên đó mà ngắm cảnh biển thì thật là thích- Dung lại tròn xoe mắt chỉ tay về phía trước tập trung sự chú ý của cả nhóm.

Chỉ có Duy là quay đi chỗ khác mà thôi, không hiểu sao An lại để ý thấy hành động của cậu ấy rất lạ, gương mặt bắt đầu tái nhợt đi, xanh xao khó tả, không những thế nó còn cảm thấy hơi thở Duy gấp gáp hẳn lên, có vẻ gì đó lo lắng, sợ sệt và run rẩy nữa. An chưa từng thấy thế bao giờ. Hai tay cậu ấy nắm chặt vào nhau và như đang cố gồng mình để chống chịu một thứ gì đó, một thứ vô hình...

- Tôi khát nước... đi trước đây-giọng Duy khô khốc, đều đều nhưng nếu nghe kĩ sẽ phát hiện có chút gì đó khác thường, rõ ràng cậu ấy không bình tĩnh, những từ hết sức ngắn gọn nhưng lại có gì xót xa.

Chẳng ai để ý đến điều đó ngoài An, nó lại cảm thấy lòng mình bất an thật sự: “Chuyện gì thế này, vừa rồi vẫn còn rất vui vẻ, nhưng sao... anh ấy... mình không biết phải nói thế nào, mình cảm nhận được Duy chắc chắn phải có cái gì đó không ổn”

Rồi Duy gọi cho Quân nói cậu ấy phải về trước, An càng khẳng định rằng mình không hề nhầm, nhưng đó là việc gì mà khiến Duy trở nên như thế.

Cũng vì thế mà An trằn trọc cả đêm, mặc dù đã lên giường từ sớm nhưng thái độ kì lạ của Duy cứ bám riết lấy suy nghĩ của nó, nhìn hai đứa bạn ngủ say từ lúc nào, nó nhẹ nhàng bỏ chiếc chăn xuống và ra khỏi phòng. Có lẽ nó cần đi dạo để đầu óc thoải mái hơn. An nghĩ những luồng gió biển sẽ giúp nó nhẹ nhõm phần nào.

Bước đi chậm trên bãi cát dài, chỉ có ánh đèn nhỏ từ biệt thự rọi tới, cả không gian tối mịt, mặc dù cũng sợ lắm nhưng vẫn thoải mái hơn ở trong phòng. Nhưng nó dường như không tin vào mắt mình, giờ này cũng có người ở đây sao, nó tiến lại gần hơn để xem kĩ... Đúng là Duy, cậu ấy đang ngồi úp mặt vào gối, nhưng cái đánh đập đó thì An không thể làm được.

Bị một bàn tay bất ngờ đặt lên khiến Duy giật mình.

- Giờ này em ra đây làm gì? Lạnh lắm- Duy vẫn nhỏ nhẹ.

- Còn anh? Chỉ biết nói em thôi?- An lại cười tươi: “Hôm nay anh có chuyện gì đúng không? Em thấy thái độ anh rất lạ...”- nó bỏ lửng câu nói khi cậu ấy nhìn sang, mặc dù tối nhưng nó vẫn cảm nhận trong ánh mắt đó có chứa đầy đau khổ và còn vương một chút hận thù.

- Không có gì- Duy quay ngoắt đi, giọng trở nên lạnh lùng hẳn.

- Anh nói dối em, rõ ràng là có, từ khi anh nhìn thấy chiếc đu quay đó, em biết chắc chắn...- An cương quyết.

- Nín đi, đừng nhắc hai chữ “đủ quay” trước mặt tôi, đã bảo cô đừng nói nữa mà, sao lảm chuyện thế?- Duy đã thực sự giận dữ, chưa bao giờ An nghĩ Duy lại

nổi nóng như thế, thật là đáng sợ, gương mặt cậu ấy biến dạng hoàn toàn, ánh mắt hẳn rõ sự căm thù.

Tay Duy nắm chặt lấy cát, càng lúc càng siết mạnh hơn. Từng hạt cát rơi ra kẽ tay trở về với sóng biển, chỉ có hai con người ngồi đó..

Giờ đây An biết mình không thể làm gì ngoài việc ngồi cạnh cậu ấy và im lặng, Duy đã mất bình tĩnh, lời nói của An lúc này chỉ làm mọi việc trở nên tồi tệ hơn thôi, có lẽ cứ ngồi thế này sẽ tốt hơn. An cũng dần cảm thấy Duy đã dịu lại.

- Mẹ anh mất sớm vì sinh khó- Duy bắt đầu lời nói của mình trong tâm trạng hoang mang, ngay cả giọng nói cũng cảm nhận được sự run rẩy: “Vì thế ba anh đã làm thay cả công việc của một người phụ nữ. Ngày trước, gia đình anh chỉ ở mức khá giả thôi, ngày nào ông ấy cũng về nhà sớm dắt anh đi chơi, lo cho anh từng miếng ăn, giấc ngủ và còn có sự chăm sóc chu đáo của cả bà nội nữa, đó là thời gian anh cảm thấy hạnh phúc nhất. Nhưng chẳng được bao lâu, năm anh lên 7 tuổi, có một lần nghe ba và bà nội cãi nhau trong phòng, rất dữ dội, anh không biết chuyện gì vì bác quản gia đã dắt anh đi khỏi. Và cũng từ ngày ấy mọi việc đã bắt đầu thay đổi...

- Ông ta trở nên ít nói, không còn quan tâm anh như trước nữa, bắt đầu lao vào công việc. Hôm nào cũng đi sớm, về khuya. Có lúc anh đã hỏi tại sao? Nhưng lại bị gạt phăng đi. Ít lâu sau gia đình anh trở nên giàu có... nhưng thực chất bên trong thì rỗng tuếch- Duy cười một cách đau khổ, cái giọng mỉa mai, chua xót ấy An không bao giờ quên được.

- Bắt đầu những chuyến công tác nước ngoài, số lần về nhà của ông ta thưa dần. Mặc dù rất đau khổ, nhưng anh còn bà nội, trong căn nhà đó chỉ còn bà lo lắng và yêu thương anh mà thôi. Anh thực sự rất yêu bà và mong một ngày nào đó, người cha kính yêu sẽ quay về, nhưng ngày đó đã không tới...

- Năm 10 tuổi, anh bị bắt cóc, chúng đã thả anh lên một chiếc đu quay rồi khởi động máy đưa anh lên trên cao. Và bắt người đưa tiền chuộc không ai khác mà chính là bà....- đến đây thì Duy đã nắc lên thật sự, cậu ấy đang khóc, những giọt nước mắt cay đắng, hận thù.

- Từ trên cao nhìn xuống, anh đã quan sát được tất cả. Ngay trong đêm đó, một đêm kinh hoàng mà cả đời anh cũng không thể quên, chúng đã không tha cho bà anh, bọn chúng giết bà rồi...bà chết rồi...chết thật rồi... cả lũ bọn chúng đều tàn ác như nhau, tại sao đã lấy tiền rồi mà còn...- cơn thịnh nộ trào dâng thật sự, Duy trở nên yếu đuối hơn bao giờ hết, cả người cậu ấy run lên vì tức giận.

- Một thằng bé 10 tuổi nhìn người thân ra đi trước mặt mình, nhưng anh bất lực, sáng hôm sau khi bảo vệ tới, người ta đã đưa anh xuống. Bà vẫn nằm đó, môi tím tái, máu đã bắt đầu khô lại, nhiều máu...nhiều máu lắm...anh mãi không quên được cái ngày định mệnh hãi hùng đó. Anh ôm xác bà khóc...cứ khóc... đến khi quần gia tới.

- Còn ông ta, ngay cả cái ngày chôn cất bà nội, ông ta cũng không về, con người đó đã trở nên máu lạnh rồi, ngay cả mẹ ruột của ông ta mà cũng đối xử như thế và anh đã thề cả đời sẽ không bao giờ tha thứ cho ông ta...- Duy gần từng tiếng một.

- Anh chôn bà cạnh mộ mẹ anh, hai người ở cùng nhau chắc sẽ đỡ buồn hơn, anh cứ nghĩ thế, chắc được ở bên nhau họ rất hạnh phúc. Còn anh, anh không muốn sống trong căn nhà đó nữa, anh không muốn gặp ông ta...cứ thế sau khi an táng bà xong anh bỏ đi, anh hận mình, chỉ vì anh mà mẹ rồi cả bà đều lần lượt mất đi, anh cứ chạy...chạy cho đến kiệt sức, để tạm thời quên hết mọi việc vừa xảy ra, một điều khủng khiếp.

- Và anh tỉnh dậy, người đầu tiên anh nhìn thấy là em... một cô bé xa lạ. Nhưng lúc đó anh không còn tin ai nữa, anh muốn tự sống trong thế giới của mình, vì thế anh đã chọn cách im lặng, dù thế nào cũng không hé môi lời nào, anh cũng chẳng đủ can đảm để mở miệng nói... Chính em là người mang lại cho anh sự sống mới, anh nghĩ mình phải dùng cảm đối mặt... không thể trốn tránh mãi. Nên anh quyết định quay trở về căn nhà đó, anh đã nợ em vì thế, bằng mọi giá, anh phải trả.

Duy gục đầu, úp mặt xuống gối và khóc thật sự, những tiếng nắc khê khiến An nhói lòng, nó không ngờ

một con người luôn vui vẻ hoạt bát như Duy lại có một quá khứ thương tâm như thế, chỉ mới nghe thôi nó cũng đã rung mình, một cú sốc quá lớn về tinh thần, có lẽ nếu nó trong hoàn cảnh cậu ấy nó sẽ không vượt lên nổi. Nhìn Duy đau khổ, trái tim nó như thắt lại hơn bao giờ hết, nó muốn được cùng khóc với Duy, bàn tay của nó khẽ đặt lên vai cậu ấy.

Duy bất ngờ ôm chầm lấy nó, nước mắt cậu ấy rớt lên vai An. Một chút sững sờ, một chút ngạc nhiên.

- Cho anh ôm em một lát, 5 phút thôi... chỉ 5 phút cũng được.

(kênh truyện chầm p rồ)

An cũng không hiểu cảm giác lúc này nữa, tim nó rung lên từng nhịp, khoảng cách gần quá, gần đến nỗi cả nhịp thở của Duy nó cũng cảm nhận rõ mồn một, mặt Duy đang kề sát bên cạnh gương mặt nóng bừng của nó. tại sao cậu ấy lại hành động như vậy, có lẽ vì quá buồn nên mới... Mình không được nghĩ nhiều.

Rồi 10 phút trôi qua...15 phút... hai người họ vẫn thế, thời gian như dừng lại nơi ấy, chỉ có tiếng sóng biển rì rào, tiếng gió lùa khe khẽ và đôi tim hòa chung nhịp đập.

- Khuya rồi, em cũng nên vào đi, cho anh ngồi đây thêm chút nữa, một mình yên tĩnh, anh cần suy nghĩ- Duy buông nó ra nhẹ nhàng nói.

An cảm thấy hụt hẫng khi vòng tay Duy rời khỏi người mình. Mặc dù vậy, nó vẫn nở một nụ cười trước khi bước đi.

Nói ra được những uất ức trong lòng thật là nhẹ nhõm, Duy thở phào, đã lâu rồi cậu ấy không có can đảm đối diện với quá khứ, hôm nay đây, nụ cười An như nắng mai xoa dịu phần nào những vết thương quá lớn hằn sâu trong trái tim tội nghiệp ấy. Duy nhận ra tình cảm của mình đã thay đổi từ lúc nào. Có lẽ ban đầu thực sự Duy chỉ muốn trả ơn An mà thôi nên chấp nhận những điều kiện đó, nhưng càng ngày, ánh mắt ấy...gương mặt ấy...khiến cậu ta không tài nào dứt ra được. Mặc dù đã lường trước việc này và cố gắng tạo khoảng cách với An hơn, nhưng bây giờ... chính xác là mọi việc đã nằm ngoài tầm kiểm soát của Duy, kể cả tình cảm của cậu ấy nữa.

An thả mình xuống giường, lấy chăn đắp lên người, nó vẫn còn ám ảnh bởi những lời Duy kể, chua xót, ngậm ngùi, người nó như rã ra, đầu óc quay cuồng.

Cũng ngay trên chiếc giường đó, một giọt nước mắt khác đang lặng lẽ rơi, nhanh đến nỗi xung quanh không hề cảm nhận được sự tồn tại của nó. Và có một trái tim khác cũng đang đau nhói.

- Chào các em học sinh thân yêu của tôi!- cái giọng của ông thầy chủ nhiệm vang lên làm cả đám học sinh phía dưới muốn “té ghế”, làm gì mà hôm nay ngọt ngào thế nhỉ?

- Các em có biết 3 ngày nữa sẽ có sự kiện gì diễn ra không?- không những cười tươi đến mức lộ ra cái bộ răng rất chi là “chuẩn” mà ông ấy còn lấy tay chỉ chỗ hết đĩa này đến đĩa khác, nhưng tất cả đều lắc đầu.

- Các em đúng là rất vô tâm đấy, một việc quan trọng thế mà không ai biết cả à, nhưng không trách được, các em mới vào lớp 10 thôi- giọng gì mà “nhão nhẹt” nghe lạnh cả xương sườn, xương sống.

- Sẽ có một buổi kỉ niệm 10 năm thành lập trường được tổ chức trong ba ngày tới, có cả dạ tiệc để mọi người ăn uống và khiêu vũ nữa- nhưng lần này, sau màn “độc tấu” ngoạn mục của thầy là tiếng “YEAH!” dậy như sấm khiến căn phòng học nhỏ muốn nổ tung.

- Nào, nào, bình tĩnh hỡi những học sinh tôi yêu nhất!- ông ấy lại giở cái giọng đó ra, làm cho nhõ An, Thu và Dung nổi da gà và chắc những người khác cũng thế.

- Các em đừng hy vọng sẽ được chơi “miễn phí” nha, tất cả đều phải có cái giá của nó mà- nụ cười này sao gian thế nhỉ?

- Vậy chúng em phải làm gì thưa thầy?- một bạn đứng lên hỏi.

- Đừng hỏi tôi, điều đó tùy thuộc vào sự sáng tạo của các em mà thôi, buổi lễ trở nên tuyệt vời hay không là nhờ những đầu óc thông minh kiệt xuất của tất cả học sinh đấy. Nhưng một điểm có lợi là những học sinh lớp 10 cũng có thể tham gia vào nhóm của các anh chị khối trên, đây cũng là cách nhà trường tập cho các em làm quen với không khí sinh hoạt tập thể, thầy nghĩ điều này cũng rất tốt đấy chứ. Dù sao thì lớp 11,

12 cũng có ít nhất một hoặc hai năm kinh nghiệm rồi, hãy tham khảo ý kiến của họ và hãy là những người có sáng kiến độc đáo nhất, thầy mong chờ sự thể hiện của các em đó.

Thầy vừa bước ra thì cả lớp rộn lên những tiếng bàn tán sôi nổi, ai cũng tìm ình những ý tưởng đặc sắc nhất. Tiếng chuông lại reo...đã kết thúc một ngày nữa rồi.

Dung hôm nay có vẻ không được vui vẻ như bình thường, nhưng khi Thu hỏi đến thì cô ấy nói chỉ vì chút việc gia đình nên bận lòng thế thôi, ngày mai sẽ chẳng có chuyện gì nữa đâu, mặc dù cảm thấy có gì đó khác lạ ở cô bạn này, nhưng nghe thế Thu cũng không hỏi gì thêm.

- Mấy em có ý tưởng gì độc đáo không? Tụi mình hợp thành một nhóm cũng được đó- Nam lên tiếng trước khi cả bọn cùng ngồi trong một quán nước gần trường.

Đột nhiên ánh mắt của An và Duy chạm phải nhau, một giây sững sờ rồi cả hai đều gục đầu xuống cầm cúi uống nước, dường như cái ôm hôn nọ vẫn còn vương lại cảm giác xao xuyến khiến mặt An đỏ như trái gấc, cô ấy liếc nhìn xung quanh, có lẽ không ai để ý đến hành động kì cục đó đâu, nhưng nó không hề biết rằng một người nào đó đã nhìn thấy tất cả.

10. Chương 10

- Vụ này khó thật, em chưa làm bao giờ- Thu nói trước: “Anh Nam, bên Pháp có từng làm thế này lần nào chưa?”

- À, cũng có, nhưng anh không quan tâm lắm, biết thế lúc trước...- Nam tiếc nuối.

- Không sao đâu, mọi người từ từ suy nghĩ đi- Duy cười nhẹ động viên: “Chắc chắn phải có cách chứ?”

- Em có ý này, để xem mọi người thấy sao?- đến bây giờ Dung mới lên tiếng: “Chúng ta sẽ dùng hoa hồng đỏ làm hoa tổ tình để các bạn học sinh trao cho người mình để ý. Đêm diễn ra lễ sẽ có tiệc khiêu vũ, nếu người được tặng chấp nhận thì gửi trả lại hoa hồng trắng, còn không đồng ý thì sử dụng đèn hồng vàng”

- Nhưng tại sao lại phải như thế?- Nam thắc mắc, Quân cũng vừa định hỏi.

- Trong ý nghĩa của các loài hoa thì hồng trắng là nghĩ về nhau, còn hồng vàng là tình yêu kết thúc- Dung từ từ giải thích.

- Em thấy sao hả An?- câu hỏi đột ngột của Duy khiến nó giật mình, An không thể quên được cái giọng ầm áp đó.

-Rất hay là đằng khác, nếu mọi người đồng ý thì mình cứ quyết định thế- An cười tươi rói.

- Thì ra Dung cũng rất lãng mạn nhỉ?- Nam trêu đùa khiến Dung bối rối.

- Đâu có, cái đó là em đọc trong truyện tranh cơ, giờ lấy ra xem có dùng được hay không ấy mà.

- Vậy chuyện hoa cứ để tụi anh lo cho, chắc mấy em cũng mệt rồi, về nghỉ ngơi sớm đi- có vẻ như Quân đã quan tâm đến mọi người nhiều hơn. Cậu ta cũng hay cười hơn, Duy cảm thấy lạ về điều này.

Ngày mà mọi người mong chờ cũng đã tới...

Có lẽ cái ý tưởng táo bạo của nhóm Duy được mọi người ủng hộ nhiều nhất. hàng trăm đóa hoa hồng bé xinh được mang đến, chất đầy cả một góc phòng nhưng chẳng mấy chốc là hết loáng.

Nhóm bạn mừng thầm, trong lòng ai cũng rất hứng khởi, mọi việc diễn ra suôn sẻ hơn cả mong đợi.

Dung kéo tay An ra ngoài, mặt cô ấy trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết.

- Có chuyện này tôi muốn nói với bạn.

- Mình cũng định hỏi, mấy hôm nay cậu làm sao thế? Có vẻ không được vui- An quan tâm Dung.

- Vì tôi xem bạn là bạn thân của tôi nên tôi cũng muốn nói thẳng, bạn thích Duy đúng không?- Dung nhìn An nhưng nó thì cúi đầu xuống, Dung nói tiếp: “Bạn đã biết Duy là người đã đánh hôn với tôi rồi mà”

- Xin lỗi, tôi đã cố gắng tránh mặt anh ấy lắm rồi...- không để An nói hết câu, Dung đã ngắt lời.

- Đêm đó, tôi thấy bạn và Duy ngoài bãi biển...- Dung cũng bỏ lửng câu nói của mình.

- Không phải đâu, chỉ vì hôm đó Duy quá buồn vì cú sốc hồi nhỏ nên anh ấy mới hành động thế thôi, chứ Duy chỉ xem tôi như em gái, không có ý gì đâu, anh ấy từng nói vậy mà- An buồn bã nói.

- Nếu như bạn nói thật, vậy thì tôi và bạn sẽ cạnh tranh với nhau, vẫn luật cũ, dùng hoa hồng đỏ để tỏ tình, xem Duy sẽ chấp nhận ai- Dung nói: “Ai thua phải rời xa Duy”

- Tôi không làm có được không?- An nói nhỏ nhẹ.

- Bạn không có lựa chọn khác, phải giải quyết mọi việc rõ ràng, nếu không thì bạn hãy chấp nhận thua cuộc- giọng Dung trở nên cương quyết hơn bao giờ hết. Cô ấy bỏ đi, để lại An một mình trên ghế đá ngồi suy nghĩ. An rối lắm, nó nên làm gì đây? Chấp nhận thử thách để nói lên tình cảm với Duy, hay nhẹ nhàng rút lui trong êm đẹp, dù sao thì Duy cũng đánh hôn rồi, dù có chấp nhận nó cũng đâu làm gì được, hơn nữa cậu ấy chỉ xem nó như em gái, nếu lần này tỏ tình thất bại nó còn mặt mũi nào nhìn Duy nữa chứ? Khó khăn lại chồng chất khó khăn, đầu nó rối tung với những suy nghĩ...một quyết định quan trọng nhất trong đời mà nó từng đưa ra.

- Xin lỗi cậu An ơi, mình biết lần này làm cậu khó xử, nhưng mình đã yêu Duy bao năm nay rồi, nhất quyết không thể nhường anh ấy cho cậu được, cho dù cậu có là người mà mình quý nhất đi chăng nữa, tình yêu vốn là sự ích kỷ mà, hãy tha lỗi ỉnh- Dung rơi một giọt lệ, lúc này nó biết mình không thể mềm lòng được, mọi chuyện phải có hồi kết.

Để xem chuyện gì xảy ra tiếp theo đây?

- Anh Quân ơi- cả đám con gái tíu tít đi theo sau Quân.

- Tối nay anh khiêu vũ với em nhé- một đứa lên tiếng trước rồi tặng cho cậu ta hoa hồng đỏ.

- Hay là với em cũng được- lại thêm nhỏ khác cũng hành động y như thế.

Trên tay Quân là cả một bó hồng đỏ tươi thắm, cậu ta không biết phải giải quyết như thế nào, mấy nhỏ này dai như đĩa, quyết không để cho Quân đi.

Thu nhìn thấy vậy thì thở dài buồn bã, trong lòng nó lại nhen lên một cảm xúc khó tả, ganh tị, lo lắng sợ Quân sẽ đáp lại một trong số đó cái hoa hồng trắng mà hấn cầm trên tay. Thu không bao giờ tưởng tượng ra được cảnh mình có thể như đám con gái đó, xúm xít lấy một thằng con trai, chỉ nghĩ tới thôi cũng đã rùng mình rồi. Mắt Thu cứ như thế mà dán chặt vào từng cử chỉ của Quân cho đến khi Nam bắt ngờ kéo nó đi.

Thu ngỡ ngàng khi thấy khuôn viên phía sau trường lấp lánh ánh đèn li ti đủ màu sắc, nó cùng Nam đứng dưới một gốc cây cổ thụ, giờ mọi người đều ở trong phòng dạ tiệc, vì thế không ai để ý đến nơi này cả.

- Em thích không?- Nam hỏi.

Thu chẳng còn lời nào để nói, sự ngạc nhiên quá lớn không thể thốt lên, nó chỉ gật đầu lia lịa.

- Vì cái này mà từ chiều đến giờ không chịu lộ diện đó hả?- Thu trêu Nam: “Nếu không chắc cũng có hàng tá cô theo anh để tặng hoa hồng đó”- lời nói nó nửa thật nửa đùa.

- Nhưng anh chỉ muốn tặng hồng đỏ ối mình em mà thôi- Nam cười tươi rồi giơ đóa hoa nhỏ ra trước mặt nó: “Em làm bạn gái anh Thu nhé!”

Nhỏ như bất động trước lời tỏ tình này, Nam đã vì nó mà cố gắng nhiều như vậy, nhưng...

Thu cúi mặt xuống: “Bên cạnh anh em rất vui vẻ, thoải mái, em có thể vô tư nói cười, và em được là chính mình. Nhưng... em nghĩ đó không phải là tình yêu, vì xem anh là anh trai nên đôi lúc sự quan tâm lẫn nhau của chúng ta có thể đã khiến anh hiểu lầm. Thực sự đến bây giờ ngay cả tình cảm của bản thân đến chính

em cũng chẳng hiểu rõ nữa, mỗi lần gần anh, mặc dù rất tự nhiên nhưng em không cảm nhận được trái tim mình đang thổn thức. Em không nghĩ mối quan hệ này có thể gắn bó lâu dài được. Vì thế... xin lỗi anh”

Nhưng điều nó chẳng thể hình dung nổi chính là phản ứng lúc này của Nam, cậu ấy không những không buồn mà còn nở một nụ cười hiền, động viên ngược lại nó: “Anh nhận ra từ lâu trái tim em đã thuộc về người khác, nhưng anh vẫn muốn được thử một lần, cố gắng vì bản thân thêm một lần thì dù là thành công hay thật bại anh tin mình vẫn đủ dũng khí để đối mặt, em đừng lo anh sẽ suy sụp tinh thần vì sự từ chối này nhé, Nam đâu dễ bị đánh gục như vậy”

- Có một điều này... không biết em có đồng ý hay không?- Nam lưỡng lự.

- Anh nói đi, nếu trong khả năng em có thể làm thì em sẽ cố gắng- Thu nói.

- Em có thể cho anh hôn vào má em một lần được không, xem như để chia tay nhau ấy mà, trong thời gian tới anh sẽ về nước, lúc trước anh quyết định ở lại Việt Nam chỉ vì mục đích duy nhất là theo đuổi em, nhưng có lẽ bây giờ... anh phải rút lui thật rồi. Mà em cứ yên tâm, ở phương Tây hành động đó chỉ là xã giao bình thường thôi, không có ý gì khác đâu- Nam giải thích

Nhỏ Thu bên lên gật đầu, chỉ là một cái hôn lên má thôi mà, đâu có gì là quan trọng lắm, ít ra nó cũng nên vì Nam mà làm một chút chuyện và Thu nhắm mắt lại. Chiếc hôn thoáng qua như một cơn gió thoảng nhẹ nhàng động lại trên gò má nhỏ xinh đang khẽ ửng hồng rồi lại tan biến vào không gian tĩnh mịch, mọi thứ diễn ra quá nhanh, nhanh đến nỗi bản thân Thu cũng không cảm nhận được gì hơn nữa. Một nụ cười khẽ nở trên môi người con gái ấy nhưng lại làm tan nát một trái tim khác.

Quân bị đám con gái kia vây chặt cứng, mãi mới thoát ra được, ngán ngẩm cái cảnh nhộn nhịp đó, lang thang định tìm nơi nào yên tĩnh nghỉ ngơi và điều hắn không ngờ tới là chính mình lại bắt gặp Thu và Nam nơi này. Định bỏ đi chỗ khác nhưng trái tim không cho phép điều đó, không hiểu vì sao hắn cứ đứng từ xa mà nhìn, dù thật sự trong lòng không muốn thấy cảnh này chút nào.

Không nghe được những gì họ nói với nhau, hắn chỉ thấy duy nhất nụ hôn vừa phớt qua làn da Thu và nụ hồng tươi thắm cô ấy vẫn cầm chặt trên tay. Hắn đã vắt cái hoa trắng duy nhất trong tay của mình, bước đi với trái tim ngàn mảnh vụn. Lần nào tin tưởng hắn cũng nhận lại cảm giác phản bội từ Thu cả, có thể lần trước là hiểu lầm, nhưng lần này chính mắt hắn thấy... và hắn đã nhìn tất cả. Từng hành động của Thu như từng mũi dao cào xé tâm can Quân. Lại một lần nữa đau...dù vẫn biết người đó chưa bao giờ thuộc về mình.

Thu bước đi, văng vẳng bên tai lời nói của Nam: “Em cũng phải tự đối mặt với tình cảm của mình đi, đừng lẩn tránh nữa, cứ như a

anh đây nè, thà bị từ chối còn đỡ hơn phải khiến bản thân cứ mãi đau khổ và dằn vặt”

Như đã có quyết định của mình, Thu chạy đến chỗ An hỏi: “Chỗ này còn hồng đỏ không?”- giờ đầu óc nhỏ cũng đang rối tung lên nên chẳng để ý gì đến thái độ kì lạ của con bạn mình nữa.

- Còn một ít ở kia kia- An nói mắt hướng về phía xa nhưng tay nắm chặt một bông hồng khác và run lẩy bẩy, nó cũng không đủ sức để hỏi Thu cần bông hoa ấy làm gì, hay nói chính xác hơn là giờ An không thể nghĩ nhiều như thế nữa, nó đang tranh đấu với nội tâm mình, có nên chấp nhận thử thách này hay không?

Cho dù có đứng giữa hàng trăm con người kia thì Quân vẫn luôn nổi bật. Thu không mấy khó khăn để phát hiện ra vị trí của hắn, lấy hết can đảm của một đứa con gái nó chậm chậm tiến về phía hắn.

- Quân, em có chuyện muốn nói, ra ngoài một lát được không?- Thu nói nhỏ nhẹ, gương mặt nó ửng hồng lên.

- Có chuyện gì sao? Tôi không rảnh, lúc khác nói đi- nếu không nhìn thấy cảnh nó và Nam ngoài khuôn viên trường thì có lẽ khi nghe những lời nói này của Thu và bông hồng đỏ nó cầm trên tay, Quân sẽ phát điên vì sung sướng mất thôi, nhưng giờ đây, cái giọng ngọt ngào ấy chỉ làm cậu ta thêm xót xa khôn cùng: “Tôi đau chưa đủ sao, bằng mọi giá thằng Quân này đã cố kìm nén bản thân để tránh xa cô, vậy mà... sao cô lại đến tìm tôi”- chỉ nghĩ đến đó, cậu ta đã nắm chặt hai bàn tay lại, từng lần gân xanh nổi cộm lên.

Thu cũng không ngờ Quân nói thế, lẽ ra nó định tìm một nơi nào đó để thổ lộ, với bản tính hay ngượng ngùng, nó vốn không có can đảm bày tỏ tình cảm trước mặt mọi người như thế này. Đã định bỏ đi, nhưng thật khó để có thể đủ dũng khí bày tỏ, bỏ lỡ cơ hội lần này... Thu không biết mình có thể nói ra được nữa hay không? Cấn chặt môi lại, nó nhắm mắt đưa cảnh hồng trước mặt Quân: “Em thích anh...”- chỉ ba chữ đơn giản thế thôi mà khiến tim nó như ngừng đập, nhưng cuối cùng cũng nói ra rồi, nó ngẩng mặt lên chờ phản ứng của cậu ta.

Quân từ từ biến sắc, cậu ấy nắm lấy tay nó lôi sòng sọc ra ngoài. Cái siết tay đó chặt đến nỗi khiến máu nơi cổ tay nó dường như không chảy được, cảm giác tê cứng và lạnh ngắt bắt đầu xuất hiện. Đi được một đoạn khá xa, Quân hất tay một cách lạnh lùng.

- Cô đang tính giở trò gì nữa- cái giọng nói lạnh băng như thường ngày khiến người ta dựng cả tóc gáy, mà có thể còn hơn cả thế nữa.

- Anh nói gì, em không hiểu.

- Tại sao cô cứ xem tôi là thằng ngốc vậy hả? Trông tôi giống lắm sao?- Quân hét lên giận dữ.

- Em không biết anh nói gì, thật mà- Thu bắt đầu nấc lên, nó đã hoảng sợ thật sự.

- Đừng giả vờ tội nghiệp với tôi, thích chơi trò bắt cá hai tay thì kiếm người khác, thằng này không có rảnh-mắt Quân hằn lên sự tức giận tột độ: “Nếu tôi không nhìn thấy cảnh cô và Nam có lẽ giờ này, tôi sẽ giống như một con lừa bị người ta xỏ mũi mà dắt đi...”- cậu ta cười một cách đau khổ.

- Em không...- Thu chẳng còn cơ hội để giải thích nữa, Quân cứ thế mà bước, vừa đi vừa cười lớn như một người điên.

Trong khi đó, tại phòng tiệc.

- Duy! Em rất thích anh! Hãy chấp nhận tình cảm của em- Dung thẳng thắn nói.

- Em làm gì vậy? Chẳng phải mọi chuyện giữa chúng ta quá rõ ràng rồi hay sao?- Duy cảm thấy bất ngờ trước hành động của cô ấy.

- Ngoại trừ cái hôn ước đã được sắp đặt đó, em chưa bao giờ nghe được bất cứ lời nói nào khẳng định về mối quan hệ của chúng mình từ chính miệng anh cả và hôm nay em thật sự muốn biết tình cảm của anh dành cho em là thế nào- để thoát ra được những lời đó, Dung đã phải cố hết sức, nhỏ cũng không nghĩ mình can đảm đến thế, nhỏ sợ khi hỏi đến điều đó thì Duy sẽ từ chối, nhỏ chẳng muốn mất Duy chút nào cả.

- Anh... thật sự anh...- Duy không biết phải nói thế nào, kể từ lúc đính hôn đến giờ, mặc dù vẫn quan tâm và chăm sóc Dung nhưng cậu ấy chưa bao giờ đề cập đến chuyện mình có thích cô ấy hay không? vì vốn chẳng muốn nói dối nên Duy vẫn thường lảng tránh câu hỏi của Dung khi nhắc đến những vấn đề như thế, nhưng hôm nay lời tỏ tình quá thẳng thừng và đột ngột đó khiến Duy không biết nên làm gì cho phải. Nói dối rằng thích cô ấy hay từ chối tình cảm bao nhiêu năm nay mà Dung dành ình, dù sao cả hai người cũng đã có hôn ước, có lẽ nếu Dung không nói ra sẽ tốt hơn. Duy cũng không bối rối như lúc này.

- Quyết định đó khó thế sao anh?- Dung vẫn tiếp tục dồn Duy vào chân tường để buộc cậu ta nói sự thật: “Em muốn anh dùng cả tấm lòng của mình để trả lời”

- Anh...anh rất quý em- Duy nói.

- Nhưng không phải là yêu, đúng không anh? Em biết trong lòng anh có người khác rồi, ngày trước, em đã từng tự hào vì anh chỉ tốt với mình em và duy nhất có em mà thôi, nhưng gần đây em bắt đầu nhận ra sự thật không phải thế, anh đã dành tình cảm ột người con gái khác nhiều hơn cả em. Em đã từng nghĩ rằng mình sẽ bỏ cuộc, sẽ nhường anh lại để hai người mà em yêu quý được hạnh phúc nhưng em không cam tâm, em lại chẳng muốn từ bỏ dễ dàng như vậy. Tình yêu bao nhiêu năm nay của em vẫn không sánh bằng mấy tháng của người ấy- giọt nước mắt tràn ra khóe mi cay.

- Cô ấy nào có thích anh đâu- Duy cũng thở dài.

- Anh thật ngốc, nhưng mà em sẽ không nói cho anh biết, vì chỉ vài phút nữa thôi, điều kì diệu sẽ đến, hãy tin em, mặc dù em không muốn buông anh ra chút nào cả, nhưng đã đến lúc anh không còn thuộc về em

nữa, em không thể nắm tay anh mãi được- Dung cố nặn ra một nụ cười buồn rồi rút từ tay Duy đóa hoa khác: “Bông màu vàng cũng đẹp lắm đúng không anh?”

Còn Duy cứ đứng ngẩn người ra, thần thờ vì lời nói và hành động của cô ấy, như vậy là có ý gì.

Trong khi An vẫn đang “vật lộn” với suy nghĩ của mình: “Dù sao quyết định không chấp nhận thách thức này hoặc bị Duy từ chối mình cũng đều phải rời xa anh ấy, thôi thì cứ nên nói rõ tình cảm ra, ít nhất để có từ bỏ cũng không phải hối hận sau này”- An đã có đáp án của mình và nó hít một hơi thật dài, thật sâu, thu hết dũng khí tiến lại phía Duy, nó nghĩ chắc chắn Dung đã tỏ tình rồi, vì trong tay Duy vẫn cầm chặt đóa hồng đỏ, chỉ có điều nó không biết Duy trao lại cho Dung bông hoa màu gì mà thôi.

- Anh đứng đây một mình sao?- An lại bắt chuyện trước.

- Là em sao, anh cứ tưởng em với Quân đi chung chứ, em đã nói rõ với cậu ta chưa?- Duy vẫn như thế rất quan tâm An, nhưng hình như sự quan tâm ấy không đúng chỗ, nhỏ An ngại ngùng thấy rõ.

- Anh xin lỗi, anh không có ý gì khác đâu...- Duy cũng lúng túng không kém.

- Em muốn nói với anh là...- An chưa kịp mở lời thì có một tiếng hét thất thanh: “Gọi cấp cứu nhanh đi, có người bị thương”

Tất cả mọi người đều chạy đến xem, An và Duy cũng không ngoại lệ, thì ra là chiếc đèn chùm treo trên trần bị rớt xuống, nhưng không biết ai lại xui đến vậy, đứng ngay chỗ đấy.

An như ngừng thở, Duy cũng bất động vài giây, người đang nằm đó là Dung sao? Cô ấy đang bất tỉnh, mảnh vỡ của chiếc đèn kia cứa vào người tạo thành những vết cắt sâu, máu ra nhiều lắm. Không thể như thế được, Duy như phát cuồng lên, chạy lại ôm chầm lấy Dung: “Gọi 115 đi, nhanh lên...mấy người làm gì mà đứng đó hả?”

Cậu ấy cứ như thế, sự sợ hãi in rõ trên gương mặt lấm tẩm mồ hôi, vừa bế Dung lên xe cứu thương vừa không ngừng động viên cô ấy cố lên, chưa bao giờ An thấy Duy hốt hoảng đến mức đó. Nó biết mình đã không còn cơ hội nào nữa. Rồi nó lại tự trách mình, Dung đang trong tình trạng nước sôi lửa bỏng như thế mà nó thì chỉ nghĩ cho bản thân, thật sự nó giận mình lắm. Phải từ đầu nó chấp nhận rời xa Duy thì đã không đến nông nổi thế này.

An luống cuống cả lên, nó muốn gọi cho Thu và những người khác, nhưng tay run quá, cầm điện thoại không vững làm nó rơi mấy lần.

Duy ngồi đợi trước phòng cấp cứu mà không yên, cậu ấy nắm chặt hay tay lại với nhau, cuối cùng thì Nam và Thu cũng tới, Quân đến sau. Mặt ai cũng rất nghiêm trọng: “Dung sao rồi?”- Thu hỏi.

Nhỏ An khóc nức lên: “Mình cũng không biết nữa, bác sĩ ở trong đó...” Từng giây trôi qua như cực hình đối với tất cả mọi người, đêm nay ai cũng gặp chuyện chẳng vui, không gian tĩnh lặng đến đáng sợ, tất cả đều im lặng như tờ cho đến khi chiếc đèn bên ngoài phòng cấp cứu vụt tắt. Ai cũng lo lắng chờ đợi.

- Sao rồi bác sĩ, cô ấy...- Duy nôn nóng.

- Các em là bạn à, cứ yên tâm đi, hết nguy hiểm rồi, chỉ là những vết thương ngoài da, tuy hơi nghiêm trọng nhưng không ảnh hưởng tính mạng. Chỉ có điều khi cô ấy tỉnh lại chúng tôi cần phải kiểm tra thêm, nghi ngờ trong lúc té xuống có va đập.

- Chúng em có thể vào trong không ạ- Nam lên tiếng.

- Được, nhưng nói nhỏ thôi vì bệnh nhân cần nghỉ ngơi đấy- vị bác sĩ từ tốn: “Giờ ai đi theo tôi làm thủ tục nhập viện đi”

Không nói không rằng, Quân bước đi theo, cậu ta không muốn nhìn thấy Thu lúc này, Quân sợ mình - Vụ này khó thật, em chưa làm bao giờ- Thu nói trước: “Anh Nam, bên Pháp có từng làm thế này lần nào chưa?”

- À, cũng có, nhưng anh không quan tâm lắm, biết thế lúc trước...- Nam tiếc nuối.

- Không sao đâu, mọi người từ từ suy nghĩ đi- Duy cười nhẹ động viên: “Chắc chắn phải có cách chứ?”

- Em có ý này, để xem mọi người thấy sao?- đến bây giờ Dung mới lên tiếng: “Chúng ta sẽ dùng hoa hồng đỏ làm hoa tỏ tình để các bạn học sinh trao cho người mình để ý. Đêm diễn ra lễ sẽ có tiệc khiêu vũ, nếu người được tặng chấp nhận thì gửi trả lại hoa hồng trắng, còn không đồng ý thì sử dụng đến hồng vàng”

- Nhưng tại sao lại phải như thế?- Nam thắc mắc, Quân cũng vừa định hỏi.

- Trong ý nghĩa của các loài hoa thì hồng trắng là nghĩ về nhau, còn hồng vàng là tình yêu kết thúc- Dung từ từ giải thích.

- Em thấy sao hả An?- câu hỏi đột ngột của Duy khiến nó giật mình, An không thể quên được cái giọng ầm áp đó.

-Rất hay là đằng khác, nếu mọi người đồng ý thì mình cứ quyết định thế- An cười tươi rói.

- Thì ra Dung cũng rất lãng mạn nhỉ?- Nam trêu đùa khiến Dung bối rối.

- Đâu có, cái đó là em đọc trong truyện tranh cơ, giờ lấy ra xem có dùng được hay không ấy mà.

- Vậy chuyện hoa cứ để tụi anh lo cho, chắc mấy em cũng mệt rồi, về nghỉ ngơi sớm đi- có vẻ như Quân đã quan tâm đến mọi người nhiều hơn. Cậu ta cũng hay cười hơn, Duy cảm thấy lạ về điều này.

Ngày mà mọi người mong chờ cũng đã tới...

Có lẽ cái ý tưởng táo bạo của nhóm Duy được mọi người ủng hộ nhiều nhất. hàng trăm đóa hoa hồng bé xinh được mang đến, chất đầy cả một góc phòng nhưng chẳng mấy chốc là hết loáng.

Nhóm bạn mừng thầm, trong lòng ai cũng rất hứng khởi, mọi việc diễn ra suôn sẻ hơn cả mong đợi.

Dung kéo tay An ra ngoài, mặt cô ấy trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết.

- Có chuyện này tôi muốn nói với bạn.

- Mình cũng định hỏi, mấy hôm nay cậu làm sao thế? Có vẻ không được vui- An quan tâm Dung.

- Vì tôi xem bạn là bạn thân của tôi nên tôi cũng muốn nói thẳng, bạn thích Duy đúng không?- Dung nhìn An nhưng nó thì cúi đầu xuống, Dung nói tiếp: “Bạn đã biết Duy là người đã đính hôn với tôi rồi mà”

- Xin lỗi, tôi đã cố gắng tránh mặt anh ấy lắm rồi...- không để An nói hết câu, Dung đã ngắt lời.

- Đêm đó, tôi thấy bạn và Duy ngoài bãi biển...- Dung cũng bỏ lửng câu nói của mình.

- Không phải đâu, chỉ vì hôm đó Duy quá buồn vì cú sốc hồi nhỏ nên anh ấy mới hành động thế thôi, chứ Duy chỉ xem tôi như em gái, không có ý gì đâu, anh ấy từng nói vậy mà- An buồn bã nói.

- Nếu như bạn nói thật, vậy thì tôi và bạn sẽ cạnh tranh với nhau, vẫn luật cũ, dùng hoa hồng đỏ để tỏ tình, xem Duy sẽ chấp nhận ai- Dung nói: “Ai thua phải rời xa Duy”

- Tôi không làm có được không?- An nói nhỏ nhẹ.

- Bạn không có lựa chọn khác, phải giải quyết mọi việc rõ ràng, nếu không thì bạn hãy chấp nhận thua cuộc- giọng Dung trở nên cương quyết hơn bao giờ hết. Cô ấy bỏ đi, để lại An một mình trên ghế đá ngồi suy nghĩ. An rối lắm, nó nên làm gì đây? Chấp nhận thử thách để nói lên tình cảm với Duy, hay nhẹ nhàng rút lui trong êm đẹp, dù sao thì Duy cũng đính hôn rồi, dù có chấp nhận nó cũng đâu làm gì được, hơn nữa cậu ấy chỉ xem nó như em gái, nếu lần này tỏ tình thất bại nó còn mặt mũi nào nhìn Duy nữa chứ? Khó khăn lại chồng chất khó khăn, đầu nó rối tung với những suy nghĩ...một quyết định quan trọng nhất trong đời mà nó từng đưa ra.

- Xin lỗi cậu An ơi, mình biết lần này làm cậu khó xử, nhưng mình đã yêu Duy bao năm nay rồi, nhất quyết không thể nhường anh ấy cho cậu được, cho dù cậu có là người mà mình quý nhất đi chăng nữa, tình yêu vốn là sự ích kỷ mà, hãy tha lỗi ình- Dung rơi một giọt lệ, lúc này nó biết mình không thể mềm lòng được, mọi chuyện phải có hồi kết.

Để xem chuyện gì xảy ra tiếp theo đây?

- Anh Quân ơi- cả đám con gái tíu tít đi theo sau Quân.

- Tối nay anh khiêu vũ với em nhé- một đứa lên tiếng trước rồi tặng cho cậu ta hoa hồng đỏ.

- Hay là với em cũng được- lại thêm nhỏ khác cũng hành động y như thế.

Trên tay Quân là cả một bó hồng đỏ tươi thắm, cậu ta không biết phải giải quyết như thế nào, mấy nhỏ này dai như đĩa, quyết không để cho Quân đi.

Thu nhìn thấy vậy thì thở dài buồn bã, trong lòng nó lại nhen lên một cảm xúc khó tả, ganh tị, lo lắng sợ Quân sẽ đáp lại một trong số đó cái hoa hồng trắng mà hắn cầm trên tay. Thu không bao giờ tưởng tượng ra được cảnh mình có thể như đám con gái đó, xúm xít lấy một thằng con trai, chỉ nghĩ tới thôi cũng đã rùng mình rồi. Mất Thu cứ như thế mà dán chặt vào từng cử chỉ của Quân cho đến khi Nam bắt ngờ kéo nó đi.

Thu ngỡ ngàng khi thấy khuôn viên phía sau trường lấp lánh ánh đèn li ti đủ màu sắc, nó cùng Nam đứng dưới một gốc cây cổ thụ, giờ mọi người đều ở trong phòng dạ tiệc, vì thế không ai để ý đến nơi này cả.

- Em thích không?- Nam hỏi.

Thu chẳng còn lời nào để nói, sự ngạc nhiên quá lớn không thể thốt lên, nó chỉ gật đầu lia lịa.

- Vì cái này mà từ chiều đến giờ không chịu lộ diện đó hả?- Thu trêu Nam: “Nếu không chắc cũng có hàng tá cô theo anh để tặng hoa hồng đó”- lời nói nó nửa thật nửa đùa.

- Nhưng anh chỉ muốn tặng hồng đỏ ối mình em mà thôi- Nam cười tươi rồi giơ đóa hoa nhỏ ra trước mặt nó: “Em làm bạn gái anh Thu nhé!”

Nhỏ như bất động trước lời tỏ tình này, Nam đã vì nó mà cố gắng nhiều như vậy, nhưng...

Thu cúi mặt xuống: “Bên cạnh anh em rất vui vẻ, thoải mái, em có thể vô tư nói cười, và em được là chính mình. Nhưng... em nghĩ đó không phải là tình yêu, vì xem anh là anh trai nên đôi lúc sự quan tâm lẫn nhau của chúng ta có thể đã khiến anh hiểu lầm. Thực sự đến bây giờ ngay cả tình cảm của bản thân đến chính em cũng chẳng hiểu rõ nữa, mỗi lần gần anh, mặc dù rất tự nhiên nhưng em không cảm nhận được trái tim mình đang thổn thức. Em không nghĩ mối quan hệ này có thể gắn bó lâu dài được. Vì thế... xin lỗi anh”

Nhưng điều nó chẳng thể hình dung nổi chính là phản ứng lúc này của Nam, cậu ấy không những không buồn mà còn nở một nụ cười hiền, động viên ngược lại nó: “Anh nhận ra từ lâu trái tim em đã thuộc về người khác, nhưng anh vẫn muốn được thử một lần, cố gắng vì bản thân thêm một lần thì dù là thành công hay thật bại anh tin mình vẫn đủ dũng khí để đối mặt, em đừng lo anh sẽ suy sụp tinh thần vì sự từ chối này nhé, Nam đâu dễ bị đánh gục như vậy”

- Có một điều này... không biết em có đồng ý hay không?- Nam lưỡng lự.

- Anh nói đi, nếu trong khả năng em có thể làm thì em sẽ cố gắng- Thu nói.

- Em có thể cho anh hôn vào má em một lần được không, xem như để chia tay nhau ấy mà, trong thời gian tới anh sẽ về nước, lúc trước anh quyết định ở lại Việt Nam chỉ vì mục đích duy nhất là theo đuổi em, nhưng có lẽ bây giờ... anh phải rút lui thật rồi. Mà em cứ yên tâm, ở phương Tây hành động đó chỉ là xã giao bình thường thôi, không có ý gì khác đâu- Nam giải thích

Nhỏ Thu bẽn lẽn gật đầu, chỉ là một cái hôn lên má thôi mà, đâu có gì là quan trọng lắm, ít ra nó cũng nên vì Nam mà làm một chút chuyện và Thu nhắm mắt lại. Chiếc hôn thoáng qua như một cơn gió thổi nhẹ nhàng động lại trên gò má nhỏ xinh đang khẽ ửng hồng rồi lại tan biến vào không gian tĩnh mịch, mọi thứ diễn ra quá nhanh, nhanh đến nỗi bản thân Thu cũng không cảm nhận được gì hơn nữa. Một nụ cười khẽ nở trên môi người con gái ấy nhưng lại làm tan nát một trái tim khác.

Quân bị đám con gái kia vây chặt cứng, mãi mới thoát ra được, ngán ngấm cái cảnh nhộn nhịp đó, lang thang định tìm nơi nào yên tĩnh nghỉ ngơi và điều hắn không ngờ tới là chính mình lại bắt gặp Thu và Nam nơi này. Định bỏ đi chỗ khác nhưng trái tim không cho phép điều đó, không hiểu vì sao hắn cứ đứng từ xa mà nhìn, dù thật sự trong lòng không muốn thấy cảnh này chút nào.

Không nghe được những gì họ nói với nhau, hắn chỉ thấy duy nhất nụ hôn vừa phớt qua làn da Thu và nụ hồng tươi thắm cô ấy vẫn cầm chặt trên tay. Hắn đã vắt cái hoa trắng duy nhất trong tay của mình, bước

đi với trái tim ngàn mảnh vụn. Lần nào tin tưởng hẳn cũng nhận lại cảm giác phản bội từ Thu cả, có thể lần trước là hiểu lầm, nhưng lần này chính mắt hẳn thấy... và hẳn đã nhìn tất cả. Từng hành động của Thu như từng mũi dao cào xé tâm can Quân. Lại một lần nữa đau...dù vẫn biết người đó chưa bao giờ thuộc về mình.

Thu bước đi, vắng vắng bên tai lời nói của Nam: “Em cũng phải tự đối mặt với tình cảm của mình đi, đừng lẩn tránh nữa, cứ như a

anh đây nè, thà bị từ chối còn đỡ hơn phải khiến bản thân cứ mãi đau khổ và dằn vặt”

Như đã có quyết định của mình, Thu chạy đến chỗ An hỏi: “Chỗ này còn hồng đỏ không?”- giờ đầu óc nhỏ cũng đang rối tung lên nên chẳng để ý gì đến thái độ kì lạ của con bạn mình nữa.

- Còn một ít ở kia kia- An nói mắt hướng về phía xa nhưng tay nắm chặt một bông hồng khác và run lấy bầy, nó cũng không đủ sức để hỏi Thu cần bông hoa ấy làm gì, hay nói chính xác hơn là giờ An không thể nghĩ nhiều như thế nữa, nó đang tranh đấu với nội tâm mình, có nên chấp nhận thử thách này hay không?

Cho dù có đứng giữa hàng trăm con người kia thì Quân vẫn luôn nổi bật. Thu không mấy khó khăn để phát hiện ra vị trí của hẳn, lấy hết can đảm của một đứa con gái nó chầm chậm tiến về phía hẳn.

- Quân, em có chuyện muốn nói, ra ngoài một lát được không?- Thu nói nhỏ nhẹ, gương mặt nó ửng hồng lên.

- Có chuyện gì sao? Tôi không rảnh, lúc khác nói đi- nếu không nhìn thấy cảnh nó và Nam ngoài khuôn viên trường thì có lẽ khi nghe những lời nói này của Thu và bông hồng đỏ nó cầm trên tay, Quân sẽ phát điên vì sung sướng mất thôi, nhưng giờ đây, cái giọng ngọt ngào ấy chỉ làm cậu ta thêm xót xa khôn cùng: “Tôi đau chưa đủ sao, bằng mọi giá thằng Quân này đã cố kìm nén bản thân để tránh xa cô, vậy mà... sao cô lại đến tìm tôi”- chỉ nghĩ đến đó, cậu ta đã nắm chặt hai bàn tay lại, từng làn gân xanh nổi cộm lên.

Thu cũng không ngờ Quân nói thế, lẽ ra nó định tìm một nơi nào đó để thổ lộ, với bản tính hay ngượng ngùng, nó vốn không có can đảm bày tỏ tình cảm trước mặt mọi người như thế này. Đã định bỏ đi, nhưng thật khó để có thể đủ dũng khí bày tỏ, bỏ lỡ cơ hội lần này... Thu không biết mình có thể nói ra được nữa hay không? Cấn chặt môi lại, nó nhắm mắt đưa cảnh hồng trước mặt Quân: “Em thích anh...”- chỉ ba chữ đơn giản thế thôi mà khiến tim nó như ngừng đập, nhưng cuối cùng cũng nói ra rồi, nó ngẩng mặt lên chờ phản ứng của cậu ta.

Quân từ từ biến sắc, cậu ấy nắm lấy tay nó lôi sòng sọc ra ngoài. Cái siết tay đó chặt đến nỗi khiến máu nơi cổ tay nó dường như không chảy được, cảm giác tê cứng và lạnh ngắt bắt đầu xuất hiện. Đi được một đoạn khá xa, Quân hất tay một cách lạnh lùng.

- Cô đang tính giờ trò gì nữa- cái giọng nói lạnh băng như thường ngày khiến người ta dựng cả tóc gáy, mà có thể còn hơn cả thế nữa.

- Anh nói gì, em không hiểu.

- Tại sao cô cứ xem tôi là thằng ngốc vậy hả? Trông tôi giống lắm sao?- Quân hét lên giận dữ.

- Em không biết anh nói gì, thật mà- Thu bắt đầu nắc nheo, nó đã hoảng sợ thật sự.

- Đừng giả vờ tội nghiệp với tôi, thích chơi trò bắt cá hai tay thì kiếm người khác, thằng này không có rảnh- mắt Quân hẳn lên sự tức giận tột độ: “Nếu tôi không nhìn thấy cảnh cô và Nam có lẽ giờ này, tôi sẽ giống như một con lừa bị người ta xỏ mũi mà dắt đi...”- cậu ta cười một cách đau khổ.

- Em không...- Thu chẳng còn cơ hội để giải thích nữa, Quân cứ thế mà bước, vừa đi vừa cười lớn như một người điên.

Trong khi đó, tại phòng tiệc.

- Duy! Em rất thích anh! Hãy chấp nhận tình cảm của em- Dung thẳng thắn nói.

- Em làm gì vậy? Chẳng phải mọi chuyện giữa chúng ta quá rõ ràng rồi hay sao?- Duy cảm thấy bất ngờ trước hành động của cô ấy.

- Ngoại trừ cái hôn ước đã được sắp đặt đó, em chưa bao giờ nghe được bất cứ lời nói nào khẳng định về mối quan hệ của chúng mình từ chính miệng anh cả và hôm nay em thật sự muốn biết tình cảm của anh dành cho em là thế nào- để thốt ra được những lời đó, Dung đã phải cố hết sức, nhỏ cũng không nghĩ mình can đảm đến thế, nhỏ sợ khi hỏi đến điều đó thì Duy sẽ từ chối, nhỏ chẳng muốn mất Duy chút nào cả.

- Anh... thật sự anh...- Duy không biết phải nói thế nào, kể từ lúc đính hôn đến giờ, mặc dù vẫn quan tâm và chăm sóc Dung nhưng cậu ấy chưa bao giờ đề cập đến chuyện mình có thích cô ấy hay không? vì vốn chẳng muốn nói dối nên Duy vẫn thường lảng tránh câu hỏi của Dung khi nhắc đến những vấn đề như thế, nhưng hôm nay lời tỏ tình quá thẳng thừng và đột ngột đó khiến Duy không biết nên làm gì cho phải. Nói dối rằng thích cô ấy hay từ chối tình cảm bao nhiêu năm nay mà Dung dành ỉn, dù sao cả hai người cũng đã có hôn ước, có lẽ nếu Dung không nói ra sẽ tốt hơn. Duy cũng không bối rối như lúc này.

- Quyết định đó khó thế sao anh?- Dung vẫn tiếp tục dồn Duy vào chân tường để buộc cậu ta nói sự thật: “Em muốn anh dùng cả tấm lòng của mình để trả lời”

- Anh...anh rất quý em- Duy nói.

- Nhưng không phải là yêu, đúng không anh? Em biết trong lòng anh có người khác rồi, ngày trước, em đã từng tự hào vì anh chỉ tốt với mình em và duy nhất có em mà thôi, nhưng gần đây em bắt đầu nhận ra sự thật không phải thế, anh đã dành tình cảm ột người con gái khác nhiều hơn cả em. Em đã từng nghĩ rằng mình sẽ bỏ cuộc, sẽ nhường anh lại để hai người mà em yêu quý được hạnh phúc nhưng em không cam tâm, em lại chẳng muốn từ bỏ dễ dàng như vậy. Tình yêu bao nhiêu năm nay của em vẫn không sánh bằng mấy tháng của người ấy- giọt nước mắt tràn ra khóe mi cay.

- Cô ấy nào có thích anh đâu- Duy cũng thở dài.

- Anh thật ngốc, nhưng mà em sẽ không nói cho anh biết, vì chỉ vài phút nữa thôi, điều kì diệu sẽ đến, hãy tin em, mặc dù em không muốn buông anh ra chút nào cả, nhưng đã đến lúc anh không còn thuộc về em nữa, em không thể nắm tay anh mãi được- Dung cố nặn ra một nụ cười buồn rồi rút từ tay Duy đóa hoa khác: “Bông màu vàng cũng đẹp lắm đúng không anh?”

Còn Duy cứ đứng ngẩn người ra, thần thờ vì lời nói và hành động của cô ấy, như vậy là có ý gì.

Trong khi An vẫn đang “vật lộn” với suy nghĩ của mình: “Dù sao quyết định không chấp nhận thách thức này hoặc bị Duy từ chối mình cũng đều phải rời xa anh ấy, thôi thì cứ nên nói rõ tình cảm ra, ít nhất để có từ bỏ cũng không phải hối hận sau này”- An đã có đáp án của mình và nó hít một hơi thật dài, thật sâu, thu hết dũng khí tiến lại phía Duy, nó nghĩ chắc chắn Dung đã tỏ tình rồi, vì trong tay Duy vẫn cầm chặt đóa hồng đỏ, chỉ có điều nó không biết Duy trao lại cho Dung bông hoa màu gì mà thôi.

- Anh đứng đây một mình sao?- An lại bắt chuyện trước.

- Là em sao, anh cứ tưởng em với Quân đi chung chứ, em đã nói rõ với cậu ta chưa?- Duy vẫn như thế rất quan tâm An, nhưng hình như sự quan tâm ấy không đúng chỗ, nhỏ An ngại ngần thấy rõ.

- Anh xin lỗi, anh không có ý gì khác đâu...- Duy cũng lúng túng không kém.

- Em muốn nói với anh là...- An chưa kịp mở lời thì có một tiếng hét thất thanh: “Gọi cấp cứu nhanh đi, có người bị thương”

Tất cả mọi người đều chạy đến xem, An và Duy cũng không ngoại lệ, thì ra là chiếc đèn chùm treo trên trần bị rơi xuống, nhưng không biết ai lại xui đến vậy, đứng ngay chỗ đấy.

An như ngừng thở, Duy cũng bất động vài giây, người đang nằm đó là Dung sao? Cô ấy đang bất tỉnh, mảnh vỡ của chiếc đèn kia cứa vào người tạo thành những vết cắt sâu, máu ra nhiều lắm. Không thể như thế được, Duy như phát cuồng lên, chạy lại ôm chầm lấy Dung: “Gọi 115 đi, nhanh lên...mấy người làm gì mà đứng đó hả?”

Cậu ấy cứ như thế, sự sợ hãi in rõ trên gương mặt lấm tẩm mồ hôi, vừa bế Dung lên xe cứu thương vừa không ngừng động viên cô ấy cố lên, chưa bao giờ An thấy Duy hốt hoảng đến mức đó. Nó biết mình đã không còn cơ hội nào nữa. Rồi nó lại tự trách mình, Dung đang trong tình trạng nước sôi lửa bỏng như thế

mà nó thì chỉ nghĩ cho bản thân, thật sự nó giận mình lắm. Phải từ đầu nó chấp nhận rời xa Duy thì đã không đến nông nổi thế này.

An luống cuống cả lên, nó muốn gọi cho Thu và những người khác, nhưng tay run quá, cầm điện thoại không vững làm nó rơi mấy lần.

Duy ngồi đợi trước phòng cấp cứu mà không yên, cậu ấy nắm chặt hay tay lại với nhau, cuối cùng thì Nam và Thu cũng tới, Quân đến sau. Mặt ai cũng rất nghiêm trọng: “Dung sao rồi?”- Thu hỏi.

Nhỏ An khóc nức lên: “Mình cũng không biết nữa, bác sĩ ở trong đó...” Từng giây trôi qua như cực hình đối với tất cả mọi người, đêm nay ai cũng gặp chuyện chẳng vui, không gian tĩnh lặng đến đáng sợ, tất cả đều im lặng như tờ cho đến khi chiếc đèn bên ngoài phòng cấp cứu vụt tắt. Ai cũng lo lắng chờ đợi.

- Sao rồi bác sĩ, cô ấy...- Duy nôn nóng.

- Các em là bạn à, cứ yên tâm đi, hết nguy hiểm rồi, chỉ là những vết thương ngoài da, tuy hơi nghiêm trọng nhưng không ảnh hưởng tính mạng. Chỉ có điều khi cô ấy tỉnh lại chúng tôi cần phải kiểm tra thêm, nghỉ ngơi trong lúc tệ xuống có va đập.

- Chúng em có thể vào trong không ạ- Nam lên tiếng.

- Được, nhưng nói nhỏ thôi vì bệnh nhân cần nghỉ ngơi đấy- vị bác sĩ từ tốn: “Giờ ai đi theo tôi làm thủ tục nhập viện đi”

Không nói không rằng, Quân bước đi theo, cậu ta không muốn nhìn thấy Thu lúc này, Quân sợ mình không đủ bình tĩnh, còn Thu nhìn theo, ánh mắt chứa đầy đau khổ

11. Chương 11

Một buổi sáng đẹp trời, Dung vẫn chưa tỉnh lại, còn Duy thì luôn túc trực bên cạnh. An và Thu đã nấu cháo mang đến, Nam cũng đi theo sau.

- Cậu mệt rồi, nghỉ lát đi- Nam giục Duy.

- Tôi không sao đâu- An thấy cậu ấy như thế trong lòng rất xót xa.

Thu kéo từ từ chiếc màn trong phòng ra, ánh nắng ấm áp chiếu vào. Dung bất ngờ cựa mình rồi mở mắt ra, chớp chớp như sau một giấc ngủ dài.

- Tôi đang ở đâu đây?- cô ấy hỏi.

- Bệnh viện đó- Nam nói.

- Sao lại ở đây?

- Đêm qua cậu bị chiếc đèn rơi trúng, bất tỉnh nên bọn mình đưa cậu đến đây- An giải thích.

- Còn các người là ai?- câu hỏi của Dung khiến mọi người trở mắt ra nhìn.

- Như tôi đã nói, đã có một sự va đập khiến cô ấy bị mất đi trí nhớ- bác sĩ vẫn nói tiếp: “Chúng tôi sẽ cho chụp phim để xác định nguyên nhân và cố gắng điều trị, tạm thời sức khỏe cô ấy không có gì đáng lo, nhưng nên nằm ở bệnh viện để theo dõi.

Tất cả mọi người đều ở phòng của bác sĩ, chỉ duy có Nam do bỏ quên điện thoại chỗ Dung nên quay lại lấy, nhưng cũng chính vì thế mà tình cờ phát hiện ra một sự thật. cậu ấy nhìn thấy Dung lấy từ trong giỏ của mình ra một khung ảnh có hình cô ấy và Duy đứng cạnh nhau, ngắm nghía một hồi lâu, nước mắt từ khóe mi chảy xuống.

Phát hiện ra sự có mặt của Nam lúc ấy, Dung quẹt ngang ngay lập tức rồi cúi đầu hình xuống gối.

- Tại sao em giả vờ mất trí?

- Anh là ai? Đang nói cái gì thế? Tôi chẳng hiểu- Dung ngoảnh mặt đi chỗ khác.

- Em đừng cố gắng che giấu nữa, anh đã thấy tất cả- Nam hướng ánh mắt vào chỗ cô ấy đã giấu tấm hình vào: “Tại sao em làm như vậy? Em có biết mọi người lo lắng như thế nào khi em bị mất trí không hả? Nhất là Duy, cậu ta gần như mất bình tĩnh hoàn toàn”

Chỉ nói đến đây nước mắt Dung lại chực rơi.

- Anh không hiểu đâu, nếu em làm vậy thì cả hai người họ sẽ nghĩ là em đã quên sạch Duy trong kí ức rồi, không vì sự tiến tới của họ mà đau khổ nữa. Lúc tỉnh dậy, em đã rất trần trụi, nếu em bị thương Duy nhất định sẽ nghĩ em vì cậu ấy mà trở nên như vậy. Em đành phải làm thế thôi anh à! Em không còn lựa chọn khác, em sợ nhận cái ánh nhìn tội nghiệp, cảm thông từ họ lắm và An cũng sẽ không còn vì việc em đã yêu Duy mà từ bỏ tình cảm của mình nữa. Một người đau khổ sẽ đỡ hơn đúng không anh?- từng chữ mà Dung nói như tuôn trào thay giọt nước mắt tràn trên khóe mi.

- Em đang làm một việc mà không nghĩ đến hậu quả, liệu em bị mất trí thì Duy có dễ dàng từ bỏ em hay không? Cậu ta cảm thấy có lỗi với em, An cũng vậy, họ không tha thứ ỉn đâu- thấy Dung khóc, Nam cũng mũi lòng, cậu ấy cho Dung mượn tạm bờ vai tựa vào.

- Em không cần sự thương hại, Duy đã từ chối em hôm qua rồi. Cái em cần là một tình yêu thật sự đến từ hai phía, em luôn tin mình là đối tượng hoàn mỹ nhất cho Duy, nhưng nếu không phải thì thà em chấp nhận ra đi, em cũng không muốn giành giật để kết hôn với một người không hề yêu mình. Chẳng lẽ đứa con gái như em lại không xứng đáng được những chàng trai có điều kiện tốt hơn cả Duy yêu sao? Vì thế em quyết định thả con tép bắt con tôm- Dung cố rặn ra một nụ cười để khiến Nam an lòng, dù nụ cười đó chứa đầy xót xa, nhưng câu cuối mà Dung nói khiến Nam để tâm nhất: “Em hy sinh tình yêu của mình như thế có là sai không anh?”

Nam nghĩ đến bản thân của mình: “Anh em mình giống nhau rồi, tối qua Thu cũng từ chối tình cảm của anh”- Câu nói của cậu ấy khiến Dung ngừng khóc và ngược mặt lên nhìn.

- Anh tin tình yêu không phải là tất cả em à, chỉ cần nhìn người mình yêu hạnh phúc thì sự hy sinh đó là xứng đáng- Nam vẫn trầm trầm, tuy giọng có chút buồn nhưng cũng như Dung, Nam nở một nụ cười thật tươi trấn an lòng cô bé.

- Mặc dù nói thì nói vậy nhưng em vẫn chưa cam tâm lắm, em muốn kiểm tra một số việc, anh giúp em nhé!...Là như thế này...anh cứ làm như vậy...- sau khi nghe lời tâm sự của Nam, Dung đã nhẹ nhõm hơn phần nào, chính bản thân nó cũng không ngờ mình có thể vực dậy nhanh như thế, có lẽ vì bên cạnh nó còn một người để chia sẻ và đồng cảm. Bởi vì nó không hề cô đơn.

Tiếng cười đôi lúc lại xen vào câu chuyện của hai người họ, Nam luôn biết cách làm cho người khác phải cười, làm cho họ vui vẻ, quan trọng là cậu ta biết cách để quan tâm người khác, không giống như ai kia.

Quân vì bận chút việc phải đến bệnh viện trễ hơn mọi người, vừa định mở cửa vào thấy Dung đang gục đầu trên vai Nam và được cậu ấy vỗ về âu yếm. Quân quay ra đợi Nam trước cổng bệnh viện.

- Đi theo tôi mau- Quân ra lệnh khi Nam vừa chuẩn bị về.

- Lại có chuyện gì sao?- Nam nói với vẻ mặt bình thường trong khi Quân hết sức tức giận.

- Nơi này không tiện nói chuyện- thế là Quân đưa Nam tới một bãi đất trống đang quy hoạch gần đó.

- Có gì nói đi...- Nam vẫn nói giọng thách thức nhưng chưa hết lời đã nhận một cú đấm từ Quân khiến Nam mất thăng bằng ngã xuống đất.

- Đã có Thu rồi sao anh còn dụ dỗ Dung nữa, anh có biết Dung là vợ chưa cưới của Duy không?- Quân giận dữ.

- Ai nói với cậu Thu là của tôi, chúng tôi chẳng có quan hệ gì cả- giọng Nam vẫn đều đều.

Quân tức giận nắm cổ áo Nam lôi lên: “Anh còn dám phủ nhận sao? Chính mắt tôi thấy đêm đó... hai người đã...”

Nam gạt phắt tay Quân ra khỏi người mình: “Nếu không biết thì đừng nói bậy, tôi đã bị từ chối, còn nụ hôn đó chỉ là tạm biệt thôi, vì tôi sắp phải về nước rồi”

Quân lại đứng như trời trồng, hấn lại một lần nữa nghi ngờ Thu, không để Thu giải thích một lời, còn nói những điều khó nghe đó, hấn cô ấy rất đau lòng.

- Bây giờ thì đến tôi- Nam lấy ngón tay cái quẹt đi vết máu vương trên miệng rồi tiện nắm tay lại trả Quân một cú đấm khác.

- Cái thứ nhất tôi đánh vì bản thân mình khi phải nhận sự vô lý từ cậu- tay phải của Nam như khúc gỗ đập vào má trái Quân.

- Cái thứ hai vì sự nghi ngờ của cậu dành cho người con gái hết lòng vì mình, tôi sẽ đánh thay Thu- tay trái của cậu ta lại sượt qua mặt Quân, máu bắt đầu tràn ra từ khóe miệng còn hấn thì chỉ biết đứng như trời trồng. Hấn nghĩ mình đáng bị như thế.

- Cái thứ ba vì cậu đã nói những lời làm đau lòng người em mà tôi thương yêu nhất, tôi cảm thấy hối hận vì từ bỏ và giao nó cho người mất lý trí như cậu, cậu không tin tưởng nó, cũng như cậu hoàn toàn không tin tưởng bản thân mình- Nam dùng hết sức để giáng quả này xuống, Quân đứng im không hề tránh né, nhưng đột nhiên Nam rút tay lại.

- Tôi giữ lại cú đấm này vì đó là điều cuối cùng mà cậu có thể sửa sai, hai cái sai trước cậu không thể rút lại, nhưng hãy bù đắp đi, tôi chỉ cho cậu một cơ hội thôi, nếu không bằng mọi giá tôi sẽ cướp Thu lại trong tay cậu, nhất định như thế- Nam khẳng định, ánh mắt nhìn Quân cương quyết.

- Không suy nghĩ thêm giây nào, Quân lao ra chiếc xe của mình, bắt đầu phóng đi... Nam nhìn theo, một ánh mắt mãn nguyện.

- Anh là ai? Đang nói cái gì thế? Tôi chẳng hiểu- Dung ngoảnh mặt đi chỗ khác.

- Em đừng cố gắng che giấu nữa, anh đã thấy tất cả- Nam hướng ánh mắt vào chỗ cô ấy đã giấu tấm hình vào: “Tại sao em làm như vậy? Em có biết mọi người lo lắng như thế nào khi em bị mất trí không hả? Nhất là Duy, cậu ta gần như mất bình tĩnh hoàn toàn”

Chỉ nói đến đây nước mắt Dung lại chực rơi.

- Anh không hiểu đâu, nếu em làm vậy thì cả hai người họ sẽ nghĩ là em đã quên sạch Duy trong kí ức rồi, không vì sự tiến tới của họ mà đau khổ nữa. Lúc tỉnh dậy, em đã rất trần trụi, nếu em bị thương Duy nhất định sẽ nghĩ em vì cậu ấy mà trở nên như vậy. Em đành phải làm thế thôi anh à! Em không còn lựa chọn khác, em sợ nhận cái ánh nhìn tội nghiệp, cảm thông từ họ lắm và An cũng sẽ không còn vì việc em đã yêu Duy mà từ bỏ tình cảm của mình nữa. Một người đau khổ sẽ đỡ hơn đúng không anh?- từng chữ mà Dung nói như tuôn trào thay giọt nước mắt tràn trên khóe mi.

- Em đang làm một việc mà không nghĩ đến hậu quả, liệu em bị mất trí thì Duy có dễ dàng từ bỏ em hay không? Cậu ta cảm thấy có lỗi với em, An cũng vậy, họ không tha thứ ừn đâu- thấy Dung khóc, Nam cũng mũi lòng, cậu ấy cho Dung mượn tạm bờ vai tựa vào.

- Em không cần sự thương hại, Duy đã từ chối em hôm qua rồi. Cái em cần là một tình yêu thật sự đến từ hai phía, em luôn tin mình là đối tượng hoàn mĩ nhất cho Duy, nhưng nếu không phải thì thà em chấp nhận ra đi, em cũng không muốn giành giật để kết hôn với một người không hề yêu mình. Chẳng lẽ đứa con gái như em lại không xứng đáng được những chàng trai có điều kiện tốt hơn cả Duy yêu sao? Vì thế em quyết định thả con tép bắt con tôm- Dung cố rặn ra một nụ cười để khiến Nam an lòng, dù nụ cười đó chứa đầy xót xa, nhưng câu cuối mà Dung nói khiến Nam để tâm nhất: “Em hy sin

sinh tình yêu của mình như thế có là sai không anh?”

Nam nghĩ đến bản thân của mình: “Anh em mình giống nhau rồi, tối qua Thu cũng từ chối tình cảm của anh”- Câu nói của cậu ấy khiến Dung ngừng khóc và ngược mặt lên nhìn.

- Anh tin tình yêu không phải là tất cả em à, chỉ cần nhìn người mình yêu hạnh phúc thì sự hy sinh đó là xứng đáng- Nam vẫn trầm trầm, tuy giọng có chút buồn nhưng cũng như Dung, Nam nở một nụ cười thật tươi trấn an lòng cô bé.

- Mặc dù nói thì nói vậy nhưng em vẫn chưa cam tâm lắm, em muốn kiểm tra một số việc, anh giúp em nhé!... Là như thế này... anh cứ làm như vậy...- sau khi nghe lời tâm sự của Nam, Dung đã nhẹ nhõm hơn phần nào, chính bản thân nó cũng không ngờ mình có thể vực dậy nhanh như thế, có lẽ vì bên cạnh nó còn một người để chia sẻ và đồng cảm. Bởi vì nó không hề cô đơn.

Tiếng cười đôi lúc lại xen vào câu chuyện của hai người họ, Nam luôn biết cách làm cho người khác phải cười, làm cho họ vui vẻ, quan trọng là cậu ta biết cách để quan tâm người khác, không giống như ai kia.

Quân vì bận chút việc phải đến bệnh viện trễ hơn mọi người, vừa định mở cửa vào thấy Dung đang gục đầu trên vai Nam và được cậu ấy vỗ về âu yếm. Quân quay ra đợi Nam trước cổng bệnh viện.

- Đi theo tôi mau- Quân ra lệnh khi Nam vừa chuẩn bị về.

- Lại có chuyện gì sao?- Nam nói với vẻ mặt bình thường trong khi Quân hết sức tức giận.

- Nơi này không tiện nói chuyện- thế là Quân đưa Nam tới một bãi đất trống đang quy hoạch gần đó.

- Có gì nói đi...- Nam vẫn nói giọng thách thức nhưng chưa hết lời đã nhận một cú đấm từ Quân khiến Nam mất thăng bằng ngã xuống đất.

- Đã có Thu rồi sao anh còn dụ dỗ Dung nữa, anh có biết Dung là vợ chưa cưới của Duy không?- Quân giận dữ.

- Ai nói với cậu Thu là của tôi, chúng tôi chẳng có quan hệ gì cả- giọng Nam vẫn đều đều.

Quân tức giận nắm cổ áo Nam lôi lên: “Anh còn dám phủ nhận sao? Chính mắt tôi thấy đêm đó... hai người đã...”

Nam gạt phắt tay Quân ra khỏi người mình: “Nếu không biết thì đừng nói bậy, tôi đã bị từ chối, còn nụ hôn đó chỉ là tạm biệt thôi, vì tôi sắp phải về nước rồi”

Quân lại đứng như trời trồng, hấn lại một lần nữa nghi ngờ Thu, không để Thu giải thích một lời, còn nói những điều khó nghe đó, hấn cô ấy rất đau lòng.

- Bây giờ thì đến tôi- Nam lấy ngón tay cái quẹt đi vết máu vương trên miệng rồi tiện nắm tay lại trả Quân một cú đấm khác.

- Cái thứ nhất tôi đánh vì bản thân mình khi phải nhận sự vô lý từ cậu- tay phải của Nam như khúc gỗ đập vào má trái Quân.

- Cái thứ hai vì sự nghi ngờ của cậu dành cho người con gái hết lòng vì mình, tôi sẽ đánh thay Thu- tay trái của cậu ta lại sượt qua mặt Quân, máu bắt đầu tràn ra từ khóe miệng còn hấn thì chỉ biết đứng như trời trồng. Hấn nghĩ mình đáng bị như thế.

- Cái thứ ba vì cậu đã nói những lời làm đau lòng người em mà tôi thương yêu nhất, tôi cảm thấy hối hận vì từ bỏ và giao nó cho người mất lý trí như cậu, cậu không tin tưởng nó, cũng như cậu hoàn toàn không tin tưởng bản thân mình- Nam dùng hết sức để giáng quả này xuống, Quân đứng im không hề tránh né, nhưng đột nhiên Nam rút tay lại.

- Tôi giữ lại cú đấm này vì đó là điều cuối cùng mà cậu có thể sửa sai, hai cái sai trước cậu không thể rút lại, nhưng hãy bù đắp đi, tôi chỉ cho cậu một cơ hội thôi, nếu không bằng mọi giá tôi sẽ cướp Thu lại trong tay cậu, nhất định như thế- Nam khẳng định, ánh mắt nhìn Quân cương quyết.

- Không suy nghĩ thêm giây nào, Quân lao ra chiếc xe của mình, bắt đầu phóng đi... Nam nhìn theo, một ánh mắt mãn nguyện.

Quay trở lại bệnh viện.

- Ông là ai?- ông nội Dung khi ở nước ngoài nghe tin cháu mình nhập viện thì suýt ngất vì bệnh tim, lập tức bay về Việt Nam, giờ thấy nó hỏi vậy ông ta lại càng tức giận hơn.

- Thế này là sao hả Duy, cậu giải thích cho tôi đi- ông ta quát lớn vào mặt cậu ấy, trong tình cảnh ấy ai mà chẳng hành động như thế khi thấy đứa cháu yêu của mình bị tai nạn.

- Con sẽ chăm sóc cô ấy chu đáo đến khi hồi phục ạ- Duy cúi đầu lễ phép, ông ta tuy có chút khó chịu nhưng cũng cần răng cho qua.

- Ông là ông nội của con đây, cháu gái yêu quý của ta sao lại ra nông nỗi này, để ta xem xem, con còn bị thương ở đâu không?- ông ấy xăm xoi từng vết thương, cái quan trọng hơn, ông đau lòng vì đứa cháu không nhớ ra mình.

- Ông nội tôi thật sao?- Dung tròn mắt nhìn ông ấy gật đầu.

Rồi cô bé cười tươi, bật dậy ôm lấy cổ ông như mọi ngày nó vẫn thường làm để được ông vuốt ve âu yếm. ba mẹ cô ấy đều mất sớm, đối với Dung ông là tất cả cuộc sống của nó, mặc dù bận bịu với công việc nhưng lúc nào ông ta cũng dành thời gian chăm sóc Dung vì nó là tình yêu, là hy vọng cuối đời của ông.

Hơi bất ngờ với hành động này, nhưng ông ấy nghĩ đó là thói quen mà Dung đã in sâu trong tiềm thức từ lúc nhỏ, nên khi thấy như vậy, ông ta cũng không có gì lấy làm lạ.

- Còn hấn ta là ai? Sao suốt ngày ở trong này thế?- Dung lấy ngón tay chỉ về phía Duy, mắt hướng về ông nội chờ câu trả lời.

- Chồng tương lai của con đây- ông nhìn Dung cười âu yếm, ông biết nó thích Duy lâu lắm rồi nên ông mới chấp nhận cuộc hôn nhân này, ông mong nó sẽ vui vẻ mặc dù không hề muốn rời xa đứa cháu chút nào.

- Cái gì? Hấn ta sao? Con còn trẻ thế này mà nội bắt con lấy chồng rồi, con không thích đâu, càng không thích hấn, con không muốn kết hôn... con không muốn lấy chồng...- Dung giãy nảy lên khóc như đứa con nít làm ông ấy phải hết lời khuyên ngăn.

- Nhưng... lúc trước hai đứa đã đính hôn rồi mà- ông khuyên nó: “Chẳng phải con rất thích Duy sao?”

- Cái gì? Thích hấn sao? Làm gì có chuyện đó được, mà có đính hôn thì cũng phải hủy đi, con không muốn lập gia đình đâu, con còn trẻ lắm mà...- biết ông nội đã có ý nhượng bộ Dung được nước lấn tới.

- Ý cậu thế nào Duy?- ông ta quay sang nhìn Duy dò xét.

Tuy bất ngờ trước quyết định của Dung, nhưng cậu ta vẫn rất bình tĩnh.

- Hãy để anh được chăm sóc em cho đến khi em khỏi bệnh hoàn toàn, được không?- vẫn giọng nói ấm áp và quen thuộc ấy.

Lâu rồi mới nhận được ánh mắt trìu mến và sự quan tâm đặc biệt của Duy, Dung thấy tim mình đập nhanh trở lại, nó bối rối hấn ra, chỉ vì một câu nói của cậu ta mà bao nhiêu tình cảm chất chứa trong lòng nó lại trào dậy mạnh mẽ, đã muốn dứa ra rồi sao Duy còn níu kéo khiến nó thêm đau khổ.

Sững người vài giây, đắn đo, suy nghĩ, thực sự nó muốn bên cạnh Duy lắm chứ, nó muốn gật đầu chấp nhận lời đề nghị ấy cho xong và cậu ta sẽ vẫn là của nó như lúc đầu. Cuộc đấu tranh nội tâm diễn ra gay gắt, thế là Dung cứ ngây người ra mãi nếu không có lời nhắc nhở.

- Em đồng ý chứ?- Duy hỏi lại lần nữa.

“Dung một khi đã quyết định thì sẽ không hối hận”- nó tự nhủ với bản thân như thế.

- Anh nói ai bệnh hả? Tôi rất khỏe mạnh, cần gì người lo, tôi tự biết bản thân mình được rồi- Dung quay sang nhìn ông ánh mắt cầu cứu: “Ông ơi! Con muốn hủy hôn, ông đừng bắt con lấy anh ta, được không?”- nó nũng nịu.

- Con sẽ tôn trọng quyết định của Dung- Duy nói với ông rồi nhìn Dung: “Bất cứ lúc nào cần anh, em hãy lên tiếng và nhớ rằng anh mãi lo lắng và yêu thương em như một đứa em gái vậy”

Ông Dung cảm thấy phật lòng với câu nói đó, nhưng nhìn cháu mình vui vẻ, ông cũng không bắt bẻ gì thêm. Ông ta lấy điện thoại ra bấm số gọi ột ai đó.

- Cậu chủ, ông bà đã về ạ- bác quản gia lại nhỏ nhẹ, ánh mắt hiện rõ sự lo lắng: “Ông chủ rất tức giận, không biết có chuyện gì?”

- Được rồi, bác cứ để con lo- Duy điềm tĩnh bước vào.

- Mày có biết mày đang làm gì không? Tại sao Dung lại bị thương và tại sao hủy hôn ước- Ba Duy vẫn ngồi đó giọng nói đều đều, sắc lạnh.
- Ông biết rồi sao? Lạ thật, ông vì cái chuyện này mà bay về đây à, đúng là khó tin thật, chắc là mất mấy cái hợp đồng béo bở chứ gì?- Duy nhếch mép, ông ta không đáng được tôn trọng.
- Mày nói cái gì? Nhắc lại lần nữa- ông ấy gần từng tiếng một.
- Không phải sao, ông thì nào có quan tâm đến gia đình, kể cả mẹ ruột của mình ông cũng... và tôi biết chắc rằng ông cũng chẳng xem tôi là con đâu, ngày trước cũng thế, bây giờ cũng thế...- Duy cười khinh bỉ.
- “bốp”- cậu ấy lãnh ngay một cái tát trời giáng từ phía ba mình, từ trước đến giờ ông ta chưa hề quan tâm hấn nhưng cũng không bao giờ đánh hấn cả. Nhưng lần này ông ấy đã tức giận thật sự.
- Ông nghĩ tôi thích ở căn nhà này lắm sao, chẳng qua vì bà tôi từng sống ở đây, tôi không muốn đi không có nghĩa là tôi chấp nhận ông, ông có cái quyền gì mà đánh tôi, ngay cả bổn phận của một đứa con ông cũng không hoàn thành... ông có biết bà tôi, tức là mẹ ruột của ông đó đã chết thê thảm như thế nào không?- Chưa bao giờ Duy phản ứng mạnh mẽ như hôm nay.

12. Chương 12

Một năm chỉ gặp ông ấy đôi ba lần, và lần nào cũng bàn công việc, Duy chưa từng đề cập chuyện này trước mặt ba của mình vì đến hấn cũng không đủ can đảm để đối diện với ông ta khi nói ra, quan hệ của họ cứ thế mà kéo dài 7 năm, nhưng bây giờ đã đến lúc phải bộc phát.

Lời nói của Duy như ngàn mũi tên cắm phập vào tim người cha vốn đã chai sạn, hấn có biết đâu ông ta cũng đang đau khổ, một nỗi đau không nói nên lời. Đứa con trai tội nghiệp của ông đã chịu quá nhiều tổn thương, vì thế mọi chuyện ông phải giấu đi, cứ thế này, bình thường như bao năm qua sẽ tốt hơn cho nó. Nhưng ông không ngờ hôm nay nó nói lên cái điều mà ông đã cố gắng quên trong suốt thời gian dài mặc dù biết không thể nào quên được.

Người phụ nữ kia chỉ biết đứng nhìn hai cha con họ xung đột mà không thể làm gì, bà biết nếu mình can thiệp, chuyện này sẽ càng rắc rối hơn, nhìn Duy bước lên lầu và ánh mắt nhìn đau khổ tội cùng của chồng, bà biết mình phải làm một điều gì đó, ngay lúc này.

Duy lại đập phá đồ đạc trong phòng như mọi lần và còn hơn thế nữa. Bà ta bước vào mà không khỏi đau lòng.

- Bà ra ngoài cho tôi ngay lập tức, cái nhà này không hoan nghênh bà đâu- Duy chỉ tay thẳng ra cửa.
- Con nghe dì một lần được không? Và con cần phải biết sự thật, cái sự thật đã được giấu 7 năm qua... dì không muốn nhìn hai cha con như vậy đâu, con không biết ba của con đã đau khổ rất nhiều trong suốt thời gian qua sao? ông ấy cười dì chỉ vì công việc mà thôi, và chẳng ai có lỗi trong chuyện này... Đáng lẽ cả gia đình của con đã có thể sống hạnh phúc, vui vẻ, mẹ con sẽ không ra đi sớm như thế... và dì không thể bước chân vào đây... nếu bà con không hành động như vậy- bà ta vừa khóc vừa van xin Duy.
- Cậu ấy sững sờ: “Dì nói cái gì? Còn cái sự thật nào nữa? Bà tôi... mẹ tôi...? Dì mau nói đi...”- Duy hét lên trong giận dữ.

Duy lao đi trong màn mưa đêm dày đặc, ngồi trên chiếc xe mô tô phân khối lớn và tự cười ha hả một mình. Hấn hy vọng mọi việc nghe được của ngày hôm nay chỉ là do con người ấy bịa đặt, cả đời hấn cũng không thể nào ngờ được, người bà mà hấn yêu quý hơn cả sinh mạng của mình bấy lâu nay lại tàn nhẫn như thế. Có lẽ cái sự thật này còn đau đớn hơn cả khi hấn nghĩ cha mình là người “máu lạnh”

Một lần nữa trái tim chai sạn kia lại nức lên những tiếng chạnh lòng. Lời của người phụ nữ kia vẫn vang vọng bên tai không thể nào xóa được. Giờ đây người ta còn không phân biệt được đâu là nước mưa, đâu là nước mắt...

- Ngay cái ngày mà con có mặt trên thế gian này, mẹ con đã bị tai nạn giao thông, nhưng không có gì nghiêm trọng nguy hiểm đến tính mạng cả. Việc mẹ con mất ngay sau đó với lý do sinh khó nghe có vẻ hoàn toàn hợp lý. Nhưng thật ra người đứng sau vụ này chính là bà nội của con...- Duy nhớ rõ từng câu từng chữ mà bà ta nói, kể cả tiếng nấc như xé tan cõi lòng của hắn nữa.

- Mặc dù vụ tai nạn đó không phải do bà con sắp đặt nhưng từ trước đến giờ bà ấy không hề xem mẹ con là con dâu trong gia đình, sẵn dịp bà ta đã mua chuộc bác sĩ cấp cứu, bảo là chỉ cần giữ lại đứa bé mà thôi.

- Ba con không hề nghi ngờ gì về việc này, mặc dù rất đau khổ khi mất đi người vợ hiền nhưng ông ấy cố tỏ ra mạnh mẽ và dành trọn tất cả tình yêu thương cho con, mong con có thể sống hạnh phúc, vui vẻ, vì con chính là niềm hy vọng và cũng là món quà cuối cùng mà mẹ con đã tặng lại ông ấy trước khi ra đi.

(k ệnh truyện chấm p rồ)

- Có một ngày không hiểu sao ông ấy quyết định điều tra lại vụ tai nạn năm xưa, vì không có gì đáng ngờ, nên ông ấy chỉ tự trách mình không bảo vệ được mẹ con mà thôi. Có lẽ mọi việc sẽ kết thúc tại đó ba con không tình cờ phát hiện được mọi việc, chính bà con đã sai khiến người bác sĩ đó... ông ấy đã đau khổ và dằn vặt rất nhiều trước khi quyết định đến gặp bà con hỏi cho rõ.

- Bà ấy thừa nhận chính mình đã làm tất cả chính vì thế hai người họ cãi nhau dữ dội. Từ sau ngày hôm đó, ba của con lao đầu vào công việc để quên mọi thứ mà ông ta từng nghe, từng biết. lúc bấy giờ chỉ có công việc mới có thể làm ông ấy nguôi ngoai nỗi nhớ thương vợ và căm ghét cái hành động giả tạo của mẹ mình.

- Có lẽ con không biết ông ấy đã đau khổ như thế nào đâu. Ông ta hận bà con nhiều lắm vì thế không bao giờ muốn bước về căn nhà này và cũng có thể sẽ mãi mãi không về nếu không có con ở đây. Nhưng mỗi lần gặp bà con thì niềm căm thù trời đất, đã quá mệt mỏi với cuộc sống như thế nên càng ngày ông ta càng lao đầu vào công việc với những chuyến đi nước ngoài xa nhà.

Duy như không tin vào tai mình nữa, mọi thứ hắn nghe đều là sự thật sao? Đến giờ hắn vẫn không thể chấp nhận được.

- Chính vì thế mà ngay cả khi bà đã mất ông ta cũng không muốn về viếng sao?- Duy sa sầm nét mặt.

- Không phải...- bà ấy hét lên: “Ba con đã đặt chuyến bay sớm nhất từ Luân Đôn về, nhưng... ông trời trêu người, ngay đêm đó, tất cả chuyến bay đều phải hoãn lại vì sương mù dày đặc, con biết ông ấy đã thất thỏm đứng ngồi không yên như thế nào không? Dù sao bà con cũng là mẹ ông ấy mà, dù có hận thù gì thì khi bà con mất cũng sẽ tan theo mây khói mà thôi”

- Sáng hôm sau, về đến nơi thì con đã biến mất không để lại tung tích gì, ông ấy đi tìm nhưng vô vọng, ba con quyết định bỏ lại tất cả công việc về Việt Nam để bù đắp lại tình thương bao nhiêu lâu nay nhưng tất cả chỉ là ảo tưởng... vì chính con đã không tha thứ.

- Con tự hỏi lại mình đi, từ cái ngày mà con trở về đã bao giờ con cho ông ấy cơ hội để quan tâm con hay không?- người phụ nữ đáng thương ấy cố gắng kìm nén nước mắt.

- Sao ông ta không nói với tôi điều đó sớm hơn?- Duy nắm chặt bàn tay lại.

- Con nghĩ là ông ấy muốn một đứa trẻ phải căm ghét người bà mình từng yêu quý như ông ta đã hận mẹ thế sao? Ba con biết rằng bà đối với con là tất cả, ông ta không thể nào phá hỏng cái hình tượng đẹp đẽ đó, trái tim con quá yếu ớt, liệu có chịu nổi cú sốc đó hay không? Thà ông ấy để con nghĩ xấu về mình, ít ra cái lý do đó còn dễ chấp nhận hơn cái sự thật bà ta hại chết mẹ của con, vì thế ông ấy âm thầm chịu đựng tất cả, gánh vác mọi đau khổ để hy vọng đứa con trai độc nhất có thể sống tốt hơn.

- Không như những đứa trẻ khác con luôn tạo ình một lớp tường dày bảo vệ trước mọi hành động của ba con, chính vì thế mà khoảng cách của hai người ngày một xa nhau hơn.

- Vậy bà nghĩ nói lúc này tôi sẽ vui hơn sao?- Duy gằn giọng.

- Dĩ biết là cú sốc lớn với con, nhưng con cũng lớn rồi, phải có sự công bằng cho cả hai người, ba con đã chịu quá đủ rồi, con cần biết sự thật, dù nó có phũ phàng đến mức nào, dĩ biết con đủ nghị lực để vượt qua. Dĩ chỉ cầu xin con một điều: “Đừng làm bất cứ ai đau khổ thêm nữa”

Duy không đội mũ bảo hiểm, ít ra lúc này chết đi có vẻ còn nhẹ nhàng hơn cái cảm giác khó chịu thất lên ở trong lòng. Tại sao mọi thứ lại thay đổi một cách đột ngột như thế, ba hấn... mẹ hấn... rồi bà hấn nữa... Duy mệt mỏi lắm rồi, mưa kéo từng cơn va vào mặt bỗng rất, khiến mắt cay xè, còn những ánh đèn đường mờ nhạt, leo lét phía xa hấn cũng không biết mình đang đi đâu...

Chiếc xe dừng lại trước cổng nhà An, Duy cũng không hiểu sao mình lại đến đây, hay là chính trái tim đã dẫn lối hấn...

Bí mật của Duy là hết rồi đó bây giờ bắt đầu giải quyết mấy cặp này để end fic được rồi.

- Bây giờ là 1h sáng, chắc hấn An đã ngủ, nhìn vào trong nhà chỉ thấy một màu đen, không một ánh đèn, Duy xuống xe đứng một hồi lâu, cậu ấy định bụng sẽ quay về, nhưng về đâu, bây giờ hấn không đủ can đảm để gặp ông ta- người ba và cũng là người hấn đã hận tận xương tủy suốt bao nhiêu năm nay, hấn sao có thể đối mặt thân nhiên như chưa từng có chuyện gì xảy ra được.

Trời vẫn mưa tầm tã, có một và chỉ một con người vẫn đứng nơi đó, chính bản thân anh ta cũng không hiểu vì sao? Chính xác là 1h33 phút, người con trai nhìn vào chiếc đồng hồ tự nhủ, hấn đã ở đây nửa tiếng rồi. Không hiểu sao lúc này Duy nhớ An còn cào, hấn muốn được gặp nó dù biết điều đó là không thể.

Đã hai ngày từ khi Dung gặp tai nạn, đêm nào An cũng mất ngủ, phần vì lo lắng cho bạn, phần vì nó nghĩ mình nên bỏ cuộc, Dung lúc này cần Duy chăm sóc nhiều hơn là nó. Ngoài trời vẫn mưa rả rích, An vốn không thích mưa-nó từng khẳng định điều đó, nhưng ngày hôm nay, không hiểu sao cơn mưa này làm lòng nó thanh thản lạ, một ý nghĩ điên rồ nào đó chợt lóe lên, tự nhiên nó thích được tắm mình dưới mưa.

Ngồi bật dậy trên chiếc giường quen thuộc, An với lấy cái đồng hồ báo thức gần đó, bật đèn lên, đã là 2h12 phút rồi, cũng phải thôi, vì nó đã nằm rất rất lâu, suy nghĩ cứ rối tung cả lên. An không muốn nghĩ nữa, nó lại bên cửa sổ kéo chiếc màn và cái cửa kính ra, từng cơn gió thổi vào từng hồi mang theo cả những giọt nước li ti làm ướt cả gương mặt nhỏ của An. Nó hít một hơi thật dài, cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm hấn. Từ tầng ba An với tầm mắt

mắt nhìn xuống con đường vắng tanh, nó cũng không cảm thấy lạ, đã khuya rồi, trời lại mưa ai lại đại đi vào giờ này, nhưng An chợt dừng lại nơi cổng nhà nó, sao lại có chiếc xe kia ở đó nhỉ? Người ta trú mưa chẳng... cũng không phải, nhà nó làm gì có mái hiên, hấn trú kiểu đó còn ướt hơn nữa. Nó nghĩ ngay đến ăn trộm và khẳng định là thế.

Nhưng cái dáng đó rất quen thuộc, nó chạnh lòng khi nghĩ đó là Duy, chỉ có khác rằng cậu ta chưa bao giờ đi mô tô cả. Hơn nữa giờ này Duy ở đây làm gì, khuya thế này cơ mà.

An nhắc chiếc điện thoại lên và bấm số.

Chuông đổ ở đầu dây bên kia, Duy bất ngờ nhận ra đó là số của An. Cậu ta đưa mắt nhìn lên, cô bé đang đứng ngoài ban công căn nhà.

- Anh ở đó làm gì? Anh có biết mưa lớn lắm không? Anh sẽ bệnh như lần trước đó- An hỏi trong lo lắng.

- Em có thể cùng anh đến một nơi được chứ? Anh sẽ giải thích cho em mọi chuyện sau- Duy nói như người mất hồn, đưa đôi mắt hướng về phía An chờ câu trả lời.

Nó suy nghĩ một lúc rồi cũng đồng ý: “Anh đợi em một lát nha!”- An biết rời khỏi nhà lúc này là không đúng, dù sao nó cũng là con gái, trời chưa sáng đã đi như thế, hơn nữa bây giờ lại mưa lớn, nếu mà biết ba mẹ sẽ không cho đâu, đã thế thì lên mà trốn đi vậy.

An dùng chìa khóa của mình mở cửa, trước khi đi còn để lại mảnh giấy nói ba mẹ đừng lo cho nó.

- Anh không mang nón bảo hiểm sao? Thôi để em vào nhà lấy, anh Nam có hai cái đấy- An cười định quay vào trong thì Duy đã nắm tay lại.

- Không cần đâu.

- Không được, nếu anh mà không chịu đội thì em chẳng đi đâu nữa- An nói mà như ra lệnh.

5 phút sau An quay trở lại, người đã bắt đầu ướt sũng vì mưa, nhưng trong lòng nó lại thấy vui lạ thường, không ngờ cũng có lúc nó vì Duy mà lên nhà trốn đi.

Nhưng thật sự nó cảm thấy hôm nay cậu ấy có gì đó rất lạ. Không hẳn đã là buồn, nhưng nói vui thì lại càng không phải, hình như là rất mâu thuẫn, cả cái việc mà cậu ta đến tìm nó vào lúc này mà lại không gọi điện thoại thì cũng đã là rất lạ rồi. Nếu không phát hiện sớm có lẽ Duy sẽ đứng đó đến sáng dưới trời mưa cũng không chừng, chỉ nghĩ đến đó An đã khẽ rùng mình.

Duy không chạy nhanh nhưng chiếc xe vẫn lao vun vút trên con đường vắng, từng cơn mưa đập vào người ướt sũng, cơn gió lùa qua khiến nó lạnh ngắt, An cảm thấy thế nhưng Duy hình như không có phản ứng gì.

- Anh có lạnh không?- chẳng biết gió mưa đã át tiếng nó hay do tâm trạng rối bời mà Duy chẳng để ý, cậu ta không hề trả lời.

An bắt đầu run cầm cập, bây giờ nó mới thấm thía cái lạnh thấu xương, nhưng quanh quẩn đầu đây, hơi ấm trong lòng giúp nó vượt qua tất cả. Chỉ cần được ở cạnh Duy nó không sợ gì cả.

Chưa bao giờ cậu ấy im lặng lâu như thế An khẳng định đã có chuyện gì rồi. Thật sự nó phải làm gì đây, cứ thế để Duy đưa nó đi à, mà đi đâu mới được chứ? Nhưng rồi nó lại tự nhủ, nó có thể đến bất cứ nơi nào mà Duy muốn vì nó tin tưởng tuyệt đối vào cậu ấy, An không cần hỏi làm gì.

Ngồi phía sau nhìn lưng áo ướt đầm của người con trai ấy, An thấy xót xa, muốn ôm lấy, muốn tựa vào nhưng nó không đủ can đảm. Bàn tay khẽ chạm nhẹ vào chiếc áo sơ mi dính chặt vào người Duy, nó chợt nhớ những lần được Duy công, thì ra vai cậu ấy rộng thật, gần ba gang tay của nó cơ đấy, nhớ lại ngày tháng đó thật là vui. Nhưng nhanh chóng An trầm lại và nhìn ra phía xa, chỉ một màu đen tối, dường như nó đã rời khỏi phạm vi của thành phố. Không nhà cao tầng san sát, không ánh đèn rực rỡ hoa lệ, chỉ có những con đường xa vút chân trời.

Cái thắng xe đột ngột khiến An ôm chặt lấy Duy, cái nón bảo hiểm của nó đập vào lưng nghe tiếng cộp rồ ta. Nhưng có vẻ như lúc này Duy không hề để ý điều đó.

Một ngôi nhà nhỏ màu trắng và chỉ duy nhất có màu trắng mà thôi. Duy đỡ nó xuống xe và mở cửa vào trong.

An ngỡ ngàng, nơi đây giống căn biệt thự thu nhỏ hơn là nhà, có đầy đủ tiện nghi, cả lò sưởi nữa, có vẻ giống mấy căn nhà ở Đà Lạt mà nó từng thấy lúc đi tham quan, chỉ có một điều khiến nó cảm thấy lạ, tất cả vật dụng trong nơi này đều màu trắng.

An cảm thấy Duy rất lạ vì dường như cậu ấy chưa hề hé môi nói một lời, nhưng linh tính mách bảo nó rằng thái độ hôm nay tương tự như lúc Duy ngoài bãi biển, chẳng lẽ gia đình cậu ấy lại gặp chuyện gì sao? Lòng nó cũng bồn chồn không yên.

Duy từ trong nhà bước ra mang cho nó một chiếc khăn, không khí vẫn im lặng một cách đáng sợ cộng thêm ngôi nhà toàn màu trắng này làm cho An cảm thấy lạnh lẽo, nó không thể chịu nổi thêm phút nào nữa.

- Ở đây là...?- nó hỏi Duy nhưng câu trả lời vẫn là con số không.

Duy mở một cánh cửa to dẫn ra ngoài vườn và ra hiệu cho nó theo sau. An tuy cảm thấy lạnh ở sống lưng nhưng vẫn đi về phía trước.

Trời vẫn mưa không ngớt, tạt qua giàn Tigôn trắng muốt nổi bật giữa màn đêm đen. Đó cũng là loài hoa An thích nhất, những nụ hoa bé xinh nở thành chùm, cuộc đời chúng từ khi sinh ra đến lúc đơm hoa rực rỡ nhất đều có bạn bè bên cạnh và không bao giờ đơn độc, tuy mộc mạc, giản dị nhưng lại có nét thanh cao, quý phái.

An nhớ lại truyền thuyết hoa Tigôn mà nó từng được đọc, loài hoa của tấm lòng hiếu thảo, của sự biết ơn mà người con trong gia đình giành cho ông bà, cha mẹ mình.

Con đường dẫn lối đi rất dài, rất đẹp và chỉ ánh lên sắc trắng của Tigôn. An càng tò mò hơn không biết mình đang đi đâu, không chỉ căn nhà màu trắng mà dường như tất cả... tất cả mọi thứ ở đây đều không ngoại lệ. Rốt cuộc là thế nào?

An không khỏi bất ngờ khi trước mặt nó là hai ngôi mộ nằm sát nhau được trang trí cách điệu hết sức tinh tế với tông màu trắng quen thuộc.

Một tấm bia có hình người phụ nữ trẻ, vô cùng xinh đẹp, tấm bia còn lại là bà lão ngoài 60 tuổi với vẻ mặt phúc hậu. Không cần suy nghĩ An cũng đoán ra là ai khi Duy quỳ rạp trước hai ngôi mộ ấy. Nó thật sự lúng túng không biết mình phải làm gì và nó cũng không hiểu sao giữa đêm mà Duy lại dẫn nó đến đây, trong đầu An hàng ngàn câu hỏi được đặt ra. Và rồi nó quyết định quỳ xuống giống như Duy đã làm, nó không biết phải hành động gì hơn vào lúc này.

Bất ngờ Duy đứng dậy và dắt tay nó đi vào nhà mà không nói một lời nào. An ngoái đầu lại nhìn một lần nữa rồi bước gấp gấp theo sau, nó biết chắc chắn đã có việc gì xảy ra, nhưng hiện giờ điều duy nhất An có thể làm là chờ đợi và im lặng, nếu Duy không muốn nói nó cũng không miễn cưỡng, cậu ấy đã chịu quá nhiều đau khổ, An hy vọng mình có thể chia sẻ bớt phần nào những dằn vặt trong lòng Duy, nhưng nó không biết là Duy có chấp nhận điều đó hay không?

Bóng tối dường như đã bao trùm mọi thứ. Bây giờ thì An đã hiểu phần nào tại sao căn nhà này chỉ toàn là màu trắng vì có lẽ nơi đây vốn không dành cho người ở, chỉ nghĩ đến đó thôi nó đã thoátáng rùng mình.

Gương mặt Duy lúc này còn lạnh hơn cả ngoài trời.

- Nếu em hiểu lầm một người và hận ông ta suốt 7 năm trời, khi nhận ra sự thật em sẽ làm thế nào hả An?- cái giọng trầm trầm, đều đều của Duy khiến An hoảng sợ thật sự nhưng ít ra thế còn đỡ hơn là cứ im lặng mãi.

- Em cũng không biết...Em chưa gặp tình huống như thế bao giờ nhưng em nghĩ nếu nhận ra mình có lỗi thì phải xin lỗi- nó lắp bắp.

- Ngay cả đối mặt với ông ta anh còn không dám, anh không tin bao nhiêu năm nay mình đã nhầm... anh không biết cần làm thế nào nữa, anh thật sự rất bất lực- Duy hét lên trong đau khổ, tay đập xuống bàn rồi nắm vào nhau từng lần gân máu nổi lên xanh rờn, lại một lần nữa An nhìn thấy giọt nước mắt Duy đang rơi, lòng nó rối bời, không hiểu vì sao, lẽ nó cũng tràn mi.

Nó lao vào ôm lấy Duy mà nức nở: “Anh đừng như thế, em biết anh muốn nói gì mà... tất cả đều sẽ có cách giải quyết thôi anh à”- bây giờ An cũng không biết có thể giúp được gì cho Duy, lúc này nó chỉ có thể ở bên cạnh cậu ấy mà thôi.

- Ông ta vẫn còn thương anh... ông ta không ghét bỏ anh... Anh từng mong nghe được câu này rất lâu rồi, nhưng mà bây giờ anh vẫn không thể chấp nhận được, cái chết của mẹ anh rồi bà anh... Tại sao lúc nào mọi thứ cũng đổ dồn lên đầu anh cả... anh muốn được như những người khác, có gia đình quan tâm, thực sự là rất cần mà...- Duy gục xuống đất, nếu như cậu ta biết được điều này sớm hơn có lẽ mọi chuyện sẽ khác, cậu ấy cũng không phải đau khổ dằn vặt suốt bao nhiêu năm trời. Có phải chẳng mọi thứ giờ đây đã quá muộn màng không thể cứu vãn được nữa? Hay là một con đường mới tươi sáng hơn đang được mở ra?

... KênhTruyen.Pro chúc các bạn vui vẻ ^^Đã một ngày sau khi Quân bị ăn hai cú đấm từ Nam, hẳn biết mình phải xin lỗi Thu nhưng có những việc không chỉ nói suông bằng lời, hẳn phải làm một cái gì đó hơn thế.

- Anh có thể giúp tôi việc này không?... – Quân gọi điện thoại cho Nam nhờ vả.

- Cậu hay nhỉ? Sao không tự thân vận động mà bảo tôi giúp, không ai lại lại nhờ tình địch của mình trong chuyện này cả, cậu nghĩ rằng tôi sẽ đồng ý à?- Nam hỏi ngược lại.

13. Chương 13: Chương 13

Quân chỉ biết im lặng... người như cậu ta có thể mở miệng ra nhờ cậy người khác quả là việc phi thường rồi, huống chi giờ còn bị “xỏ” ngược lại như thế, nhưng thật sự không còn cách nào khác.

- Lần này tôi không giúp đỡ cho cậu, tôi chỉ muốn Thu được vui vẻ thôi, vì vậy không cần biết ơn tôi- Nam nói xong làm Quân thở phào nhẹ nhõm, có lẽ bây giờ hẳn cũng nên dẹp cái “tự tôn” quá đáng của mình đi

là vừa. Cũng chính vì nó mà hắn mới làm cho bản thân và người khác đau khổ thế...

- Vậy 6h tối nay ở nhà hàng LM, tôi đợi- Quân cúp máy.

Bây giờ là lúc hắn phải tỏ rõ thành ý, không biết như vậy đã quá muộn hay chưa?

Dòng tin nhắn hiện lên trên điện thoại của Thu. Nó vội mở máy, thì ra là Nam.

(Thu à, tối nay 6h anh có thể mời em đi ăn được không? Coi như tiệc chia tay, tuần sau anh về nước rồi, em nhớ phải đi đó và không được hỏi gì thêm, hẹn gặp em tại LM tầng 5)

Thực sự là lúc này Thu vốn không có tâm trạng làm bất cứ việc gì cả. Ở trường nó cố gắng tìm cách tránh mặt Quân, hề thấy cậu ta ở đâu là nó trốn biệt tăm, đối với Nam cũng vậy, dù sao Thu cũng không thoải mái khi ở cạnh cậu ta như trước, mặc dù chấp nhận làm anh em nhưng nó vẫn phải cố giữ khoảng cách để mọi người không hiểu lầm. Hay là nó sợ người hiểu lầm đó chính là Quân. Lần đầu tiên Thu tự vò đầu bứt tóc, nó không muốn nghĩ đến Quân nữa, nó cần chuẩn bị cho cuộc hẹn tối nay, vì chẳng thể nào từ chối được thành ý của Nam. Ít ra một cuộc sống đơn giản và có phần nhàm chán trước khi bước vào trường cấp 3 này, chỉ có học và An khiến Thu nhẹ nhõm hơn. Nhưng những ngày tháng đó dường như đã quá xa vời, muốn tìm cũng không gặp.

Nhà hàng LM nổi tiếng sang trọng, Thu bối rối không biết nên ăn mặc như thế nào, dù sao cũng không thể để người khác cười là một con ngốc được. Chọn mãi cuối cùng nó cũng tìm thấy chiếc váy xếp li màu hồng nhạt dài quá gối, được đính ren ở tay, phần dưới được may thành từng tầng với sự cách điệu của tấm vải trắng tinh khôi. Đây là món quà mà nhỏ An tặng lúc sinh nhật, Thu vốn trung thành với chiếc quần jean và áo sơ mi nên nó vốn chẳng quan tâm đến những bộ váy điệu đà thế này. Nhưng hôm nay đã đến lúc phải dùng tới.

Chiếc xe bus quen thuộc đưa nó đến địa chỉ mà Nam hướng dẫn. Một khu thương mại sầm uất và sang trọng với những tòa nhà cao chọc trời, Thu không cảm thấy lạ gì với những cảnh thế này, chỉ có điều nó vốn không thích không khí ở đây, trong nó vẫn có chút gì mộc mạc, giản đơn như người con gái miền Tây hiền dịu, nó thích sự nhẹ nhàng, yên tĩnh, một không gian có thể khiến người ta quên hết muộn phiền.

Đúng là đây rồi, tấm biển rõ ràng là “Nhà hàng LM” nhưng sao lạ thế, không có một bóng người. Thu ngần ngại không dám bước vào, nó nhích chân khẽ từng bước một.

Vừa vào bên trong chưa đầy ba gang, chiếc cửa kính tự động đột ngột đóng lại. Bỏ ngoài tai tất cả ồn ào của phố thị, bên trong là một “không gian xanh” với những loài cây cảnh nhỏ nhưng đầy sức thu hút, có vẻ chính nó đã làm không khí trở nên trong lành hơn, ánh đèn vàng rực cả căn phòng lớn.

An bước lên tầng 5 như đã hẹn, nó nhìn quanh tìm bóng dáng Nam, nhưng không thấy, ở đây giống một chốn “không người”. Từ đầu đến giờ Thu luôn cảm thấy rất lạ về điều đó, một nhà hàng năm sao không thể vắng người vào lúc đắt khách nhất, tất cả nhân viên đâu cả rồi. Không có một ai!

Lối dẫn vào phòng tiệc tràn ngập các loại hoa, chúng được rải hai bên tấm thảm đỏ thành nhiều hàng, có đến mơ Thu cũng không ngờ mình lại có diễm phúc được đi trên con đường như thế.

Nam đã làm tất cả những việc này sao? Không thể nào, anh ấy làm gì có đủ khả năng? Câu hỏi đặt ra trong đầu Thu lúc này là ai đứng sau tất cả những kế hoạch này, mà cũng có thể mọi thứ ở đây không phải dành cho nó mà là chuẩn bị vì một người khác, Thu tự nhủ mình không nên hy vọng quá nhiều.

“Con đường hoa” dẫn nó đến một bàn tiệc không mấy thịnh soạn, nói thế bởi trên chiếc bàn ấy chỉ có duy nhất một món ăn đang được đẩy lại. Thu không dám ngồi xuống, vì nhớ đâu chỗ này không phải để dành cho nó thì sao, sau một lúc lưỡng lự, nhìn quanh nơi này chẳng có ai, nó đánh liều ngồi xuống.

Tiếng nhạc đâu đó vang lên du dương, nhẹ nhàng mà tha thiết như xưa đi sự tất bật, khiến tâm hồn con người trở nên thư thái hơn nhiều.

Thu giật mình vì có một bàn tay ở phía sau đặt lên vai.

Nó quay lại cười nói: “Anh Nam sao đến trễ thế, ai đòi lại bắt con gái phải đợi chứ...”- nhưng lập tức nụ cười tắt lịm, người đó không ai khác chính là Quân và trên tay cậu ta còn cầm theo một đĩa thức ăn.

Tim nhỏ Thu lại ở trạng thái “trên mức bình thường”, nó nhớ lại lần Quân đã mắng xối xả vào mặt nó, chỉ nghĩ đến đó nó không còn đủ bình tĩnh nữa. Nó là một đứa con gái tự trọng vì thế không thể chấp nhận chuyện bị người khác xỉ vả thậm tệ như thế.

Thu đứng dậy bỏ ra về, chỉ nói một câu duy nhất: “Nếu biết người bày những trò này là anh thì tôi đã không đến đây”

- Chẳng lẽ em không có gì muốn nói với anh sao?- Quân nắm tay giữ nó lại.

Thu cắn răng để phát ra tiếng “Không” lạnh lùng nhất có thể của nó.

- Nhưng anh thì có vì thế em hãy ngồi xuống đây đi- Quân đẩy nó ngồi vào vị trí cũ.

- Tất cả những thứ hôm nay đều do chính tay anh chuẩn bị từ sáng sớm, không có sự trợ giúp của bất kì ai, anh muốn em nhìn thấy được thành ý của anh- Quân nói.

- Để làm gì?- Thu vẫn giữ thái độ lạnh nhạt, nó vốn không quen làm trái với cảm xúc của mình. Ngày hôm nay, biết Quân vì nó mà làm nhiều việc vậy, nó cảm động lắm chứ, nhưng vậy thì sao? Hắn ta vốn chẳng tin tưởng nó.

- Anh muốn nói lời xin lỗi, một lời xin lỗi thật lòng- Quân xuống nước.

- Anh nói xong rồi đúng không? Thế tôi về được chưa?- Thu vẫn chưa đủ can đảm để đối diện với Quân, có lẽ nó thích hắn thật sự, nhưng chỉ có như thế là chưa đủ, một mối quan hệ cần xây dựng trên niềm tin, hơn nữa Quân càng lạnh lùng nó càng có cơ để chấm dứt mối tình đơn phương này, nó vốn không hiểu sao Quân lại làm nhiều việc như thế, khiến nó càng lún sâu hơn vào cái bể không lối thoát, nếu cậu ta không thích nó thì xin lỗi nó làm gì, chỉ khiến Thu càng đau lòng thêm mà thôi.

Quân không nói gì, chỉ gỡ chiếc nắp của món ăn trên bàn xuống. Thì ra là một bông hồng trắng. An hơi bất ngờ về điều này.

- Hôm trước em đã tặng anh một hoa hồng đỏ, bây giờ bông hoa trắng này, anh muốn trao lại cho em- Quân cầm bông hoa lên giơ trước mặt Thu khiến nhỏ bối rối vô cùng.

- Xin lỗi anh, cuộc sống của chúng ta giống như hai đường thẳng phân biệt, và đã là phân biệt thì chúng chỉ có duy nhất một điểm chung, mãi mãi chỉ có thế mà thôi. Cái đêm ở vũ hội, em đã cố gắng giữ cái giao điểm đó thật lâu, nhưng thất bại thật rồi, bây giờ hai đường thẳng ấy mỗi lúc một rời xa nhau, không thể quay lại được nữa- nói xong Thu bỏ đi, nhỏ cố cắn chặt môi để không bật khóc trước mặt Quân, nó không hề muốn nói như thế, nhưng quả thực cuộc sống của Quân nó không có cách nào hòa nhập được, dù sao nó cũng cố chấm dứt bao nhiêu ngày nay rồi, tình cảm mới chớm nở thì cũng chóng quên mà thôi, nó sẽ trở về là nó của ngày xưa.

Quân như người bất động sau lời nói của Thu, hắn không ngờ khoảng cách của hai người lớn đến thế. 1 giây... 2 giây... 3 giây... hắn đuổi theo sau, tay không quên cầm lấy đóa hồng trắng.

Cánh cửa thang máy đang đóng lại, Quân vội vã đưa cánh tay vào cũng may còn kịp, nó lại mở ra.

- Anh đi theo em làm gì- Thu hét lên như giải tỏa cái niềm ám ức bấy lâu nay. Nó bấm nút cho thang máy chạy xuống.

Quân lại nhấn chạy lên: “Em nghe anh nói có được không?”

Cứ thế hai người cứ như những đứa trẻ tranh giành nhau cái nút.

“Phụt...”- đèn trong thang máy tắt ngấm, cả không gian tối đen như mực, có lẽ là mất điện.

- Cái quái gì thế này?- Quân nói: “Em đâu rồi Thu? Em có sao không đấy?”- cậu ta quơ tay tìm xem Thu đang ở đâu, nhưng không thấy.

Có lẽ chân vô tình chạm vào vật gì đó. Quân cúi xuống tìm, thì ra Thu đang ngồi bệt dưới đất.

Quân nghe được tiếng rên khe khẽ, hắn cảm nhận Thu đang run cầm cập: “Em giơ tay ra cho anh nào”

Nắm lấy bàn tay lạnh ngắt đầy mồ hôi, Quân lo lắng: “Em làm sao vậy, chỉ là mất điện thôi mà, tối một chút, không có gì đâu, để anh lấy điện thoại gọi người đến sửa là được rồi”

Và cậu ta tìm mãi, có lẽ trong lúc nấu nướng đã bỏ chiếc điện thoại trong nhà bếp rồi: “Tức thật”- cậu ta khẽ nói.

- Em sợ tối... em sợ không gian chật chội tù túng này lắm... ngày trước em từng bị nhốt trong nhà kho một mình- Thu đã hoảng sợ thật sự.

- Em không một mình đâu, có anh đây mà...- Quân nói nhẹ nhàng và nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn đang đang run rẩy.

Mặc dù không thấy được gì cả nhưng tiếng rên của Thu làm Quân cảm thấy đau lòng, ngồi đối diện, ôm Thu vào lòng, Quân thở thê.

- Xin lỗi em, anh sẽ không để em xảy ra bất cứ chuyện gì đâu, em chính là người con gái đầu tiên mà anh yêu, anh biết điều đó từ rất lâu rồi nhưng không đủ can đảm để đối diện, lại còn khiến em phải vì anh mà đau lòng nhiều như thế, anh tội quá phải không? Tha thứ cho anh! Anh đã không tin tưởng bản thân mình, cũng như không tin tưởng vào tình cảm của em, từ nay sẽ không như thế nữa, cho anh một cơ hội để bảo vệ cho em, Thu nhé!

Nó không còn đủ sức để kháng cự lại, bàn tay kia quá mạnh mẽ, giọng nói kia quá ngọt ngào, và trái tim ấm nóng kia đang đập rộn rã. Thu cảm nhận rõ điều đó, nó muốn ngất đi trong niềm vui sướng tột cùng. Chưa bao giờ nó lại nghĩ có tình yêu hạnh phúc đến thế. Thứ cảm xúc mà không ngôn từ nào có thể diễn tả được, dù không nhìn thấy mặt nhau, nhưng từng nhịp hơi thở của Quân nó đều cảm nhận được.

- Sao em không nói gì?- Quân nhắc lại lần nữa, trên vai cậu rớt một giọt nước mắt nóng hổi.

- Em khóc à, anh lại làm em giận đúng không?- Quân buông nhỏ ra, hai tay tìm lấy gương mặt ướt đẫm nước mắt của nó, nhẹ nhàng lau đi: “Em không chấp nhận anh à”

Thu lắc đầu, nó nấc từng tiếng: “Em không đủ can đảm để bước vào cuộc sống của anh, nó quá xa lạ và mệt mỏi, em cần sự bình yên anh à”

- Chỉ cần em gạt đầu và nói thích anh, mọi thứ không còn quan trọng nữa đâu, cho dù hai đường thẳng có xa nhau đến đâu anh cũng sẽ uốn cong để nó lại gặp nhau ở một điểm khác, anh tin mình làm được mà, lần này đến em phải tin anh đó- Quân lại ôm nó mà lòng tràn đầy hạnh phúc, hẳn cảm nhận được cái gạt đầu dù là rất nhẹ trên vai mình, khẽ mỉm cười vuốt mái tóc tơ bồng bềnh, mượt mà của Thu, một cái siết tay mạnh để cảm thấy mình đang tồn tại, hẳn cứ tưởng mình đang mơ.

- Em đói bụng quá, vẫn chưa được ăn gì cả?- Quân phì cười vì lời nói của nó. Nhưng thực sự là hẳn cũng cảm thấy hơi đói rồi, từ sáng đến giờ do quá hồi hộp nên cũng chẳng ăn nhiều.

- Chừng nào mới ra khỏi đây được?- Thu vẫn tiếp tục hỏi.

- Sáng mai thế nào cũng có người đến, còn hôm nay anh cho tất cả nghỉ việc rồi, sẽ không có ai tới đây đâu- Quân nói khẽ trong khi vẫn ôm Thu không chịu buông, hẳn chẳng muốn bỏ tay ra chút nào.

Thu giật bắn người đẩy Quân ra: “Cái gì...? Sáng mai sao...? Không thể nào...”

Nó nhích người về góc thang máy: “Anh lại bên kia ngồi đi, tránh xa em ra”

- Chẳng phải em sợ tối sao?- Quân ngạc nhiên.

- Tối còn không đáng sợ bằng anh đây- nó cố tình nói nhỏ chỉ đủ hai người nghe, dù sao khi phát ngôn câu đó cũng thấy ngại.

Quân nghe xong thì hiểu rõ, cậu ta phá lên cười: “Sao đầu óc mấy đứa con gái luôn nghĩ đến những chuyện đó nhỉ? Đúng là tưởng tượng quá rồi, anh cam đoan là không làm gì em đâu, yên tâm chưa cô bé”

- Em không bé, đừng gọi như thế, anh lớn hơn em có một tuổi chứ mấy, nhưng mà cứ ngồi bên kia cho an toàn, không được lại gần đây- Thu nói như ra lệnh.

- Được rồi, anh đi liền đây, nhưng mà nếu có chuyện gì thì đừng có ôm anh mà kêu cứu như lúc này đó- Quân cười thật sự, nó chỉ cảm nhận được nụ cười đó bằng âm thanh chứ không nhìn rõ mặt cậu ta lúc này, Quân dường như đã lột bỏ hoàn toàn cái mặt nạ lạnh lùng mà nhỏ Thu từng biết và bây giờ cậu ấy trở nên gần gũi, đáng yêu hơn bao giờ hết. Cũng chính điều đó khiến mặt nó nóng bừng và đỏ lên, nhưng Quân không hề biết.

- Nếu mai mới về nhà chắc ba mẹ em xử bắn quá- nó nói giọng buồn.

- Vậy để anh đi giải thích- Quân khẳng định hùng hồn: “Chuyện như thế nào thì mình cứ nói thế, việc gì phải giấu”.

- Anh làm ơn đi, anh chen vào thì mọi việc còn rối hơn nữa- Thu thở dài.

- Em cứ định giữ cái tâm trạng đó suốt đêm nay sao?- Quân trêu: “Bình thường ở đây ít khi bị cúp điện, lần này thật là đúng lúc, cũng nhờ vậy mà...”- cậu ấy lại cười to, có lẽ đêm nay là đêm hạnh phúc nhất của Quân từ trước đến giờ, hẳn cứ cười không ngớt.

- Anh còn nói thế hả? Em đang sống dở chết dở đây.

- Ở cùng anh khiến em không vui thế sao? Anh đã hứa không làm gì thật mà, chẳng lẽ anh không đáng được tin tưởng?- giọng Quân trầm xuống khiến Thu bối rối.

- Không... ý em không phải như thế! Chỉ là... con gái vắng nhà vào ban đêm là không tốt thôi, anh đừng có suy nghĩ lung tung- nó vội thanh minh.

- Hahaha.....- Quân lại phá lên cười: “Em dễ bị gạt thật đấy, anh mới hù chút xíu mà khai hết trơn”

Thu cố lấy chân để xác định vị trí của Quân phía bên kia, rồi đáp mạnh: “Anh trở nên thích đùa từ hồi nào thế?”- nhỏ gần từng tiếng một, nghe dễ sợ.

- Thì chính em làm anh thay đổi chứ ai mà còn hỏi câu đó- cậu ấy lại cười rất to. Tiếng cười trong thang máy cứ dội vào nhau.

- Đến nước này em thật sự rất hối hận...- Thu nói với giọng nhẹ nhàng nhưng buồn bã khiến Quân lúng túng hẳn: “Anh đã nói gì sai nữa sao?”

- Uhm, em hối hận... vì đã không ăn bữa tối trước khi bỏ về, nếu ở đây suốt đêm thật thì chắc em xỉu mất- nó vẫn nói nhẹ như người thiếu cơm.

Quân thì thở phào nhẹ nhõm, nghĩ lại hẳn cũng thấy mình đang đói thật, nhưng bây giờ làm thế nào? Không gian như yên tĩnh hẳn, chẳng ai nói câu nào.

- Thu ơi! Quân ơi! Hai người ở đâu thế?- tiếng nói rất rất khê vang lên, nếu không để ý kĩ thì không thể nghe thấy vì trong thang máy được cách âm với bên ngoài.

- Anh có nghe gì không Quân, có người ở ngoài tìm chúng ta đó- Thu bật dậy.

- Đâu có gì đâu, anh chẳng nghe gì cả- Quân nói.

- Em nghe được thật mà, anh yên lặng một chút đi- Thu nói rồi áp sát tai vào cánh cửa thang máy: “Là giọng của anh Nam, hay quá! Được cứu rồi”- Thu hớn hở ra mặt còn Quân có chút bực bội, nhưng nhỏ không thấy.

- Anh Nam ơi! Em ở đây- nó cố hét thật to, thật nhiều và đập mạnh vào chiếc cửa hy vọng Nam có thể nghe được.

Cũng may Nam đứng khá gần nên mới phát hiện được âm thanh rất nhỏ vọng ra: “Là em phải không Thu?”

- Anh Nam ơi, cúp điện, cứu tụi em với- nó nói.

- Được rồi, để anh gọi nhờ người tới sửa, em cứ yên tâm nha!- Nam trấn an Thu.

Quân từ này đến giờ khó chịu vì Nam đã làm hỏng buổi tối “lãng mạn” của hai người trong khi Thu rất hí hửng, mỗi người một tâm trạng nhưng không ai nhìn thấy nhau cho đến khi chiếc đèn bật sáng lên.

- Yeah... ra được rồi- Thu nhảy căng lên ôm chầm lấy Quân làm tim hần suất rút ra ngoài, mặt cũng đỏ dần. Vì lúc này quá tối, không nhìn thấy nhau còn đồnggai, chứ bây giờ, nhờ Thu ý thức được hành động của mình là hết sức lỗ bịch thì quay mặt đi không nói gì để lại cho Quân sự hụt hẫng lớn.

Cánh cửa mở ra, Nam cùng một đám nhân viên đứng ngoài đợi. Quân trở về cái vẻ lạnh lùng thường ngày.

- Mấy người làm ăn kiểu gì thế hả? Nếu tối hôm nay không phải là tôi mà là khách mắc kẹt trong này thì sao, cũng may không mở cửa kinh doanh, nếu không đã phải chịu tổn thất nặng nề rồi- Quân quát.

- Xin lỗi Giám đốc, chúng tôi sẽ chú ý, không có lần sau đâu ạ- mấy người kia cúi đầu xuống.

- Được rồi, mọi người về nhà đi- giọng cậu ấy dịu lại nhưng trong thâm tâm thì thầm cười: “Cúp điện rất đúng lúc”

Quan sát từ đầu đến giờ, Nam và Thu không thể không bất ngờ: “Đây là nhà hàng của anh à”- Thu hỏi.

Quân gật đầu: “Vậy thì đã sao?”- hình như khi có nhiều người Quân vẫn giữ thái độ khá lạnh lùng, đúng là lớp mặt nạ kia đã in quá sâu rồi, muốn bôi bỏ hết cũng không hề đơn giản.

Một chút ngạc nhiên nhưng Thu quay sang Nam hỏi: “Sao anh biết mà đến đây?”

Nam gãi đầu bối rối: “Thật ra anh định chờ em ra, theo em về nhà mới yên tâm, rồi chẳng bao lâu cả tòa nhà tắt điện, anh cứ nghĩ là Quân bày trò gì nên không muốn can thiệp và vẫn cứ ngồi đó đợi”

- Nhưng mà lâu quá vẫn không thấy động tĩnh gì nên anh vào xem thử, thấy không có ai mới đi tìm, cũng may là gặp được đây.

- Hai người sao rồi?- Nam bất ngờ hỏi khiến Thu và Quân không biết trả lời thế nào, mặt ai cũng lúng túng, cậu ấy cười, xem như đã hoàn thành một nhiệm vụ rồi. Mặc dù trong lòng rất khó chịu, Nam vẫn tỏ ra tự nhiên: “Về thôi Thu, anh đưa em đến nhà, cũng khuya rồi, con gái không nên đi một mình”

- Để tôi đưa Thu về được rồi, không cần phiền anh- mặc dù Nam là ân nhân nhưng bạn gái thì không thể nhường được, cậu ta nghĩ như thế.

- Được rồi, thế thì không phiền hai người, tôi về trước đây- Nam quay mặt bỏ đi.

- Em đi ăn không? Rồi hãy về, dù sao mình cũng đói- Quân mở lời.

Thu bẽn lẽn gật đầu.

Nam bước một mình trên con đường vắng: “Có phải nhìn người mình yêu hạnh phúc thì mình cũng vui vẻ không? Ai từng nói câu này nhỉ? Sao mình thấy không đúng gì cả”- Cậu ấy ngẩn ngơ với những suy nghĩ: “Nhưng dù sao, em tìm được người yêu mình, tôi về nước cũng thấy yên tâm hơn, hy vọng Quân với em là thật lòng, để sự hy sinh của tôi là xứng đáng.

14. Chương 14

Nam thở dài, mình còn một việc phải thực hiện trước khi ra đi: “Em gái bé nhỏ ơi! Đã đến lúc anh phải vì em làm một cái gì đó, cũng không phải vì em hoàn toàn mà còn vì tâm nguyện của một người nữa, một cô nàng gốc gác đến đáng yêu”

- Cậu à, ông bà sắp đi rồi- vẫn là bác quản gia với chất giọng hiền từ.

Duy đã quyết định trở về nhà, dù sao việc này cũng phải có một kết thúc, chỉ có điều cậu ấy có dám đối mặt hay không mà thôi.

Ba con người đi hai hướng ngược lại lướt ngang mặt nhau một cách vô tình. Người phụ nữ khẽ ngoái đầu phía sau nhìn Duy rồi quay đi trong vô vọng.

- Ba...- một tiếng kêu khê thốt ra nhưng đánh động sâu sắc vào trái tim của tất cả mọi người.

Người đàn ông đứng tuổi và người phụ nữ kia quay lại nhìn một cách ngỡ ngàng, như không tin vào tai mình nữa.

- Con xin lỗi...- Duy nói xong thì chạy nhanh vượt khỏi tầm mắt của hai người đó. Cậu ấy đã làm được... dù chỉ là một lời nói đơn giản nhưng lại quá cao cả và thiêng liêng, cái điều mà bao nhiêu năm nay chất chứa trong lòng. Lần đầu tiên hắn mới cảm nhận được mình đang tồn tại. Những cảm xúc trái ngược đan xen vào nhau, nhưng quan trọng là Duy thấy nhẹ nhõm thật sự, giờ đây hắn có thể sống thật với bản thân và gia đình mình. Căn nhà này sẽ không còn là địa ngục nữa...

Ông ấy đứng như người mất hồn đến 10s, miệng khê nhích một nụ cười phúc hậu, quay người đi với tâm hồn thanh thản đến lạ lùng, cảm giác chưa hề có suốt mười mấy năm nay. Giống như một tảng đá đè nặng trên ngực giờ đây được bỏ xuống. Người con ông ta yêu thương đã trở về thật rồi...

Giọt nước mắt khê lăn trên má người đàn bà đáng thương, cuối cùng thì niềm mong ước bấy lâu nay trở thành sự thật, có lẽ từ bây giờ, mọi thứ sẽ tốt đẹp hơn nhiều, những giọt lệ hạnh phúc tràn mi...

23h55' Điện thoại đổ chuông, Duy khó chịu mở máy lên: "Cái quái gì nhỉ? Ai lại gọi vào giờ này"

Một số máy lạ hiện lên: "Chắc bị phá thôi, nhầm nhí thật!"- cậu ta cầu nhàu tắt đi, vất chiếc điện thoại xuống giường và ngủ tiếp.

Lần thứ hai vẫn số máy đó gọi tới.

- Alo! Ai đó- Duy giữ giọng điềm tĩnh.

- Cậu là Duy đúng không?- đầu dây bên kia là giọng một người nam, trầm trầm nhưng không được tự nhiên.

- Phải, tôi là Duy, anh có việc gì à?- cậu ấy bắt đầu khó chịu, tên nào dở hơi nữa đêm gọi đến hỏi tên.

- Anh sẽ biết sau khi xem cái này.

Duy bất ngờ khi thấy hiện trên màn hình chiếc Iphone cảnh An bị trói, nằm ngất đi, đầu dựa vào một thành ghế. Trước ngực treo một thứ gì đó nhảy số gần giống như đồng hồ. Vẫn giọng nói đáng sợ đó vang lên.

- Có thấy trái bom kia không? Nó sẽ nổ lúc 5h sáng. Bây giờ là 0h cậu có 5 tiếng để tìm đến chỗ này.

- Anh là ai, anh muốn gì ở tôi, sao lại bắt An?- Duy bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Nó đã rơi vào tay hắn, còn hắn là ai hiện giờ cậu ta cũng chưa biết.

- Cậu không cần biết, tôi sẽ nhắn tin gửi những gợi ý đến cho cậu, hãy chuẩn bị sẵn sàng đi, chỉ có 5 tiếng đồng hồ mà thôi, không nhanh lên tôi e sẽ không kịp, nhớ là hãy làm những việc mà tôi bảo, chỉ một mình cậu... một mình cậu mà thôi, rõ chưa? Nếu tôi phát hiện có sự tham gia của kẻ khác vào thì đừng trách- hắn cúp máy không để cho Duy hỏi thêm lời nào, từng chữ mà hắn nói ra vẫn vang đều đều, lạnh lẽo đến đáng sợ.

Có một tin nhắn, Duy mở ra ngay lập tức.

(Hãy đến địa chỉ số 256 đường Trần Quốc Toản.

Kí tên: Kẻ thích đùa)

Cậu ta gọi vào số di động của An, hy vọng mọi việc này chỉ là của một tên tâm thần nào đó.

Tút...tút... số điện thoại vẫn liên lạc được, Duy thở phào nhẹ nhõm.

Đầu dây bên kia bắt máy.

- An hả? Em đang ngủ phải không?- Duy cười.

Không có tiếng trả lời.

- Em còn đó chứ?- cậu ấy lại hỏi.

- Cậu không có nhiều thời gian đâu, vì thế đừng lãng phí chúng- vẫn cái giọng đó, đến bây giờ thì Duy đã hoảng sợ thật sự.

Không chút chần chừ, cậu ấy nhảy lên chiếc xe mô tô phóng đến địa điểm được chỉ dẫn.

Ga được vận đến mức tối đa, trong đầu cậu ấy lúc này chỉ có hình ảnh của An: “Em đừng có chuyện gì, anh không thể để em gặp bất cứ nguy hiểm nào, hãy tin anh, dù có phải đánh đổi cả mạng sống của mình, anh cũng cam lòng”

Hai bàn tay Duy siết chặt vào tay cầm, chiếc xe lao đi như một mũi tên có thể xé toạc bất cứ vật gì cản đường, thật may mắn là lúc này đường vắng người, xe cộ lưu thông rất hạn chế.

1 giờ 18 phút sau, “KẾT” chiếc xe dừng lại đúng địa chỉ ghi trên tin nhắn. Một khu dân cư sầm uất, đèn đã tắt trên các tòa nhà cao tầng. Nhưng đây không phải nhà ở hay chung cư mà chỉ là một bãi giữ xe công cộng.

“Chẳng lẽ An bị nhốt ở đây sao?”- Duy nhảy xuống khỏi xe nhanh chóng chạy vào trong.

- An ơi! Em ở đâu thế?- tiếng nói vọng qua bốn bức tường vang dội. Sau đó không gian lại im lìm. Chỗ đỗ xe này dài đến những 300m, cậu ta chạy mãi đến cuối hầm xe vẫn không thấy động tĩnh gì.

- Phải bình tĩnh, không được nóng nảy- Duy tự trấn an mình: “Chắc chỉ ở đâu quanh đây mà thôi, mình cần tìm kĩ hơn nữa, người chứ đâu phải mèo, nếu ở đây thì sẽ nhất định phát hiện ra thôi”

Bắt đầu cuộc tìm kiếm, Duy quay trở lại điểm xuất phát xem xét từng chiếc xe một, nhất là trong những chiếc ô tô hoặc xe buýt, đứng từ ngoài nhìn xuyên qua tấm kính, Duy phải để ý đến từng chi tiết bên trong, cậu ấy tự nhủ có thể An bị giấu trong một chiếc xe nào đó không chừng. Phải tìm cho thật kĩ.

Mồ hôi đã lăn dài trên trán và ướt cả áo, 30 phút trôi qua, vẫn không hề có bất cứ dấu hiệu nào cho thấy rằng có người ở đây, nhưng chỉ mới tìm được 1/3 số xe mà thôi, Duy bắt đầu lo sợ. cậu ấy không biết An có được an toàn hay không? Lúc này đã là 1h50 phút, gần hai tiếng đồng hồ rồi nhưng Duy vẫn không có chút tin tức nào của nhỏ.

2h45' mọi việc đã kết thúc, chẳng có lấy bất cứ dấu vết nào. Duy đã mệt mỏi, cậu ấy không còn đủ sức nữa. Rốt cuộc hẳn muốn gì, ở đây vốn chẳng hề có người nào cả. Ý của hẳn muốn ám chỉ điều gì.

Duy đập tay lên thành xe một cách giận dữ kèm theo đó là tiếng thở dài bất lực. Hai tay cậu ta nắm vào nhau. Từng tiếng bẻ tay nghe răng rắc, hàm răng cắn chặt vào nhau. Nỗi sợ hãi lan tỏa nhanh chóng, cả người run lên.

Mục đích của hẳn bảo mình đến đây làm gì, hẳn ình đến 5 tiếng đồng hồ, bây giờ mới gần 3 tiếng thôi nên chắc chắn nơi giữ An không phải là ở đây. Vậy thì là chỗ nào?

Bây giờ mọi việc lại trở về điểm xuất phát, Duy phải cố gắng để suy nghĩ, hẳn không thể dễ dàng để mình biết nơi giam An, nhưng rốt cuộc là có liên quan gì với nhau, sao hẳn bắt mình đến.

“Chỗ đỗ xe... đây là chỗ đỗ xe”- Duy lẩm bẩm: “Cũng có nghĩa là Park...”

Như ngộ ra điều gì đó, cậu ấy trèo lên xe, đội nón bảo hiểm vào, mắt nhìn xa xăm.

- Lẽ nào... chính là nơi đó!

- Điều tra xem cho tôi gần khu vực đường Trần Quốc Toản có công viên nào hay không?- Duy nhấc điện thoại lên gọi ột ai đó.

Nếu không lầm trong tiếng Anh “Park” là nơi đỗ xe, nói một cách khác, nó còn mang nghĩa “công viên”. Thứ hẳn muốn nói đến không phải là nơi này mà là một chỗ khác, Duy đã lãng phí không ít thời gian vì bây giờ đã là 3h5'

Chuông điện thoại đổ, Duy bắt máy rồi phi như bay đến địa điểm cần tìm.

Trái với quang cảnh nhộn nhịp lúc ban ngày, về đêm khu vui chơi trung tâm của thành phố trở nên im lìm một cách đáng sợ, cảnh vật lạnh tanh không chút sức sống chỉ có màn đêm đen dày đặc bao phủ và thứ ánh sáng mờ mờ ảo ảo le lói.

Đang chưa biết phải làm cái gì tiếp theo, tin nhắn từ số máy lạ đó lại đến.

(Cậu mất thời gian quá rồi đấy, nhưng cuối cùng cũng đến được nơi này.

Bây giờ là 3h15' hãy nhớ: đi thẳng về phía trước 15m sẽ có một cái ngã ba, tùy cậu thích rẽ hướng nào thì tùy, đi thêm 35m nữa sau đó đi tìm chiếc phong bì màu đỏ in gợi ý cuối cùng. May mắn nhé hãy đi đúng hướng để không phải mất nhiều thời gian cậu chỉ còn 1h45' thôi.

Kí tên: Kẻ thích đùa)

Tên này không phải tay vừa, lại một trò chơi nữa, lần này có vẻ hắc gợi ý khá rõ ràng.

Không mất quá một phút Duy có thể đến đúng ngã ba nơi hắc hướng dẫn nhưng quan trọng bây giờ là nên đi đường nào. Cậu ấy lưỡng lự không biết phải đặt chân đến đâu trước cho phải. Nếu nhầm thì sẽ mất rất nhiều thời gian để tìm kiếm và phải trở về bên kia.

Đành nhờ vận may vậy. Duy gơ tay nắm lấy một ít lá hoa thủy tiên rất nhỏ trong lòng bàn tay thăm cầu nguyện: “Nếu số lá là chẵn thì rẽ phải, lẻ thì rẽ trái”

Cậu ấy đếm được tổng cộng là 12 lá nguyên vẹn và một lá bị

bị mất phân nửa do trong lúc vội vàng Duy đã làm rách lúc hái xuống. Đúng là trời chẳng giúp người, đã thế cậu ta tự nhờ vào vận may của mình thì hơn.

... KênhTruyen.Pro chúc các bạn vui vẻ ^^Duy quyết định rẽ sang trái. Ước chừng khoảng 30m cậu ấy dừng lại nhìn xung quanh. Trước mặt là một căn “nhà cười”

- Có khi nào cái gợi ý cuối cùng được giấu trong đó, phải đi tìm nhanh mới được- Duy chạy vào trong nhanh như tên bắn.

Đường đi trong này nhỏ xíu tối om, mãi cậu ấy mới lần được chiếc công tắc nằm ở đâu, đèn bật lên, ánh sáng phản chiếu vào nhau khiến nơi này rực rỡ hẳn toàn bộ bức tường đều được dát bằng đủ các loại gương khác nhau, biến con người thành những hình hài ngộ nghĩnh vô cùng đáng yêu nhưng bây giờ Duy không thể nào quan tâm đến việc đó được nữa, thứ hắc cần tìm là chiếc phong bì màu đỏ. Ban ngày màu đỏ khá là nổi bật nhưng nếu đem về nó lại “chìm” trong cái màu đen vô vị khó mà xác định được. Hơn nữa nó lại không lớn khiến việc tìm kiếm càng trở nên khó khăn hơn.

Cũng may trong “nhà cười” không có vật dụng gì, hơn nữa những tấm gương soi rõ mồn một cái “nội thất” bên trong, không khó để Duy có thể quan sát hết trong một thời gian ngắn.

Một chút thất vọng vì nghĩ mình đã tìm sai địa điểm. đã là 3h30' mồ hôi lại túa ra như mưa. Nhanh chóng lách mình ra khỏi. gần đến cửa, một cơn gió mạnh ập vào.

“Rầm!”- Cánh cửa bị gió đập và khóa trái cửa lại.

- Chết tiệt, chuyện gì thế này?- Duy bực mình, cố lần lại phía cửa ra vào xem còn cách nào thoát ra ngoài hay không.

Trong lúc lần mò những kẻ hở, bất ngờ chiếc phong bì màu đỏ rơi xuống đất, thì ra nó được nhét ở kẹt cửa, lúc đầu Duy chỉ chăm chú tìm phía trong. Đúng là những gì ở trước mắt là thứ dễ bị bỏ qua nhất.

Gấp rút xé toang ra, hắc nhận được một tờ giấy trắng với bài thơ và những con số kì lạ.

“Chiều tà rặng liễu đu đưa

Lòng người xao xuyến như chưa muốn về

Kỉ niệm chợt đến như mê

Làm sao có thể quay về ngày xưa

Mây về kéo những cơn mưa

Xua tan đi nỗi sớm trưa nhọc nhằn

34, 15, 45; 13

Kí tên: Kẻ thích đùa”

Lại một thử thách mới nhưng vấn đề là làm sao để thoát khỏi nơi này. Đến nước cuối cùng rồi, phải tông cửa thôi.

Đã nghĩ là làm Duy lấy đà rồi dùng cả thân hình lực lưỡng và toàn bộ sức lực của mình va vào cánh cửa, cũng may vì đã quá lâu một số chỗ đã bị mục theo thời gian nên cửa không chắc chắn lắm, chẳng mấy khó khăn để phá nát nó.

3h38’

Rất cuộc là bài thơ đó có ẩn ý gì, còn những con số kia liên quan gì đến nhau.

Duy ngồi phịch xuống chiếc ghế đá gần đó vò đầu suy nghĩ. Từng phút trôi qua như xé toạc con tim vốn đã rỉ máu của hắn.

Chiều tà rặng liễu đu đưa

Lòng người xao xuyến như chưa muốn về

Kỉ niệm chợt đến như mê

Làm sao có thể quay về ngày xưa

Mây về kéo những cơn mưa

Xua tan đi nỗi sớm trưa nhọc nhằn

34, 15, 45; 13

Tại sao giữa 4 con số lại chỉ có một dấu chấm phẩy? Ba số 34, 15, 45 có liên quan gì với nhau. Còn số 13 lại mang ẩn ý gì?

Thật là đau đầu, bài thơ kia, những con số. Phải có sự liên quan đặc biệt nào đó.

- Bình tĩnh, không được nóng vội- Duy lại tự trấn tĩnh mình. Đầu óc hắn giờ đây hoa cả lên. Chỉ cần nghĩ đến việc An đang gặp nguy hiểm là Duy chẳng suy nghĩ được gì cả, những con số đặc biệt đó cứ quay vòng ở trong đầu.

“Nếu bài thơ này được tách ra thành từng phần thì mỗi chữ phải kí hiệu thế nào nhỉ?”- dường như Duy đã chợt nhớ ra một điều gì đó.

“Muốn xác định vị trí của một chữ người ta thường bắt đầu vào việc nó ở hàng nào và là cột bao nhiêu”

Nếu dựa vào quy tắc đó thì:

Chiều tà rặng liễu đu đưa

Lòng người xao xuyến như chưa muốn về

Kỉ niệm chợt đến như mê

Làm sao có thể quay về ngày xưa

Mây về kéo những cơn mưa

Xua tan đi nỗi sớm trưa nhọc nhằn

34: Đến

15: Đu

45: Quay

- Ôi trời, tại sao mình không nghĩ ra sớm hơn nhỉ?- Duy không một phút chậm trễ.

Mặc dù trong lòng vẫn còn thắc mắc về con số 13 sau cùng là gì nhưng có lẽ phải đi tới đâu tính tới đó thôi.

3h55’ -

Duy đang đứng trước chiếc đu quay chợt kí ức ngày xưa tràn về. Chân tay hắn bắt đầu run rẩy, viễn cảnh bà nội mất lại như in trong tâm trí, cái quá khứ đáng sợ đó lại len lỏi và nhanh chóng xâm chiếm cả con người hắn một cách vội vã.

Từng giọt mồ hôi rơi càng lúc càng nhanh, dù trong bóng tối vẫn có thể nhận ra mặt Duy trở nên tái nhợt hơn bao giờ hết. Tay chân không còn chút sức lực nào cả, hắn muốn quay mặt đi, chạy thật nhanh, muốn tránh xa cái nơi từng làm một đứa trẻ mất đi tuổi thơ hồn nhiên, thay vào đó là chuỗi dài những ngày đau khổ và dằn vặt.

Nhưng Duy không thể, hắn biết An ở trong đó, còn người kia là ai, tại sao tên đó lại biết bí mật này, chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên hay một sự cố ý. Đôi mắt cậu ta hắn lên sự tức giận xen lẫn sợ hãi.

Duy cố gắng nhớ lại những ngày tháng vui vẻ để quên đi nỗi sợ hãi trong lòng, nội tâm hắn đang tranh đấu kịch liệt. Quá khứ và hiện tại, hắn biết mình cần phải chọn thứ nào nhưng... từ nói đến làm là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Biết mình phải cứu An nhưng đôi chân không chịu nghe lời, thậm chí nó không nhích nổi một bước. Càng tiến gần đu quay hơn, cái ám ảnh đó hiện về càng rõ ràng, hắn lại nhớ bà mình nằm trên một vũng máu với con dao đâm thẳng vào ngực. Cả người bà lạnh ngắt và da trắng toát khi hắn ôm chăm lấy, hắn không thể nào xua đi cái ý nghĩ ấy trong đầu được.

Bước chân như chùn lại. Duy nhắm nghiền mắt hắn không muốn nhìn thấy những thứ đó nữa.

“Không được bỏ cuộc, quá khứ đã qua rồi, nếu bây giờ mất An mình sẽ hối hận cả đời”- Duy nhìn đồng hồ đã 4h20’, chỉ còn 40’ nữa là 5h. Nhanh lên nếu không sẽ chẳng còn kịp nữa.

Đạp vào mắt Duy lúc này là một hình ảnh khác, bây giờ hắn đã hiểu, An ở trong “cái lồng” được đánh số 13.

Nhỏ đang ngất lịm trên chiếc ghế đứng như cảnh mà hắn được thấy qua điện thoại. Chỉ chờ có thể hắn ngay lập tức “bay” vào trong.

- Em tỉnh dậy đi, có nghe anh nói không?- Duy lay An với tâm trạng hết sức hỗn loạn vì bây giờ trên bụng của nhỏ được đeo vào một quả bom tính giờ đang chạy ngược thời gian.

An từ từ mở mắt như sau một giấc ngủ dài, nó dụi dụi đôi mắt, vì cứ ngỡ là mơ khi Duy đang ở trước mặt.

- Sao anh lại ở đây?- nói rồi nó nhìn xung quanh cũng không kém ngạc nhiên: “Đây là đâu thế?”

- Em đừng cử động mạnh- Duy nói khẽ nhưng khiến nó giật mình nhìn xuống.

An chỉ vào người mình tỏ ý khó hiểu.

- Bình tĩnh nghe anh nói đây, là bom đó, vì thế em phải cẩn thận- An gần như chết đứng.

- Đừng lo, để anh gọi chuyên gia tháo bom tới, sẽ không sao đâu, chỉ cần em đừng cử động mạnh là được- mặc dù rất lo lắng như Duy cố tỏ ra bình tĩnh để An yên tâm.

Một thông tin quá bất ngờ khiến nó sững người, chuyện gì đang xảy ra thế này? Có ai cho nó biết hay không?

Rõ ràng nó đang ở trên đu quay, chẳng phải Duy rất sợ sao?

- Anh ổn không?- An hỏi với vẻ mặt lo lắng.

- Em nói vậy là ý gì?- Duy vừa tắt điện thoại thì quay lại.

- Đây là... đu quay đây, anh không sao chứ?

- Không thể nói không sao, nhưng em yên tâm... vì em anh có thể vượt qua mọi thứ- Duy buột miệng nói ra.

- Anh về đi, cứ để em ở đây một mình, em không muốn anh gặp bất kì nguy hiểm nào- An bắt đầu nấc lên, nước mắt chảy dài, chỉ cần nghe Duy nói như thế nó dù có chết cũng cam lòng.

Em nói ngu ngốc gì thế? Anh không thể bỏ mặc một mình em ở lại đây được, nếu em muốn lương tâm anh cắn rứt suốt cuộc đời này thì cứ đuổi anh đi đi- Duy lau giọt lệ vương trên má nó.

- Có một việc em nghĩ đến nước này cũng không nên lừa dối bản thân mình nữa, anh có biết em thích anh nhiều lắm không, em đã từng nghĩ sẽ chôn chuyện này trong lòng mình mãi mãi, em vốn không xứng đáng với anh- An cứ thế nói ra hết suy nghĩ trong lòng, nó đâu biết mình có thể sống qua ngày hôm nay hay không. Thành thật với bản thân một lần để rồi ra đi sẽ không hối tiếc.

- Anh...- Duy định mở lời nhưng An chặn lại.

- Anh đừng nói gì cả, cho em nói hết những suy nghĩ trong lòng. Em cứ tưởng rằng người mình thích là Quân nhưng thật sự không phải thế, em nhận ra điều này rất lâu rồi nhưng không có can đảm đối diện với nó, em biết anh chỉ xem em là đứa em gái nên mới lo lắng và chăm sóc cho em, nhưng như vậy em cũng đã hạnh phúc lắm rồi. Em muốn giữ mãi những kỉ niệm đẹp để đó vì em biết mình không thể nắm được anh trong bàn tay nhỏ bé này nữa, anh sẽ có một tương lai tốt đẹp hơn với một người con gái xuất sắc hơn em, Dung xuất hiện, cô ấy như một thiên thần bé nhỏ. Và em nghĩ mình phải rút lui thật rồi- An bắt đầu khóc

15. Chương 15

Thật sự em không muốn chút nào cả, hằng ngày em đều nhớ đến anh, mong được nghe giọng nói ấm áp, cử chỉ quan tâm, ánh mắt dịu dàng luôn in trong tâm trí, đến mức em muốn gạt phăng ra ngoài nhưng không thể. Em sợ nếu hôm nay mình phải chết, ít ra em cũng không hối hận. Nhưng em không muốn anh phải đi cùng em, như vậy rất ích kỉ, Dung là cô gái tốt nhất mà em từng gặp vì thế anh ra khỏi nơi này đi, để em một mình ở đây.

- Em nói hết rồi đúng không, giờ đến lượt anh...

- Anh xem em là em gái... hay nói đúng hơn việc giúp em chỉ là trả ơn mà thôi.

Như biết được câu trả lời của Duy từ lúc đầu An chẳng tỏ vẻ gì ngạc nhiên cả.

- Đó là trước đây... Nhưng tự lúc nào tim anh đã khắc sâu hình ảnh một cô bé thích hoa lục bình ngày nào, anh cảm thấy ghen tị khi em dành quá nhiều tình cảm cho Quân, anh lo lắng mỗi lúc em gặp chuyện không vui và hạnh phúc khi nhìn thấy em cười.

- Nhưng vốn có những giới hạn mà con người không thể vượt qua, anh phải giữ lời hứa của mình với Dung và gia đình, mặc dù đó là cái gia đình mà anh bắt cần.

- Anh cố kìm nén bản thân không được thích em, anh sợ khi điều đó xảy ra anh không tự làm chủ được cảm xúc của mình nữa, nhưng anh đã không thực hiện được. Mỗi khi thiếu nụ cười của em anh như người không sức sống, anh cố gắng lao vào công việc để quên em nhưng đều thất bại. Càng ngày càng nhớ em nhiều hơn.

- Em có biết anh hạnh phúc thế nào khi em nói thích anh hay không? tim anh như vỡ tung ra khỏi lồng ngực, anh cứ ngỡ mọi chuyện chỉ là mơ mà thôi- Duy cũng nhòe đi vì dòng lệ của nhỏ An.

Mọi hiểu lầm đã được gỡ bỏ, cả hai như vỡ òa trong hạnh phúc, nhưng liệu mọi việc có đơn giản thế không? Tương lai đâu ai đoán được chữ “ngờ”

- Nếu hôm nay mình không thoát ra được thì sao hả anh?- An vẫn nức nở.

- Yên tâm đi, chuyện gia sắp đến rồi, họ sẽ tháo được quả bom này xuống mà, cả anh và em đều sẽ không sao, tin anh nhé!- Duy nói, hai người ngồi đối diện nhau, nhưng con tim đã hòa làm một.

Một hạnh phúc nhỏ bé len lỏi đủ khiến nỗi sợ hãi về cái chết phải lùi xa.

Không gian chùn lại, dường như cả hai đều ngưng ngừng sau những lời nói thật lòng của mình. Tuy là chuyện vui đó, nhưng quá đổi bất ngờ, mặt ai cũng đỏ lên.

4h50' -

Có một nhóm người tiến tới, hẳn là để tháo bom. Họ được trang bị những dụng cụ

Không khí căng thẳng bao trùm, mồ hôi lấm tấm trên mặt An và Duy. Cả hai đều lo lắng chờ đợi.

- Thưa cậu- một người nói.

- Nói nhanh đi, đừng vòng vo nữa- Duy hét lên.

- Chuyện này... tôi... thật ra... đây chỉ là quả bom giả thôi ạ, không có gì nguy hiểm cả- một câu nói khiến cả hai đều bật ngửa.

Bây giờ dường như mới hoàn hồn, Duy hỏi An: “Em nhớ mọi việc lúc đó như thế nào không?”

- Em không rõ, anh Nam hẹn em đi ăn kem vì anh ấy sắp về Pháp rồi, đang đi trên đường thì bị một bàn tay kéo lại, sau đó có chiếc khăn bịt vào miệng... tiếp theo em chẳng nhớ gì cả, tỉnh lại thì anh đã ở trước mặt rồi- An đang cố nhớ lại.

- Bây giờ anh mới hiểu tại sao trong những bức thư gửi cho anh hẳn lại kí tên là Kẻ thích đùa- Duy không hiểu ai lại làm như thế, hẳn còn biết cả quá khứ của cậu ta nữa: “Tất cả chỉ là một trò chơi”

Nhưng ít ra Duy cũng phải thầm cảm ơn người đó, nhờ vậy hẳn mới dám đối mặt với tình cảm của mình và cả cái quá khứ đáng sợ trước kia nữa. Rũ bỏ tất cả đi, thật là nhẹ nhõm.

Cả hai bước ra ngoài hít thở không khí trong lành. Bước qua cái chết đúng là nhìn cuộc đời cũng đẹp hơn. Mặt trời bắt đầu lên, từng tia nắng đầu tiên của ngày mới bừng sáng, nhẹ nhàng nhưng rực rỡ, thanh thoát nhưng quyến rũ. Niềm tin vào tương lai cũng bỗng chốc trở dậy mạnh mẽ.

- Có một câu mà hàng ngàn người đã nói trước rồi, nhưng anh vẫn muốn nhắc lại thêm một lần nữa. Em chính là người đầu tiên và anh vẫn hy vọng cũng chính là người cuối cùng được nghe anh nói: Làm bạn gái anh nhé!

- Anh biết rằng tương lai luôn là ẩn số, con người ta không ai đoán được chữ “ngờ”. Anh cũng không hứa rằng có thể chăm sóc và bảo vệ cho em suốt cuộc đời mình vì đơn giản anh chưa dám chắc làm được như vậy. Nhưng ngay lúc này đây anh hiểu mình phải hành động như thế nào, anh cần em và sợ phải mất em đến phát điên lên được. Hãy cho anh một cơ hội được ở bên cạnh quan tâm em, nha An!- Duy nhìn thẳng vào nó mà nói khiến nhỏ ngượng đỏ cả mặt, đôi má ửng hồng xinh xinh dưới ánh nắng dịu dàng. Như một đóa hoa đang tự phô sắc trong làn gió vi vu.

Một giọng nói nhẹ nhàng cất lên, trong như sương mai, tình cảm như nắng ấm, và trong sáng như thiên thần: “Anh có biết rằng cả trong mơ em cũng muốn được nghe những lời anh nói, em đã chờ đợi rất lâu, rất lâu rồi, vậy là công sức của em không hề uống phí đúng không anh? Em tin rằng dù sau này có khó khăn bao nhiêu, vì anh em có thể vượt qua tất cả”- những giọt nước mắt hạnh phúc lăn dài trên gò má và vỡ òa vào không gian vô tận. Có một bàn tay khẽ lau đi cùng cái nhìn trìu mến, ấm áp khiến cả đất trời như cùng hòa mình vào hạnh phúc, và hạnh phúc đôi khi đơn giản chỉ là cái siết tay rất nhẹ, rất nhẹ mà thôi nhưng cũng đủ khiến hai con tim ấm lòng.

- Mọi việc ổn rồi, đúng theo kế hoạch, em có thể yên tâm rồi chứ- ở đâu đó có một người đang nói chuyện điện thoại.

- Cảm ơn anh Nam nhiều lắm, Duy vì An mà dám xông vào đu quay thì chứng tỏ tình cảm ấy đủ lớn để anh ấy có thể vượt qua mọi thứ, bây giờ em cam tâm rút lui rồi- giọng nói mặc dù nghe có vẻ buồn nhưng cũng lộ rõ sự quyết tâm.

- Dung à! Sao em biết Duy sợ đu quay mà...- Nam bỡ ngỡ câu hỏi.

- À, lần trước em nghe được cuộc trò chuyện giữa An và Duy, nhưng thôi, em không muốn nhắc nữa, em đã định nếu lần này Duy bỏ cuộc thì em vẫn sẽ theo đuổi và giành lại anh ấy từ tay của An, nhưng... có lẽ từ bỏ là biện pháp tốt nhất lúc này anh nhỉ?- Nam có thể cảm nhận được Dung đang khóc, cậu ta vui khi thấy em mình tìm được hạnh phúc thật sự, nhưng cũng cảm thông ột con người con gái đáng thương khác.

Nhưng thà một lần và một mình đau khổ còn tốt hơn nhiều khi làm cho tất cả mọi người đều không vui, một sự hy sinh xứng đáng phải không?

3 ngày sau -

Tại sân bay Tân Sơn Nhất.

- Anh đi về mạnh giỏi, đến Pari nhớ gọi cho em nha!- An ôm lấy Nam bật khóc: “Em sẽ nhớ anh lắm!”
- Nào, bé ngoan thả anh ra đi, em lớn vậy rồi mà còn... không sợ người ta cười hả?- vẫn nụ cười hiền cậu ấy quay sang Duy: “Chăm sóc em tôi cho tốt đấy, giao nó cho cậu”

Nhận được cái gật đầu từ Duy, Nam yên lòng.

- Thu à! Em nhớ giữ kỹ số điện thoại của anh nhé, nếu chẳng Quân mà đối xử tệ thì em cứ gọi cho anh, anh bay ngay về cho nó một trận- cậu ấy cười tươi hơn rồi lại nhìn Quân với ánh mắt nghiêm nghị: “Hãy cẩn thận tôi đấy, có một ngày tôi sẽ quay về cướp cô ấy khỏi tay của cậu”
- Tôi không bao giờ để anh có được cơ hội đó đâu- Quân choàng tay qua vai Thu và siết chặt tổ ý nhỏ đã là sở hữu của hắn với nụ cười đắc thắng.
- Hai người xem tôi là cái gì vậy hả? Giành với giật... bực thật!- thái độ của Thu khiến 4 người còn lại bật cười.

Nhưng một giọng nói quen thuộc từ xa vang lên.

- Ông ơi! Cháu tự đi một mình được, đừng xem cháu là con nít nữa có được không?- cả 5 người quay lại nhìn thì ra là Dung, cô ấy còn xách theo một cái valy to đùng.
- Nhưng để cháu đi một mình đến nơi xa xôi ấy ông không yên tâm chút nào- ông “vua khách sạn” vẫn leo đèo theo sau đứa cháu yêu quý.
- Con 16 tuổi rồi, con biết tự chăm sóc cho bản thân mình mà, nơi đó chính là tương lai của cháu, chẳng lẽ ông không muốn cháu trở thành một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng sao?- Dung có vẻ rất kiên quyết.

Có vẻ cuộc tranh cãi chưa ngã ngũ thì cả 5 người kia xuất hiện.

- Em đi đâu vậy Dung?- Duy lên tiếng trước.
- Nhìn mấy người quen quen, hình như đã gặp ở đâu rồi- cô ấy cố tình làm ra vẻ không quen biết rồi tự nhiên sực nhớ lại: “À, thì ra anh là cái ông chồng chưa cưới gì đó hả? Nhớ rồi, nhưng quên chuyện đó đi nhé, tôi không đời nào lấy anh đâu”- Dung nhìn thẳng vào Duy nói làm cả bọn hết sức bất ngờ.
- Nó đòi đi Pari học thiết kế thời trang đó, ông khuyên cách nào cũng không chịu nghe- ông ấy thở dài.

(Chuyến bay từ Thành phố Hồ Chí Minh đi Pari sẽ khởi hành lúc 14h, quý khách vui lòng đến cửa số 1 để làm thủ tục)

- Anh Nam, chuyến bay của anh đó, nhanh lên đi- An giục.
- Cháu phải đi đây, ông đừng ngăn nữa, cháu sẽ thường xuyên gọi điện về cho ông mà, có gì cứ qua đó thăm cháu- Dung lễ phép, trước khi đi nó còn hôn ông một cái. Chỉ biết thở dài nhìn đứa cháu ra khỏi vòng tay mình, ông ấy cũng hiểu rằng nó đã lớn rồi.
- Hai người đi chung chuyến bay sao?- Thu ngạc nhiên.

nhiên.

Dung quay lại cười tí mắt rồi chào tạm biệt mọi người, Nam cũng thế. Hai người sánh bước cùng nhau.

- Họ cũng xứng đôi đó chứ- Quân buột miệng nói ra làm cả đám nhìn nhau cười.
- Nếu được như thế thì tốt, sắp đặt trước không bằng tình cờ gặp nhau, có lẽ là duyên phận- An cười nói: “Mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp cả thôi”
- Dung nè! Em vẫn giả vờ mất trí hả?- Nam hỏi.

- Đã làm thì phải cho trót, để cho họ vui vẻ, anh em mình thất tình rồi, nhưng nếu lấy Duy thật em đành từ bỏ ước mơ của mình, vậy bây giờ chẳng phải là rất tốt sao? Sẽ nhanh chóng quên thôi, còn rất nhiều chàng trai ở xứ Pari hoa lệ đang chờ em mà- Dung cười tươi để Nam khỏi lo lắng.

- Anh cũng tin như vậy, anh em mình cùng cố gắng nhé!- Nam khẳng định một câu chắc nịch.

Có lẽ số mệnh tương chừng như chẳng hề liên quan đến nhau lại kết nối hai trái tim đồng cảm. Một cái duyên tình cờ đưa họ xích lại gần nhau hơn. Nhưng chuyện của hai người này phải chờ tương lai quyết định. Những con người biết hy sinh vì người khác thì chắc chắn họ sẽ tìm được niềm hạnh phúc riêng của bản thân mình.

-

Nhưng có những điều không hề đơn giản và chuyện bất ngờ luôn ngự trị, ngày mai sẽ ra sao? Có thật mọi chuyện đã kết thúc ở đây?

-2 tuần sau

(k ệnh truyện chấm p rồ)

An vừa từ trường về, nó tranh thủ chuẩn bị vì tối nay có hẹn với Duy. Chưa bao giờ nó hạnh phúc như thế, ngày nào cũng được gặp mặt và trò chuyện với cậu ấy. Mọi thứ tưởng chừng quá tuyệt vời. Sự hân hoan vô bờ ấy khiến nó cảm thấy mình đang được sống giữa thiên đàng. Miệng lúc nào cũng không ngớt nụ cười.

“Cộc...cộc”- tiếng gõ cửa phòng, An mở cửa ra, là mẹ nó.

- Ni, con xuống nhà một lúc, ba mẹ có chuyện cần nói- nó cảm thấy có điều gì không ổn từ thái độ đó.

Trong lòng cảm thấy bất an.

Lần đầu tiên ba mẹ mới nói chuyện với nó nghiêm túc như thế. Ngồi trên ghế salon đối diện mà nó căng thẳng.- Sáng nay, chú út mới gọi cho ba nói bà nội bị ung thư gan không còn sống được bao lâu nữa- mẹ An nói trong tiếng nấc.

Còn nó thì sững sờ, bà nó lâu nay rất khỏe mạnh kia mà: “Bà muốn cả gia đình ta qua Úc định cư để gần gũi bà trong những ngày tháng cuối đời...”- bà nó tiếp lời.

- Ba mẹ biết con có nhiều bạn bè và đã quen cuộc sống ở Việt Nam, nhưng vì bà con hãy chấp nhận việc này, ba mẹ nghĩ nước Úc cũng là cơ hội để con phát triển, nền giáo dục ở bên đấy hơn hẳn Việt Nam.

- Ba đã mua vé máy bay rồi, 3 ngày sau cả gia đình ta sẽ chuyển sang đó sống, có thể không quay về đây nữa, ba cũng đã tìm người bán căn hộ này... và mai sẽ đến trường để làm thủ tục xin nghỉ học cho con- ông ấy nghẹn lời.

An như lặng người đi, mọi việc thật quá bất ngờ. Nhất thời không chịu đựng nổi, nó bỏ chạy lên phòng.

Nằm úp mặt xuống gối khóc nức nở, tim An như nghẹn lại, như không tin những gì đang xảy ra, chẳng lẽ tình yêu vừa chớm nở của nó vội vàng kết thúc như vậy sao? Cơ thể nó như rã rời, tâm trí rối loạn chỉ nghĩ đến việc phải rời xa Duy thì tim An lại quặn thắt từng cơn. Nhưng... nó không thể ích kỉ chỉ lo cho bản thân mình vì người bà mà nó kính yêu sắp phải ra đi? Một lựa chọn quá khó khăn trong đời đối với một con nhóc chỉ 16 tuổi.

Những đóa hoa đẹp lại thường mau tàn, hạnh phúc rất mong manh, An bắt buộc phải chấp nhận cái sự thật đau lòng này và đưa ra một quyết định dứt khoát, có lẽ từ đây mọi chuyện sẽ kết thúc, không thể vẹn cả đôi đường, chỉ được chọn một trong hai mà thôi. Gia đình và tình yêu?

Không biết sự lựa chọn này có làm cho nó hối hận sau này, nhưng An biết bây giờ điều gì quan trọng hơn với mình hơn tất cả. Gạt đi nước mắt, nó còn cuộc hẹn tối nay với Duy, tất cả phải được rõ ràng và nó cần gặp cậu ấy một lần trước khi rời xa cái nơi đã sinh sống suốt 16 năm nay.

8h tối -

Đường phố xe cộ như mắc cửi, ánh đèn từ các quán xá và nhà hàng rực lên, đủ màu sắc, khung cảnh lãng mạn vào đêm như đang mời gọi những cặp tình nhân tay trong tay, mỉm cười hạnh phúc.

An và Duy “lọt” vào giữa dòng người tập nập ấy, chỉ có điều nụ cười của cô bé vô tư ngày nào đang chứa đầy những xót xa. Phải bắt đầu nói thế nào để Duy hiểu, nó vẫn còn chưa nghĩ tới, thậm chí sự việc đến quá bất ngờ, cả bản thân An còn chưa thể chấp nhận được, huống chi là...

- Mình đến quán kem anh với em từng làm thêm nhé, có được không?- An nắm tay Duy kéo đi.

- Uh, lâu rồi không đến đó, anh cũng nhớ bà chủ dễ thương ấy lắm- Duy vẫn cười ngọt ngào. Mặc dù phát hiện thái độ của An hôm nay có chút gì đó gượng gạo khó tả, nhưng Duy cũng không muốn hỏi, bởi vì cậu ấy tin tưởng vào An, tin tình yêu của hai người đủ để vượt qua tất cả mọi trở ngại. Những gì cần nói nhất định chính An sẽ là người cho Duy biết, còn nếu không... Duy cũng chẳng miễn cưỡng làm gì.

- Chà, lâu không gặp, dạo này tình tứ hẳn ra nhỉ? Chẳng biết còn ai nhớ đến tôi nữa không?- vừa thấy hai người là người phụ nữ chừng tuổi trung niên kia như lấy lại sức sống.

- Nếu không nhớ thì tụi con đến đây làm gì?- Duy cười tươi đúng với phong cách hằng ngày.

- Duy lúc nào mà chẳng dẻo miệng nhỉ? Cậu nghỉ làm khỏi cô chẳng đến đây ăn kem nữa, làm tôi mất khoản thu không nhỏ đấy- bà ấy cũng vui vẻ không kém: “Thôi hai đứa ăn gì cứ gọi, đi phải đi tiếp khách cái đã”

- Sao hôm nay tự nhiên lại muốn ghé đây hả cô bé?- Duy nhéo lỗ mũi An, nó cũng đã quen với cái hành động kì cục này rồi, ngược lại mỗi lần được Duy âu yếm thế tim nó như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, không gì có thể diễn tả được hai từ “hạnh phúc”. Nhưng giờ đây, những cử chỉ dịu dàng đầy yêu thương kia như một sợi dây vô hình kéo trái tim nó quay lại.

Cũng chính điều đó khiến quyết tâm ra đi của An lung lay mạnh mẽ, mọi cảm giác dường như tê liệt. Làm sao có thể giữ mãi được phút giây này? An đã phải cố gắng biết bao nhiêu mới đủ can đảm đến gặp Duy để nói rõ mọi việc, nhưng giờ đây... thật sự nên làm thế nào cả bản thân nó cũng không rõ nữa.

An biết chỉ cần một lời nói thôi, hai ngày sau nó không thể nhìn thấy hình bóng này, nghe giọng nói ầm áp và nhìn thấy nụ cười như thiên thần kia nữa. Trái tim nó quặn lên từng cơn, nước mắt bắt đầu lăn dài trên má, cho dù cố kìm nén bao nhiêu chẳng nữa nhưng thật sự không thể dối được lòng mình, nó yêu Duy quá nhiều, nhiều hơn tất cả những gì mà nó nghĩ. Đau... đau lắm... nó chỉ muốn sà vào vòng tay ấy, muốn quên đi tất cả nhưng... nó không thể làm được.

Cứ ngẩn nhìn mãi cách An suy tư cho đến lúc nhỏ bật khóc khiến Duy bối rối vô cùng.

- Em làm sao vậy? Đã có chuyện gì à?- đến lúc này cậu ấy không còn chịu đựng nổi sự im lặng đó được nữa.

An gạt đi nước mắt và nhoẻn miệng cười: “Em chỉ nhớ lại ngay lúc em thất tình Quân đến đây thì gặp được anh mà thôi, thời gian đó thật đáng nhớ đúng không anh?”

- Có vậy mà cũng khóc sao, An của anh trở nên đa sầu đa cảm từ lúc nào vậy?- Duy lấy tay lau đi dòng lệ vương trên má nhỏ: “Ngày tháng đó đúng là không thể quên, nhưng anh tin sau này chúng ta còn nhiều điều đáng để nhớ hơn nữa”

- Được không anh?- An lại nấc lên.

- Anh hứa mà, chẳng lẽ em không tin sao?- Duy lại cười ầm áp khiến trái tim bé nhỏ đang quặn đau của nó thêm phần xót xa.

- Không phải... chỉ là em nghĩ nếu em không ở cạnh anh nữa... thì anh... anh có còn nhớ đến em không?- tiếng lòng nó đang thổn thức.

- Em nói gì vậy? Tại sao lại nói thế?- Duy cũng sững người, nhìn nó chăm chú chờ câu trả lời.

An tránh nhìn thẳng vào ánh mắt cậu ấy, trả lời trong tiếng tức tưởi.

- Em phải đi Úc vì bà bị bệnh, ba mẹ em sẽ định cư ở bên đó luôn, có lẽ không về đây nữa- An bật khóc nức nở.

- Còn em...?- Duy lặng người đi, nhưng cậu ta không cho phép mình được khóc, cậu ấy cũng phần nào đoán được quyết định của An thông qua hành động kì lạ của nó từ tối đến giờ.

- Anh tin đi, em nhất định sẽ trở về, vì thế hãy chờ em... em biết mình ích kỷ lắm khi buộc anh phải nghe theo sự sắp xếp của mình, nhưng thật sự em không muốn mất anh...

- Bà không thể chờ lâu hơn được nữa... hãy tha lỗi cho em vì đã không còn sự lựa chọn nào khác.

Hơn ai hết, Duy cảm nhận được nỗi đau trong lòng An, vì hẳn cũng có bà, tình yêu thương ấy quá lớn để có thể đánh đổi tất cả.

Hắn biết cần tôn trọng quyết định của An, nói thì dễ nhưng sao làm khó quá... Cứ tưởng sau bao nhiêu khó khăn thử thách hai người có thể ở cạnh nhau chia sẻ vui buồn. mọi chuyện đến thật bất ngờ, Duy như lặng người đi trong nỗi đau.

- Được... anh sẽ đợi... cho dù bao lâu, anh vẫn chờ em trở về...

An không cho ai đi tiễn mình kể cả Thu, nó sợ khi mọi người đến sẽ không nở rời xa nơi này. Nó để lại một lá thư nhỏ cho Thu viết rằng: “Mày đừng buồn tao khi không nói sớm việc đi Úc, đối với tao đây cũng là bất ngờ, thật khó để chấp nhận, nhưng biết làm sao mày ạ, tao có trách nhiệm với gia đình bởi tao là một đứa con, một đứa cháu... không thể làm gì khác để phải bỏ nó được, tao sẽ nhớ mày lắm Thu à, vì thế hãy thường xuyên viết mail cho tao nhé!

16. Chương 16

Tao không biết quyết định lần này của tao là đúng hay sai nhưng ít ra nếu tao không chăm sóc bà trong những ngày cuối đời có lẽ tao sẽ ân hận mãi. Tao biết mày rất giận tao vì không từ mà biệt, nhưng hãy tin rằng tình bạn của tụi mình mãi trong tim của tao không bao giờ thay đổi, một ngày nào đó, tao sẽ lại trở về và nếu mày quên tao, tao sẽ không tha thứ ày đâu. Lời cuối, tao chúc mày hạnh phúc với Quân. Nhớ mày lắm!

Bạn thân của mày,

An”

Có những nỗi đau sẽ vơi dần theo năm tháng...

Có những hy vọng luôn mãi khắc trong tim...

Chỉ cần bên nhau, có thể vượt qua tất cả

Một ngày không em... anh như đợi ngàn năm...

Nếu có một điều ước, anh chẳng mong cho riêng mình

Chỉ cầu nguyện nơi xa ấy em được bình yên...

8 năm sau

Một ngày mới bắt đầu với công việc bận rộn dường như đã trở thành thói quen của một nhà kinh doanh trẻ tuổi nhưng dày dặn kinh nghiệm.

- Thưa Tổng Giám đốc, chiều nay lúc 3h sẽ có cuộc hẹn với Trưởng phòng Kinh doanh của siêu thị EKD để bàn về việc tiêu thụ hàng hóa sắp tới của công ty- một giọng nói vang lên đầu dây điện thoại.

- Được tôi biết rồi, à nhớ hủy bỏ tất cả cuộc hẹn sáng nay cho tôi, tôi có công việc phải giải quyết- Duy nói như ra lệnh.

- Vậy còn buổi phỏng vấn tuyển thư ký mới thì sao ạ?

- Cứ giao cho phòng nhân sự đi.

- Vâng, tôi biết rồi ạ! Chào Tổng Giám đốc.

Tắt máy, khoác vào mình chiếc áo sơ mi trắng và chiếc cà vạt sọc sẫm màu, vắt trên tay bộ vest đen sang trọng, bước từng bước vội vã xuống cầu thang.

- Chào ba, chào dì, buổi sáng tốt lành- Duy cười tươi.

- Con ngồi đó đợi dì một chút, đang làm thức ăn sáng cho con đây- người phụ nữ mang tạp dề cười mãn nguyện.

Duy kéo ghế ra, đặt người xuống chiếc bàn lớn bên cạnh một người đàn ông đã luống tuổi đang ăn chậm rãi.

- Ba nghe nói thư ký riêng của con vừa bị tai nạn à? Có sao không?- ông ấy nói từ tốn.

- Ba đã về hưu rồi thì mọi việc cứ để con giải quyết, hơn nữa ba lại bệnh tim, không nên lo quá nhiều, cứ cùng dì nghỉ ngơi cho khỏe đi, con không để ba thất vọng đâu- nụ cười trêu mếu ấy bây giờ luôn hiện diện trong ngôi nhà này, ai cũng đều vui vẻ.

Tám năm qua, mọi hiểu lầm đã được hóa giải hoàn toàn, quan hệ cha con của họ trở nên tốt đẹp vô cùng. Sau khi đánh mất người ta mới chợt nhận ra những điều quý giá trong cuộc sống, giờ đây càng trân trọng hơn thứ hạnh phúc giản đơn nhưng kì diệu ấy.

- Dì nghe nói nhỏ Thu sinh em bé rồi phải không?- bà ấy đặt đĩa thức ăn trước mặt Duy và cười.

- Thông tin của dì nhanh thật đấy, chỉ mới sinh tối hôm qua thôi, là bé gái dì ạ, sáng nay con ghé thăm họ một chút rồi mới đến công ty sau.

- Thăng Quân thì thế đấy, còn con định cho ba và dì đợi đến chừng nào...- ông ấy nghiêm nghị nhưng cũng có chút hóm hỉnh.

- Con đi đây, ba và dì ăn đi nhé!- Duy nhanh chóng tìm cách thoát thân.

- Cái thằng này, hể nói đến vấn đề đó y như rằng...- ông ấy lắc đầu.

- Cha con ông cố chấp có khác gì nhau, ông biết thừa rằng nó đợi nhỏ An mà, một khi đã quyết định có trời cũng chẳng thay đổi được thằng Duy nhà ta- bà ấy nhìn chồng mình âu yếm.

- Đã tám năm rồi mình nhỉ? Thời gian trôi nhanh thật, chúng ta càng ngày càng già thôi thì cứ nghỉ ngơi cho khỏe, tranh đấu với thiên hạ mấy chục năm tôi đã ngán lắm rồi.

Nhìn Quân luống cuống bế đứa nhỏ trên tay miệng chu choa, tay khê sờ lên gương mặt bé bỏng của con yêu khiến Duy bật cười: “Ồi, tao có nhìn nhầm không đấy, có phải mày là Giám đốc Quân lạnh lùng kiêu ngạo mà tao hay gặp hằng ngày không?”

- Thằng quý, mày dám... nếu không phải vì con thì mày chết với tao rồi, ở đó mà cười toe toét, tao không bao giờ nói ày biết cái cảm giác được làm cha tuyệt vời đến thế nào đâu, muốn có thì tự sinh đi rồi biết- Quân cười khà khà về mãn nguyện.

- Vợ mày sinh chứ mày có rờ vô đâu mà tự hào?- Duy “đâm” lại.

- Không có tao đồ sinh được đấy- Quân cãi lý.

“E hèm! Làm ơn giữ yên tĩnh cho người bệnh”- Thu cười nhìn Quân và con mặc dù ánh mắt có chút trách móc: “Định tranh công đấy hả? Chồng yêu!”- cô ấy cố nhấn mạnh hai chữ cuối làm Duy càng cười to hơn.

- Đạo này anh có hay liên lạc với An không? Nó khỏe chứ?- Thu quay sang Duy nói làm cậu ấy sững lại.

- À, mail anh nhận gần nhất là cách đây 2 tuần, cô ấy vẫn bình thường thôi- giọng cậu ấy trầm lại.

- Con nhỏ này, bà nó mất mấy năm rồi vẫn ở lì bên đó không chịu về, chán thật- Thu cau gắt, khiến Quân lo lắng: “Em mới sinh xong, nên chú ý chứ!”- Thu cười huê: “Em biết rồi!”

- Chắc vì An đang theo học ngành Kinh tế ở bên đấy chưa có thời gian rảnh...- mặc dù nói như vậy nhưng trong lòng Duy lo lắng hơn bất cứ ai đã hai tuần mặc dù gửi rất nhiều mail nhưng không nhận được bất cứ tin tức gì về An, nên hắn nói vậy chẳng qua đang muốn tự trấn tĩnh mình đấy thôi.

- Đến lượt cô, mời vào!- giọng nói đầy uy nghiêm vang lên.

Một cô gái bước vào với bộ váy công sở, chiếc áo sơ mi màu cam ẩn vào trong chiếc vest nữ đen được cách điệu độc đáo bởi thắt lưng ngang hông và đính hoa khá bắt mắt. Chiếc váy bó ngang đầu gối tôn thêm nét thanh lịch nhưng không kém phần quyến rũ. Mái tóc búi cao gọn gàng và một chiếc kính cận nhỏ khiến cô gái trở nên hút hồn một cách kì lạ. Nét đẹp dịu dàng nhưng bí ẩn.

Tự tin bước đến chiếc ghế dành cho người được phỏng vấn đối diện với những người trước mặt mình, cô ấy nhìn sơ một lượt, trên bàn có ghi chức vụ của mỗi người. Ngồi ở giữa là Giám đốc phòng Nhân sự, bên phải là Thư ký của ông ta còn người phụ nữ phía bên trái rất sang trọng và quý phái chính là Trưởng phòng Marketing.

- Chào cô!- ông ta lên tiếng trước.

- Cứ gọi tôi là Lucia- cô gái mỉm cười tươi tắn không có vẻ gì sợ hãi.

- Tốt, tôi nghĩ cô đã sẵn sàng- ông Giám đốc cười thân thiện.

- Vâng thưa ông, kể từ lúc bước vào căn phòng này thì tôi đã tin rằng như thế- nụ cười vẫn luôn hiện diện trên môi.

- Cô biết gì về tập đoàn ACT của chúng tôi?

- ACT là một tập đoàn đa quốc gia với thị trường mở rộng trên 6 nước, hầu hết là sản xuất các mặt hàng tiêu dùng. Ngoài ra còn kinh doanh bất động sản, chứng khoán và nhiều lĩnh vực khác như xây dựng, thời trang...

- Khá lắm, có vẻ cô đã tìm hiểu rất kĩ trước khi đến đây?- Trưởng phòng Marketing cười nói: “Chúng tôi đã xem qua hồ sơ xin việc của cô, thành tích học tập khá tốt, lại là một trường danh tiếng ở Úc, nhưng nền kinh tế nước ngoài hoàn toàn khác với Việt Nam, tôi muốn hỏi tại sao cô lại chọn nơi này để phát triển”

- Việt Nam chính là quê hương của tôi, tôi yêu và nghĩ mình cần làm một điều gì đó cho đất nước này. Mặc dù có thể cống hiến này quá nhỏ bé, hơn nữa tôi tin khả năng của mình có thể hoàn thành tốt công việc trong mọi hoàn cảnh cho dù đây là nước Úc hay Việt Nam.

- Cô rất tự tin vào bản thân mình?- người đàn ông hỏi lại.

- Tôi sẽ chứng minh ọi người thấy bằng thực tế chứ không phải chỉ nói suông- cô gái quả quyết.

- Rất tốt, mời cô về, chúng tôi sẽ thông báo kết quả sau, rất vui khi được nói chuyện với cô- ông ấy mỉm cười nhìn người phụ nữ bên cạnh mình gật đầu rất nhẹ.

- Mời người tiếp theo...

Cuộc phỏng vấn vẫn được tiếp tục.

Ngày hôm sau

- Thưa Tổng Giám đốc, thư ký mới của anh đến rồi ạ!

“Cộc... cộc...” Tiếng gõ cửa phòng cùng giọng của người trợ lý nhỏ nhẹ.

- Mời vào!- Duy nói mà mắt vẫn dán chặt vào cái laptop, công việc gần đây quá bận rộn, lại thêm việc thư ký cũ bị tai nạn khiến cậu ta chẳng còn thời gian để nghỉ ngơi.

- Phiên anh kí giúp em cái hợp đồng này ạ, phải fax cho khách gấp- cô trợ lý nói rồi đưa tập hồ sơ trước mặt Duy.

- Còn đây là thư ký mới được tuyển từ phòng nhân sự ạ- cô gái chỉ vào người đi cạnh bên.

Duy vẫn không quay lại nhìn, cậu ta hỏi: “Cô tên gì?”- giọng nghiêm nghị đúng phong cách một Tổng Giám đốc lạnh lùng.

- Cứ gọi tôi là Lucia- cô gái trả lời một cách bình thường.

- Được rồi, chắc cô cũng được giới thiệu về công việc của mình rồi. Nghe Giám Đốc Nhân sự nói cô là một người thông minh, có lẽ không cần tôi phải nhắc nhở nhiều đâu- Duy nói mà không thèm liếc nhìn lấy một

cái, cho dù người trước mặt có là một tiểu thư đài các đẹp nghiêng nước nghiêng thành chẳng nữa cậu ta còn không để ý huống chi chỉ một cô thư ký tầm thường.

- Vâng, cụ thể công việc tôi cần làm lúc này là gì?

Nhưng anh nên chú ý phép lịch sự khi giao tiếp là nên nhìn thẳng vào đối phương khi nói chuyện, chẳng lẽ một Tổng Giám đốc mà đến điều tối thiểu này cũng không biết hay sao? - cô gái nói một tràng giáo huấn.

Duy vốn là một người điềm tĩnh nhưng cũng không khỏi bực tức: “Cô ta là thư ký hay chủ của mình thế?” - nhưng cậu ta cảm nhận được giọng nói đó rất quen, trong trí óc có một điều gì rất mơ hồ, chẳng chút chần chừ, định quay lên “dạy” cho cô ta một trận về lễ phép với cấp trên.

Nhưng mắt Duy như sững lại, xấp hồ sơ đang cầm trên tay rớt xuống, cả người tê cứng lại như mất đi sức lực.

Niềm hạnh phúc trong ngõ ngách...

- Là em... đúng thật là em sao... em đúng không An? - Duy luống cuống, hẳn không biết mình đang nói những gì, đang làm những gì, tay hắn nắm lấy vai của nhỏ rồi bất ngờ ôm lấy.

Mọi cảm xúc như vỡ òa...

Khi hai nửa trái tim hòa chung nhịp đập

Đã qua rồi những giây phút nhớ nhung...

Cho tất cả chờ đợi tan theo mây gió

Chỉ còn lại đôi ta với ngọn lửa tình yêu.

- Em đã tốt nghiệp, đã đến lúc phải về bên cạnh anh rồi, hãy tin rằng em sẽ là trợ thủ đắc lực ột Tổng Giám đốc tài ba như anh nhé! - An đã trở lại với giọt nước mắt hạnh phúc: “Anh biết em chờ cái ngày này lâu lắm rồi hay không? Em đã cố gắng... vì anh... vì em... vì chúng ta”

- Hai tuần nay em không liên lạc gì với anh... - Duy định nói thì An lấy ngón tay của mình che lại.

- Em muốn tạo cho anh sự bất ngờ mà, anh không thích sao? - nó nép mình vào vòng tay vững chãi ấy, cảm giác an toàn mà bao năm qua An vẫn hằng mơ. Bây giờ đã là sự thật, hạnh phúc quá đổi ngọt ngào.

(k ệnh truyện chấm p rồ)

- Anh... em có biết anh vui sắp phát điên rồi hay không? Anh... anh... cảm giác cơ thể này không điều khiển được nữa rồi, cũng chính vì em cả đấy... chỉ ở bên cạnh em anh mới không có khả năng làm chủ cảm xúc... 8 năm trước đã vậy, hôm nay cũng vậy... em chính là khắc tinh của anh đấy - Duy lại véo mũi nó như ngày nào.

- Vậy anh có chấp nhận người thư ký mới này hay không đây? - An lại cười nòng ắm như lúc xưa. Gương mặt quen thuộc nó vẫn mong chờ hằng đêm giờ đang ở trước mặt, một nỗi niềm khó tả, từ lâu An đã quên cái cảm giác được Duy chăm sóc, quan tâm, nó cứ sợ anh sẽ bị một cô nàng nào đó cướp mất bởi vì anh quá tuyệt vời. Nó sợ mình đã sai lầm khi bỏ ra đi, nhưng bây giờ, tình yêu mà anh giành cho nó đã chiến thắng tất cả.

- Anh xem nào, cô bé An ngày nào trưởng thành hơn rất nhiều nhìn em bây giờ anh cảm thấy ghen tị đấy - Duy ngấm nó từ đầu đến chân rồi thốt lên như thế.

- Tại sao? - An lắc lắc đầu tỏ ý không hiểu.

- Vì em xinh hơn trước, quyến rũ hơn trước, đáng tiếc là 8 năm nay người nhìn thấy không phải là anh - cậu ấy giả vờ tỏ ra giận dỗi.

- Anh lúc nào cũng đáng yêu cả, cứ thế làm sao em quên được anh kia chứ - An ôm lấy Duy thỏ thẻ.

Hai người cứ như thế... rất lâu...

Em trở về mang tim anh quay lại

Biết yêu thương, giận hờn, biết ghen tuông

Mọi cảm xúc hòa cùng niềm hạnh phúc

Hãy cho anh được ở mãi bên em.

- Anh dẫn em đến một nơi nhé! Anh biết em rất muốn tới đó- Duy dắt tay An đi trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người.

Tổng Giám đốc lạnh lùng của họ đang đi cùng cô thư ký mới. Không những thế còn tay trong tay cười đùa vui vẻ, khiến mọi ánh mắt đổ dồn vào, ngưỡng mộ có, ghen tị có... nhưng hai nhân vật chính thì chẳng còn để ý gì đến xung quanh.

Ôm lấy Thu trong niềm hân hoan, An khóc òa như một đứa trẻ: “Tao nhớ mày lắm!”- nhưng ngay lập tức nó đẩy nhỏ bạn ra: “Sao mày không nói với tao là mày đã sinh con hả?”

- Thì chẳng phải giờ mày biết rồi sao?- Thu quay sang Quân: “Anh đưa con cho An ẵm lấy hơi đi, biết đâu chẳng mấy chốc nó sinh được một thằng con trai thì sao?”- nói rồi Thu cười ngặt nghẽo làm An và Duy sượng chín mặt.

- Mày thì sướng rồi, có chồng có con...- An nói Thu rồi nhìn Quân nháy mắt.

- Sao sướng bằng mày, đi làm cũng được gặp mặt người yêu. Tôi nhắc hai người đừng có lo tình tứ mà bỏ mặc công việc nhé!- cả căn phòng nhỏ không ngớt tiếng cười.

- Em yên tâm đi, An hay ai thì làm sai anh cũng “xử” thôi hà- Duy từ lúc đầu đến giờ mới lên tiếng để cho hai cô nàng “tâm sự” thoải mái.

- Anh đừng vội mừng, nhỏ An bây giờ không phải như xưa đâu, anh coi chừng đó...- Thu nhìn An bế con mình với đầy cử chỉ yêu thương thì bảo rằng: “Tao ày làm mẹ nuôi của con tao đó, chịu không?”

- Thích thì chiều hà- An vừa nói vừa đưa đưa cánh tay ru em bé ngủ, thỉnh thoảng cái miệng con bé chúm chím lại rất đáng yêu khiến An không thể nào rời mắt nổi.

Hoàng hôn lại buông xuống, giờ tan tầm thành phố lại nhộn nhịp hẳn lên, Duy lái xe đưa An đến ngoại ô rồi ra bờ sông hóng gió.

Mùa này con nước lớn và đục ngầu phù sa, làn gió nhẹ thổi từng lọn tóc bay bay, đã lâu rồi không hít thở được khí trời trong lành như thế, ngồi trên thảm cỏ xanh mướt với ánh nắng vàng rực buổi chiều tà.

- Hoa lục bình kia!- An chỉ tay về phía lòng sông, từng mảng lục bình trôi nhẹ nhàng trên mặt nước một cách yên bình: “Đã bao nhiêu năm nay em không gặp lại nó rồi, ở nước ngoài không có loài hoa bình dị này đâu”

An nhìn đám lục bình càng ngày càng xa tầm mắt mà tiếc rẻ. Nhưng điều làm nó bất ngờ hơn là Duy đã cởi giày, áo khoác và cà vạt ra rồi nhảy xuống nước.

- Anh làm cái gì vậy, lên đi, nguy hiểm lắm đấy- An hét lớn, nó sợ nước chảy xiết Duy sẽ gặp nguy hiểm nhưng cậu ta nhất quyết không nghe.

Bước lên bờ, cả người Duy ướt như chuột lột làm nó không khỏi xót xa: “Sao anh ngốc thế? Lỡ có chuyện gì thì sao?”- An lau người cho Duy và mắng: “Không cần phải hái cho em đâu, lục bình không quan trọng bằng anh đâu, có biết không?”

- Sao em lại thích hoa lục bình, có nhiều loài khác còn rực rỡ hơn cơ mà?- Duy nhún mày thắc mắc.

- Em không biết nữa, cũng có thể là do ba em kể rằng ngày xưa ông ấy đã tỏ tình với mẹ bằng hoa lục bình này, chắc là từ đó trong lòng em đã “mặc định” sẵn lục bình chính là loài hoa của hạnh phúc- An say sưa nói mà không để ý rằng Duy đang ngắm mình.

Khi bắt gặp ánh mắt tha thiết của cậu ấy, khiến An không khỏi bối rối.

Dường như ngay lập tức cậu ta quỳ xuống đất và giơ đóa hoa trước mặt An.

- Ngày hôm nay đây, anh sẽ làm cho lịch sử tái diễn lại một lần nữa. Hãy lấy anh đi, anh tin mình chính là “half-apple” mà em đang tìm, anh cũng tin mình có khả năng làm cho em hạnh phúc”

Nhận bó hoa Lục bình từ tay Duy khiến An bất ngờ, nó không nghĩ mình được cầu hôn trong hoàn cảnh này. Nhưng đây chính là điều nó mong muốn đã từ lâu. Một cái gật đầu rất nhẹ và tiếng thì thầm khẽ trong gió: “Em đồng ý” đã chứng tỏ rằng tình cảm vốn bắt đầu từ rất lâu và sẽ mãi không bao giờ kết thúc, gió sẽ đưa tình cảm ấy đến một chân trời mới và tác thành ột cặp nhân duyên khác.

Một nụ hôn ngọt ngào như màu tím lục bình, nồng nàn, ấm áp như màu vàng của nắng, đẹp đẽ như màu xanh của cỏ non và đỏ rực như dòng máu nóng. Số phận của hai con người giờ đây là một. Cuộc đời còn không ít khó khăn phía trước nhưng chắc chắn họ đã tìm thấy nhau cả trong quá khứ, hiện tại và tương lai.

Trong tình yêu không chỉ cần thử thách

Lửa thời gian sẽ soi sáng lối đi...

Đủ dũng cảm để tìm về nguồn cội

Hạnh phúc là sự hòa nhịp của đôi tim.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-dieu-ky>